

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BERTRANDE KULESİ'NİN ESRARI

ODETTE SØRENSEN

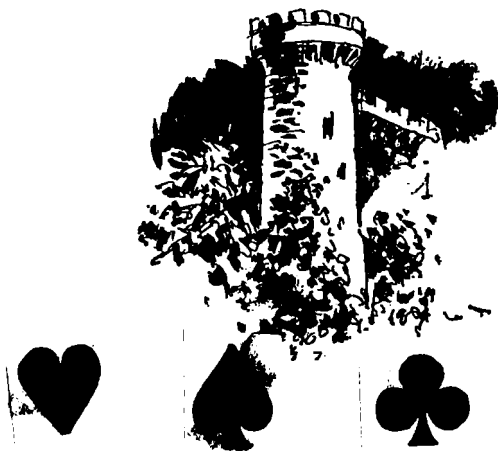

KARE

AS

BERTRANDE KULESİ'NİN ESRARI

BASKAN YAYINLARI

Yazan : ODETTE SORENSEN

Çeviren : ALI TOPALOĞLU

**Güzel Sanatlar Matbaası A.Ş. tesislerinde dizilmiş ve
basılmıştır.**

İktibas Hakkı Mahfuzdur.

Copyright Librairie Hachette, 1973 - PARIS

1973

Birinci Bölüm

BERTRANDE KULESİ

Saat, güneşin batışını seyretmeye müsaade etmeyecek kadar ilerlemişti. Üstelik mehtap da yoktu. Gölün durgun suları üzerinde yıldızların tek tük akisleri parılıyordu. Buna rağmen manzara gerçekten çok romantikti.

Gölün çevresini dolduran yolun uzağında kalan Louancy Şatosu, sulara düşen gölgesinin de yardımıyla derebeylik çağlarından kalma haşmetini devam ettirir gibiydi.

Yüzyılların yarattığı tahribat ancak gün ışığında belli oluyordu.

Başta Catherine Genévrier olmak üzere bizim dört As bu yolda hızlı adımlarla ilerliyordu. Herkesin Kito diye çağırıldığı, kızıl saçlı Catherine hem koşuyor, hem de matematige fevkalâde yatkın kafasını iki yana sallayarak:

— «Yazık kaçırdık! Gün batışında gök kıpkızıl olur! Maalesef en güzel manzarayı kaçırdık!» Diye söyleniyordu.

Kaçmışsa kaçmıştı!.. Genç kızlar şatoya doğru ilerlemeye devam ettiler. Gün batışı kaçtıysa önlerinde koskoca bir gece vardı. Her yeri, çevreyi, gölü, hattâ şatonun duvarlarını kucaklayan bu kapkara gece kim bilir ne güzellikler hazırlıyordu.

Kare As grubu, Louancy'ye bu sabah gelmişti. Tatillerini, Kito'nun amcası Noter Genévrier'nin yanında geçireceklerdi. Patricia ve kardeşi Laurence Barrel ile sempatik Annette Martelli günlerinin değerlendirilmesi konusunu Kito'ya bırakmışlardı. Kito bölgeyi tanıyan tek As durumundaydı. Nitekim Karo Ası'na uyarak ilk günlerini, şatodan güneşin batışını seyrederek kapamak kararmışlardı. Halbuki biraz gecikmişlerdi. Kito, bu güzelliği gösterememiş olmanın üzüntüsü içindeydi. Kendisini görevini yapamamış bir turist rehberi durumunda görüyor ve üzülüyordu.

Dört arkadaş şu anda gölü dolanan yoldan ayrılarak,

çalılıklar arasında ilerleyen dar bir yola dalmıştı. Bu yol, uzaktan oldukça ilginç görünen bir kuleye ulaşıyordu.

Kito, biraz evvel uğradığı başarısızlığa rağmen, rehberlik görevini pek ciddiye almış olmalı ki üzerinde ilerledikleri yolun tanıtımına girişti:

— «Gölü dolanan yeni yol yapıldığından beri, bu eski yoldan geçenler epey azaldı...»

Genç kızlar, bundan sonra artık hızlı yürümenin hattâ koşmanın gereksiz olduğunun farkındaydılar. Akşam henüz başlıyordu ve etrafı seyretmek için bol bol zamanları vardı. Bu nedenle biraz dinlenmek için yolun kenarındaki tümseğe oturdular.

Annette:

— «Manzara karanlıkta da güzel,» diyerek memnuniyetini belirtti. Sinek Ası esasen her yerde zevk alacak bir güzellik bulurdu. Omuzlarına kadar inen sarı ipek saçlarının gerisinde kalan saf yüzü anlamlı bir güzellik taşıyordu. Annette, Kare As grubunun en güzeliydi. Bunun farkında olmaması genç kıza ayrı bir sevimlilik kazandırıyordu.

Dörtlü grubun iki ucunda Barrel kardeşler oturmuştu. Abla olan Patricia sporcu bir genç kızdı. Giydiği keten pantolonuyla ayağa kalkınca olduğundan daha uzun görünüyordu. Şu anda oturduğu yerde dizlerini göğsüne doğru çekmiş ve çenesini dizlerine dayayarak etrafını sey-

re dalmıştı. Küçük kardeşi Laurence romantik oluşuyla tanınırdı. Nitekim şimdi de aynı hislerle dolu bakışlarıyla manzarayı seyre dalmıştı. Açık kahverengi saçları oldukça anlamlı bir yüzü çevrelemekteydi. Kupa Ası olarak bilinen Laurence yüzünün açık ifadesinden memnun değildi.. Bu ifade şimdiye kadar birçok defa, gizli kalması gereken hisleri apaçık ortaya sermişti.

As'ların dördü de açık renk bulûz ve altına pantolon giymeyi tercih etmişti. Kito ile Patricia onaltı, Laurence ile Annette ise onbeş yaşlarındaydılar. Birbirleriyle gayet iyi anlaşılan dört arkadaş, detektif olarak tanınmalarına ve bu nedenle Kare As diye anılmalarına rağmen şu anda fevkalâde sâkin oturmaktaydılar.

Gün, oldukça yorucu ve sıcak geçmişti. Buna mukabil gece serin ve rutubetli olacağı benziyordu.

Annette:

— «Etraf serinledi!» Diyerek ayağa kalktı. Diğer As'lar yerlerinden kıpırdamadılar. Laurence içini çekti:

— «Burada saatlerce kalmayı isterdim... Buradan, gecenin simsiyah esrarına bürünmüş bu şatonun çevresinden ayrılmaya gönlüm razı olmuyor...» Diye söylenmeye başladı.

Kito birden kaşlarını çattı. Laurence'ın hayâl kurmak için hiçbir fırsatı kaçırmadığını görünce her zaman olduğu gibi bir kere daha onunla alay etmeye hazırlandı. An-

cak buna fırsat bulamadı. Beklenmedik bir şey olmuş ve Laurence'ın hayâlleri birden bozulmuştu.

As'ların dördü birden ayağa fırlayarak olayın geliştiği kuleye doğru döndüler. Karanlığın yarattığı esrarlı hava birden dağılmış ve kulelerden birinin üzerinde kuvvetli bir ışık belirmişti.

Genç kızlar, geceye kafa tutar gibi karanlıkları yırtan bu ışık huzmesinin altında:

BAR - RESTORAN - 100 m. ileride

Yazısını okudular. Bu yazıdan sonra sağa yönelen beyaz bir ok görülmekteydi. Dört As, biraz önceki romantik havayı olduğu gibi dağıtan bu durum karşısında sessiz bakakalmıştı.

Kito, birden kahkahalarla gülmeye başladı:

— «Roy de Carbay Hanı'nı işleten kimsenin buluşlarından biri. Oraya kadar çıkmak için insanın cambaz olması lâzım. Nitekim hanın sâhibi Simon Berteil sporcu bir gençtir. Aynı anda rugby takımının kaptanlığını da yapar. Ne zamandan beri hanıyla ilgili bir duyuruyu, eski şatonun tepesine yerleştirmeyi düşünüyordu,» diyerek bu garip durumu izah etmeye çalıştı.

Laurence, koca şatonun, bir ışıklı reklâmla bozulmasına razı değildi. Genç kız:

— «Bu işle ilgili izni inşallah alamaz!» Diye atıldı.

Kito da o fikirdeydi.

— «Biz de öyle düşünüyoruz,» diye karşılık verdi. «Ancak şimdilik kulelerden birine reklâmını koymak iznini kopardı. Hem de Bertrande Kulesi'ne!» Diye ekledi.

Patricia:

— «Ha, Bertrande Kulesi! Ha diğerleri! Manzara nasıl olsa bozulacak. Ne farkeder?» Diye sordu.

Kito bu soruyu normal karşıladı. Öyle ya, Maça Ası bu kulenin özelliğini nereden bilecekti. Kito bu düşüncelerle anlatmaya koyuldu:

— «Yok! Öyle değil! Bertrande Kulesi'ne konması asla affedilemez! Bir kere orası dört kulenin en meşhuru ve en tehlikelisi. Belediye emriyle gezilmesi bile yasak. Üstelik kuleler içinde en esrarengiz görüneni de o!..»

Patricia bu anlatılanlarla ikna edilmişti. Kito'nun sözünü kesti:

— «O hâlde, kulenin manzarasını bozmasına müsaade etmemeliyiz. Bu adam suçunun cezasını çekmeli. Derhal bir karar alalım!» Diye atıldı.

Maça Ası'nın bu heyecanı Kito'nun hoşuna gitmişti. Genç kız alaylı bir hava içinde cevap verdi.

— «Öyle ya! Doğal güzellikleri bozma suçu sâbit görüldüğünden, suçlu Simon Berteil ölüm cezasına çarptırılmıştır!»

Bu karar sanki kuleden duyulmuş gibi ışık birden söndü. Karanlıkta, kırılan cam sesleri duyuldu.

Aslar, ışığın bu ânî sönüşüne biraz öncekinden daha çok şaşılar. Etraf birden zifirî karanlık kesilmişti. Yukarıdan gelen bir haykırış duyuldu. Sonra çatırtılar geldi. Işıklı reklâmın, içine yerleştirildiği saç kasanın yola düşmesi oldukça büyük bir gürültü çıkarmıştı. Aynı anda elektrik ampulleri patlamaya başladı.

Aslar gayri ihtiyarî birkaç adım gerilediler. Gözleri karanlığa alışınca, yukarıda, kulenin tepesinde dövüşen iki insana ait karaltıyı farkettiler. Olacak iş değildi. Karaltılardan biri birden dengesini kaybetti. Genç kızlar yarı yıkık duvar boyunca haykırarak kaymaya başlayan karaltıyı dehşet içinde seyrediyorlardı. Eğer bu kayan Simon ise

yolu kaplayan kaldırım taşlarına çarpacağı ve birkaç yerini kıracağı muhakkaktı. Simon gibi atletik yapılı biri olmadığı takdirde durum daha kötüydü. Hiç kurtulma şansı yoktu.

Ancak bekledikleri gibi olmadı. Bertrande Kulesi'nin duvarını yeşil bir zırh gibi kaplamış olan asırlık sarmaşık düşmeyi yavaşlatmıştı. Kayan adam, sarmaşığın bilek kalınlığındaki dallarından birini kavramaya muvaffak olmuştu. Bu şekilde birden boşlukta sallanmaya başladı. Bu hâliyle birkaç metre yükseklikte, bir dala asılmış, oynayan maymunları andırıyordu.

O yükseklikten atlamak, sporcu bir insan için imkânsız değildi. Kito bu sallanan kimsenin Simon olduğunu gördü. Genç adamın ayakları, yer yer paslı çivilerle kaplı, kurt yeniği bir tahta kapının üst kısmına dayanmıştı. Bu kapının uzun süredir açılmadığı belli oluyordu. Sarmaşık oraya kadar uzanmaktaydı. Dört arkadaş o tarafa doğru koştu.

Patricia cesaret vermek ister gibi:

— «Atlayın, fazla yüksek değil!» Diye bağırdı.

Şempanze gibi sallanan adam cevap vermek yerine inlemeye başladı. Bu arada zorlukla konuştu:

— «Herhalde bir yerimi kırdım! Çok acıyor... Bu hâlimle kaldırım taşlarının üzerine atlamayı göze alamıyorum,» dedi.

Aslar birden sevki tabiiyle çevreyi kontrol ettiler. Bir şey yapmaları gerekiyordu. Laurence, her zamanki gibi mucizelerden medet umdu. Gözleriyle bir saman yığını araştırdı. Birkaç bağ saman olsa, bu samanları adamın düşeceği yere yerleştirseler, mesele kendiliğinden halledilmiş olacaktı.

Durumun tehlikesini gören Kito, dalın ucunda cambaz gibi sallanan adama doğru bağırdı:

— «Hey! Öyle sallanıp durmayın! Sarmaşığın kopma tehlikesini artırıyorsunuz!»

Simon bu söylenenin doğru olduğunun farkındaydı. Yakaladığı dalı koyvermeden aşağı doğru kaymaya çalıştı. Ayakları kapının üçte birini geçmişti. Ancak sarmaşık burada son buluyordu. Daha fazla kayması imkânsızdı. Asıldığı dalın dayanıklılığını bilmediği için hareket-siz durarak beklemeyi tercih etti.

Annette ağzı hayretten açık vaziyette bir o yana, bir bu yana baktı. Ne yapması gerektiğine karar veremeden arkadaşlarına döndü.

Bütün bunlar ancak birkaç saniye sürmüştü. Dört As'ın içinde bir tek Patricia ne yapacağını biliyordu.

Maça Ası hemen kulenin duvarı dibine koştu. Ayaklarını açtı, kollarını duvara dayadı:

— «Haydi Laurence! Atla!» Diye bağırdı.

Laurence, birden ne yapması gerektiğini anladı. Der-

hal ablasının omuzlarına tırmandı. Sonra eğilerek Kito'yu çekti. Karo Ası çevik bir hareketle Laurence'ın omuzlarına yükseldi. Bu şekilde duvara dayalı canlı merdiven tamamlanmış oluyordu. Kito başını yukarıya kaldırıp Simon'a seslendi.

— «Haydi Simon! Ağır ağır aşağıya kaymaya başlayın!»

Sporcu genç, tek kurtuluş şansının bu olduğunu farketmişti. Aşağıya doğru kaydı. Ayakkabıları kurt yeniği kapı tahtasında dayanacak herhangi bir çıkıntıya rastlamadan doğrudan doğruya Kito'nun omuzlarına indiler.

Karo Ası:

— «Uyy!» Diye haykırdı. Kaymaya devam eden Simon, bu şekilde sırasıyla Laurence ve Patricia'nın omuzlarına basıp hızını azaltarak kaldırırma kadar indi. Aynı anda genç kızlardan meydana gelen canlı merdiven de bozulmuş ve As'lar yere atlamışlardı.

Patricia bir sıçrayışta ayağa kalktıktan sonra Simon'a döndü:

— «Bana baksanıza! Üzerinde doğru dürüst mazgal çıkıntıları bile olmayan bir kulenin tepesinde dövüşmek, pek akıllıca bir iş sayılmaz! Sizi boşluktan ayıran bir tek koruyucu taş bile yoktu!» Diye söylendi.

Simon, düşüşün etkisiyle aptallaşmıştı. Ayağa kalkmayı denediyse de, yüzünde acı duyduğunu belirten bir ifadey-

le oturduğu yerde kalmaya mecbur oldu. Patricia ilkyardım konusunda oldukça tecrübeliydi. Derhal genç adamın bacaklarını kontrol etmeye başladı.

Kontrolü bitince arkadaşlarına döndü:

— «Tehlikeli bir durumun olduğunu sanmıyorum. Herhalde bir bilek bükülmesi ve incinme söz konusudur. Çocukken oynadığımız gibi ellerimizle altın beşik yaparsak, Simon'u yerine kadar taşıyabiliriz,» diye konuştu.

Kito tehlikeli bir durum olmadığına sevinmişti. Birden atıldı:

— «Han arka tarafa düşer. Zincirli köprüye varmak için şatonun etrafında bir tur atmaya mecburuz!»

Simon oldukça ağırdı. Kollarıyla genç kızların omuzlarına yaslanıp yükünü hafifletmeye çalışmasına rağmen As'lar ikide birde durmak zorunda kalıyorlardı.

Bu şekilde ağır ağır yol alıyorlardı. Simon kendini toplamıştı. Genç kızlara teşekkür dolu gözlerle bakmasına rağmen takılmaktan kendini alamadı.

— «Siz meğer oldukça becerikli akrobatlarmışsınız! Gerçekten!» Diyerek güldü.

Sonra herhalde yanlış bir hareket yapmış olmalı ki yüzünü acıyla buruşturdu.

— «Şu Pernety olacak namussuz, başıma ne işler açtı. Yukarıda pusu kurmuş, beni bekliyormuş! Üzerime arkadan saldırdı. Gerçekten,» diye inledi.

Kito, gülmemek için kendini zor tutuyordu. Simon Berteil denen şu adam «Gerçekten!» Sözüünü kullanmadan tek cümle konuşamıyordu. Simon devam etti:

— «Işıklı reklâmı bozmak için beni saf dışı etmek istedi. Reklâmı yok etme konusunu iyi becerdi. Gerçekten!»

Genç adam konuştuğu sinirleniyordu. Patricia, nefes almak için durdukları bir ânı fırsat bilerek Simon'u tetkik etmeye başladı.

Tıknaz sayılacak bir boydaydı. Yüzü güneşte yanmıştı. Cam mavisi gözleriyle ne istediğini bilen insanlar gibi bakıyordu. Oldukça sempatik sayılırdı. Simon bu duruştan sonra altın beşiğe tekrar binmeyi reddetti. Tek ayağı üzerinde durabiliyordu. Yardım için kendisine uzanan genç kızların omuzlarına dayanmakla yetindi. Küçük grup bu şekilde sekerek yürüyen genç adamı ortalarına alarak ilerlemeye devam etti.

Patricia bir ara söze girdi:

— «O yükseklikte karşılıklı tutuşmanız, ikili bir düşmeyle de sonuçlanabilirdi,» diye fikrini açıkladı.

Simon:

— «Pek tabii! Zaten ikimiz birden düşseydik, ölürdük. Gerçekten!» Diye karşılık verdi.

Sonra tekrar bir sinir krizine kapıldı:

— «Bu budala herhalde işi o raddeye getirmek istemi-

yordu. Ancak benim elimden neler geleceğini pek yakında iyice anlayacak!» Diye devam etti. Bu sırada sinirli bir hareketle kolunu sallamaktaydı. Birden dayanılmaz bir acı duymuş olmalı ki yüzünü buruşturup inledi. Bir süre hareketsiz durdu, ağır ağır sâkinleşti. Genç kızlar hiçbir şey söylemeden dinlemeyi tercih ediyorlardı. Nitekim Simon tekrar konuştu:

— «Herifin çok güçlü olduğu muhakkak. Nitekim kendini benden sıyrmasını bildi. Boşluğa tek başıma yuvarlandım!» Dedi.

Aslar rahat bir nefes aldılar. Demek ki Pernety denen şu adam, her kim ise öldürmek amacıyla hareket etmiyordu. Bunu Simon da kabullenmekteydi. Işıklı reklâma gelince... Kulenin doğal görünüşünü bozan «*Bar Restoran*» yazısını yok etmek fazla ağır bir suç sayılmazdı. Nitekim bu reklâm henüz yanar durumdayken onun sâhibini ölüm cezasına şakadan çarptırdıklarını henüz unutmamışlardı. Bu şaka niyetine verilmişti ama sonuç az daha öyle oluyordu.

Küçük grup Temmuz ayının bu sâkin gecesinde, duvar diplerinden ilerleyerek Bertrande Kulesi'ni geride bırakmıştı. Laurence başını çevirip bu kuleye son bir defa bakmak istedi. Bütün vücudunu bir ürperti kapladı. Bu iri taşların gerisinde yüzyıllara dayanan korkunç sırlar vardı. Bu sırları uyandırmaya kimsenin hakkı olmamalıydı. Es-

rarlı kule, Kare As grubunun son saniyede kurtardığı kurbanı, elinden kaçırdığı için üzgün gibiydi.

Laurence arkasına bakmaktan vazgeçti. Ön taraf daha hoş olmalıydı. Nitekim tam karşılarında zincirli köprü duruyordu. İki tarafında küçük kuleler yükseliyordu. «Roy de Carbay Hanı» işte orasıydı. Neon ışıkları içinde yüzen tarihî binanın açık kapısından dışarıya neşeli bir müzik sesi taşıyordu.

İkinci Bölüm

ROY DE CARBAY HANI

Dışarının koyu karanlığından sonra Roy de Carbay Hanı'nın bol ışıklı ve curcunalı hâli Kare As grubuna itimat telkin etmişti. Giriş kapısının önünde asılı tabelâda Ortaçağ'a ait giysileri, yapraklardan yapılma tâcı ve bir tavşaninkî kadar uzun kulaklarıyla genç bir çocuk resmi vardı.

Simson ve yardımcılarının içeriye girişi, bütün bakışla-

rın o tarafa yönelmesiyle sonuçlandı. Laurence şu âna kadar destek oldukları Simon'u bırakmıştı. Genç adam tek ayağı üzerinde sekerek, masadan masaya tutunarak ilerlemeye başladı.

Aslar dönüp gitmeyi düşündüler. Ancak Simon kendilerini bırakmaya niyetli değildi. Genç kızlara bir şükran hissi duyduktan başka, biraz sonra anlatmaya girişeceği olayları tasdik edecek tanıklara da ihtiyacı vardı.

Hanın dikdörtgen şeklindeki salonunun bir kenarında boydan boya Amerikan Bar uzanıyordu. Hemen karşı duvarın dibine uzun bir banket yerleştirilmiş, önüne ise kırmızı veya mavi renkli formikayla kaplanmış masalar dizilmişti. Salonun en dibinde bozuk parayla çalışan, otomatik müzik kutusu, zamanın en moda plâklarını çalıp dinlemek arzusunda olan gençleri başına toplamıştı. Nitekim Simon'un içeriye girişine karşı ilk tezahürat bu köşeden geldi.

Simon ekserisi rugby oyuncusu olan dostlarını tanımış ve elini havaya kaldırarak kendilerini selâmlamıştı. Genç adamın bu sırada parmaklarını oynatışı, arkadaşlarını biraz daha sâkin olmaya dâvet anlamına geliyordu. Buna rağmen dip taraftan gelen gürültüde herhangi bir azalma olmadı.

Birden, banketin bulunduğu taraftan kuvvetli bir ses yükseldi.

— «Hey! Oradakiler! Berteil'in takımı, biraz sâkin olun bakalım!»

Bu şekilde bağırان, elli yaşlarında, otoriter kişiliği her hâlimden belli olan, şık giyimli bir adamdı. Hâline bakılınca tarım veya hayvancılıkla ilgisi olmadığı ve bu nedenle salondaki müşterilerin pek çoğundan farklı bulunduğu derhal anlaşılıyordu. Fevkalâde şık bir kostüm giymişti. Hemen yanında oturan delikanlının, şıklık konusunda kendisinden geri kalan tarafı yoktu. Bu delikanlı içeriye giren kızların arasında Kito'yu görünce hayretini saklamaya lüzum görmeden derhal ayağa fırladı.

Karo Ası, baba-oğul Costanin'leri tanımıştı. Costanin kasabanın Belediye Reisiydi. Nakliye işleriyle uğraşان zengin bir insandı. Fevkalâde lüks köşkü ve sırayla dizilen garajları ana cadde üzerinde bulunuyordu. Köşk, şato ya yakın olduğu gibi ayrıca göl kenarında olması bakımından da câzipti.

Oğluna gelince delikanlı, Bernard Costanin adını taşıyordu. Yirmibeş yaşındaki bu şık delikanlı Louancy kasabasının zarif gençliğini tek başına temsil etmekteydi. Kito, bu delikanlı sayesinde arkadaşlarına tenis partileri, araba gezintileri, gölde sandal sefaları sunabileceğini biliyordu. Bu imkânların, tatile çıkmış Paris'li dört genç kız için ne derece önemli olduğunun farkındaydı. Bu nedenle kendisine doğru uzanan eli hararetle sıktı, derhal tanıştırma faslına girişti.

Gecenin bu saatinde sadece erkeklerin bulunduğu bu han salonuna dört genç kızın girişi genel bir hayrete sebep olmuştu, ancak takdir ve memnuniyetle karşılanmıştı. Bernard'ın yüzü gülüyordu.

Delikanlı, genç kızlara dönerek:

— «Burada ne arıyorsunuz?» Diye sordu.

Bu sırada, Amerikan Barın tezgâhına dayanmış olan Simon macerasını anlatmaya başlamıştı. Herkesin tanır gibi gözüktüğü Christophe Pernety'nin kurbanı olarak başına gelen bu üzücü olaydan Kare As grubunun kahramanca davranışı sâyesinde nasıl kurtulduğunu açıkladı ve sözlerini:

— «Sizi temin ederim ki bu genç kızlar gerçekte bir akrobat takımı sayılır!» Diyerek bitirdi.

As'lar kendilerinden bu şekilde söz edilmesinden pek hoşlanmamışlardı. Kalkıp gitmeyi denedilerse de bu sefer de Belediye Reisi kendilerine mâni oldu.

Louancy Belediye Reisi:

— «Canım nereye gidiyorsunuz? Biraz daha kalın. Sonra sizi arabamla sayın Noter Genévrier'nin evine kadar bırakırım,» diye atıldı.

As'lar çâresizlikten kalmaya razı oldular. Aslında salondaki havanın elektrikli olduğu gözlemlerden kaçmamıştı. Gelişmeleri görmek arzusundaydılar. Bu nedenle kalmak bilhassa işlerine geliyordu.

Belediye Reisinin masasının etrafında oldukça geniş bir boşluk bırakılmıştı. Gürültü ve söylentiler oraya varana dek zayıflıyordu. Genç kızlar bu şekilde Costanın'lerin bir nevi himayesi altında kendilerine ikram edilen meyve sularını zevkle yudumladılar.

Masada kimse konuşmuyordu. Laurence hem sessizliği dağıtmak, hem de merak ettiği bir hususu öğrenmek için birden sessizliği bozdu:

— «Şu sözü edilen Christophe Pernety kim oluyor?» Diye sordu.

Cevap, Bernard'dan geldi. Delikanlı:

— «Arkadaşınız Kito'nun amcası olan Noter Genévrier kendisini çok iyi tanır. İki sene evvel Pernety'lerin mirasını Christophe'a bizzat kendisi verdi. Delikanlı o zaman Kanada'dan gelmişti. Kendisi Pernety'lerin Kanada'ya göçen kolunun kuşağını temsil ediyor. Bu şekilde mal, mülk sâhibi oldu,» diye Kupa Ası'na gerekli açıklamaları yaptı

Baba Costanın, oğlunun bu son sözlerini kahkahalarla karşılamıştı.

— «Mal, mülk dediği, işte karşınızda!» Diyerek yolun karşı tarafını işaret etmekteydi.

Genç kızlar şatonun giriş kapısının iki yanında yükselen küçük kulelere merakla baktılar.

Baba Costanın susmaya niyetli değildi:

— «Yıkılmak üzere, değersiz iki parça. Ancak o şom ağızlı, bu iki yıkıntıya dayanarak, tarihî değeri çok yüksek olan bütün şatoyla ilgilenmeye başladı. Aslında şato ona ait değil ki!..» Diyerek konuşmasına devam etti.

Yüksek ve kendinden emin bir ses tonuyla söylenen bu sözler diğer masalarda oturanların tasvibiyle karşılandı. Banketin öbür ucunda bulunan iriyarı, yaşlı bir adam söze karıştı:

— «Öyle ya, şato toplumun malı... Yâni bizim. O hâlde hiç kimse şatoyla özel olarak ilgilenemez. Hele bir yabancı... Asla! Neymiş o... Yok şantiye kuracaklarmış, yok Tarihî Eserleri Koruma Derneği'nden yetkilileri getireceklermiş... Kim istiyor ki... Hem, her horoz kendi çöplüğünde öter!»

Kito bu şekilde konuşan ihtiyarı tanımıştı. Hérié Baba, civarda, köylülerin sözcüsü olarak bilinirdi. Yaşlı adam yumruğunu masaya vurarak sözlerini bitirdiği sırada Bernard Costanin, bıyık altından kıs kıs gülmeye başladı. Delikanlı, Kare As grubuna doğru eğilmişti:

— «Yaşlı tilki! Hep böyle konuşur! Aslında sözlerinde hakikat payı var. Ancak meselenin diğer yönünü de unutmamalı. Meselâ çalıştıkları inşaat işlerinde temel yapmak için gerekli taşları şatodan temin ettiklerini nedense hiç söylemiyorlar!»

Yakışıklı genç, sözlerinin burasında durdu. As'ların merakla dinlediklerini görünce açıklamasına devam etti:

— «Hep beraber yüklendikleri Christophe Pernety'ye gelince... Bir kere, herkesin yabancı gözüyle baktığı bu adam sadece yaz tatilinde buraya gelir. Paris'te dramatik sanatlar konusunda yüksek tahsil yapıyor. Bu seferki gelişinde şatonun restorasyonu için küçük bir grup kurmuş, beraberce gelmişler.»

Bernard Costanin'in ses tonunda bir değişiklik olmuştu. As'lar, son cümlenin gizli bir alay havasında söylendiğini farkettiler.

Tam bu sırada Berteil'in takımının bulunduğu köşeden sinirli bir ses yükseldi. Konuşan Simon'du:

— «Hem, bu iş burada durmaz. Kanada'lı ilk adımı attı. Canı şenlik istiyorsa, elbet bulacaktır!»

Başka bir ses:

— «Bırak o âdi adamı! Seni arkandan itmiş!» Diye bağırdı.

Simon dürüst bir insandı. Derhal itiraz etti.

— «Yok! Arkamdan itmedi. Ben kendi başıma boşluğa yuvarlandım!» Diyerek mertçe karşılık verdi.

Onun bu mertçe cevabı kargaşalık arasında kaynayıp gitmişti. Bu hayhuyda hiç kimsenin ne dediği belli olmuyordu.

Baba Costanin'in yeni çıkışı gürültülerin azalmasına sebep oldu. Bernard Costanin bu fırsatı kaçırmadı:

— «Baylar! Yaptığınız doğru değil. Şatoda çalışan

küçük grubun hepsi zeki ve çalışkan insanlar. Hem bu işten bir çıkarları da yok. Bu durumda onlara cephe alıp cesaretlerini kırmaya çalışmanızı bir türlü anlayamıyorum!» Diye bağırdı.

Bernard'ın bu çıkışı hayretle karşılanmıştı. Salonda bir süre çıt çıkmadı. Laurence bu sessizlikten yararlanarak söze karıştı:

— «Hem bir konu daha var! Olay sırasında hava kararmıştı. Hücum arkadan geldi. Bu durumda hiçbir şey Bertrande Kulesi'nde saklanan kimsenin Christophe olduğunu ispat edemez.»

Genel kanının aksine olarak ortaya sürülen bu iki iti-

raz ters bir sonuç yarattı. O kadar ki herkes aynı anda cevap vermeye girişti. Bu arada Simon'un sesi diğerlerini bastırdı.

— «O değil miydi? Bakın hele!.. Evet yüzünü görmedim. Ancak yakası dik ve kıvrık kazağını tanıdım, gerçekten! Hem bir şey daha var. Burada bulunan herkes tanık, hepsi kendi kulaklarıyla duydular. Christophe dün akşam buraya geldiğinde, benim ışıklı reklâm için ne demişti? '*O tarihî şatoda ışıklı reklâm! Yüz karrası olur, bayllrrr, yüz karrası!*' dememiş miydi?»

Simon, «*R*» leri bu şekilde yuvarlayarak Christophe'un Kanada'lı lehçesini taklit etmişti. Bu taklit genel bir gülüşmeye yol açtı. Elektrikli hava kısmen yumuşamıştı.

Simon Berteil kimseye söz hakkı vermeye niyetli değildi:

— «Kaldı ki benim ışıklı reklâmın, umumun çıkarına olduğunu da unutmayalım. Onun için ödeyeceğim vergi ve harçlarla belediye hizmetlerinden bir kısmı rahatça görülecektir.»

«*Umumun çıkarına olma*» hususu herkesin hoşuna gitmişti. Simon bu sözleri söylemekle puan kazandığının farkındaydı. Christophe hakkındaki yargılamada son söz Belediye Reisine düştü.

Costanin gür sesiyle konuşmalara karıştı:

— «Bugün, kendinden önceki nesillerin her hareketine baş kaldıran bir sürü genç adama rastlamak olağan

sayılıyor. Yâni bir kimse yirmi yaşındadır diye, elli yaşında olanlara tarihî fosil gözüyle bakmasına ses çıkarmayacak mıyız? Bu düzensizlik her tarafa yayılıyor. Bu işde en tehlikeli olanlar ise bir şeyler yapıyorum iddiasında bulunanlardır.»

Belediye Reisi sözlerinin burasında bir süre sustu. Otomatik müzik kutusunun çevresinde toplanan ve tümü rugby oyuncusu olan gençleri sert bakışlarla sözdü. Kimse konuşmaya cesaret edemiyordu. Costanin, bu sonuçtan memnun sözlerini tamamladı:

— «Evet! Açıkça konuşursak, ben, şahsen, müzik kutusuna para atıp ortalığı gürültüye boğan gençliği, öbür tip gençlere tercih ederim. Siz, bir işe yaramasanız bile hiç olmazsa kötü bir şey yapmıyorsunuz!»

Berteil takımı put gibi hareketsiz dinliyordu. Tenkit mi, takdir mi olduğu belirsiz bu iddiaya cevap vermeye cesaret eden yoktu. Belediye Reisi, otorite dolu ve ikna edici bir sesle konuşmasının sonunu getirdi:

— «Neyse ki şatomuz, kendi kendini korumasını iyi biliyor. Bu durumda kolay yutulacak lokma olmadığı apaçık meydanda!»

Laurence kızmıştı. Bir süredir, içinde, Don Kişot'a yaraşır hisler duyuyor ve bu nedenle itham edilen kimseyi koruma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Buna rağmen kendini tutmaktaydı. Tam bu sırada Kito imdadına yetişti.

Belediye Reisinin çıkışını tâkip eden sessizlik Karo Ası'nın atılmasıyla bozuldu:

— «Bakarsınız, Christophe denen şu adamın iştahı yerindedir, büyük lokmayı yutuverir, ne dersiniz?» Diye atılarak Laurence'ın safında yer aldığını meydana koydu.

Laurence sevinç içindeydi. Dört As bir an gözgöze geldiler. Dördünün de gözlerinde aynı ifade vardı. Costanin'in gençliği itham eder tarzda konuşması genç kızları küçük kulelerin sâhibi safında birleştirmişti.

Patricia bu birleşmeden aldığı cesaretle sesini yükseltti:

— «Bana sorarsanız, ben bu genç insanları takdir ediyorum. Hayranım onlara. Düşünün bir kere... Birtakım gençler yaz tatillerini, Louancy Şatosu'nun tâmiri uğruna seve seve feda ediyorlar. Bu dahi onların yüksek ve sağlam karakterini ortaya koyar.»

Kito da o fikirdeydi. Birden atıldı, arkadaşının sözünü kesti.

— «Öyle ya! Hem şatonun yıkıldığını, yok olduğunu farzedelim. Bu takdirde hana ismini veren Roy de Carbay ananesini kim yaşatacak? Tüm Louancy kasabası köksüz kalmış ağaç gibi solar, unutulur.»

Karo Ası'nın bu çıkışı Bernard'ın hoşuna gitmişti. Anlaşıldığına göre geçmiş yüzyıllara ait sırlar, kızıl saçlı bu küçük kızın meçhulü değildi. Ananeye göre yılda bir tek gün Roy, kalenin en genç kölesi olmaktaydı. Hem sonra Bertrande de Louancy'ye ait efsane de vardı...

Kito bu sırada söyleyeceği şeyleri aklında toplamakla meşguldü. Birden sesini yükseltti:

— «Kaldı ki *Ölü Kadın* efsanesini de unutmamak gerek. Hani gizli odası bundan iki yüzyıl önce keşfedilip de o günden bugüne bir daha bulunmayan «*Ölü Kadın!*» Diye bağırdı.

Gençler grubundan kısık bir ses duyuldu.

— «Püh! O işin aslı yok ki! Eğlenmek için uydurulmuş!»

Bu boşuk ses, henüz gelişme devresindeki bir delikanlıya aitti.

Hérié Baba'nın masasından sinirli bir cevap yükseldi.

— «Kim demiş, eğlenmek için uydurulduğunu? Bilâkis Grili Kadına tam bir güvenimiz vardır. Elinde lâmbasıyla civarda dolaşan bu kadın Kanada'lı ve Paris'li hadini bilmezlerin dersini verecektir.»

Bernard, genç kızlara yapılan bu hakarete üzülmüştü. Özür dilemek amacıyla Kare As grubuna doğru eğildi:

— «Kusura bakmayın, bu insanlar kafaca hep aynı yerde kalmışlar. Bu tür masallara inanan kimselerin şatonun tâmiriyle ilgilenmesini beklemek fazla iyimserlik olur!» Diye konuştu.

Kapının eşiğinde, uzun boylu, sarışın bir genç duruyordu. Karışık saçları, çok iri gözleri, çıkık elmacık kemik-

leri, çukur yanakları, uzun burnu ve muntazam ağzıyla bu delikanlı kolay unutulmayacak bir yüze sâhipti.

Salon birden sessizleşti, Bernard alçak sesle mırıldandı:

— «Tam da lâfı üzerine geldi!»

Laurence, içinde, gittikçe büyüyen bir gülme arzusu duymaktaydı.

Genç kız: «*Demek mütecaviz kimse buymuş. Eski şatoların tehlikeli koruyucusu işte karşıda!*» Diye düşünüyor ve gülmemek için kendini zorluyordu.

Delikanlının üzerinde pamuklu kumaştan yeşil bir pantolon vardı. Dizlerine kadar inen yan ceplerin birinden bir tahta metrenin sarı ucu gözükiyordu. Simon Berteil'in az önce bahsettiği dik ve kıvrık yakalı kazağı üzerindeydi.

Genç adam salonun ortasına kadar birkaç adım attı. İşi başından aşkın, dalgın bir hâli vardı. Amerikan Bara doğru yürüdü. İki şişe bira ve üç şişe maden suyu istedi. Bu sırada bakışları yolun karşı tarafında bulunan ve karanlık nedeniyle zorlukla seçilen küçük kulelere takıldı. Orada beklemekte olan ve salondakilerin göremedikleri birine doğru bağırdı:

— «Heey! Fenerlere dikkat edin, sönmesin!»

Sonra tekrar Amerikan Bara döndü ve istediği şişeleri

beklemeye başladı. Bu sırada salondaki havanın normal olmadığını hissetti.

Bir delikanlının omuzuna dayanarak kuvvet alan Simon Berteil zorlukla ayağa kalkmış ve tam bir sessizliğin hâkim olduğu salonda Christophe'a doğru ilerlemeye başlamıştı.

Simon bu şekilde birkaç adım attıktan sonra birden yemi gelene doğru eğildi.

— «Sizi bu kadar çabuk göreceğimi sanmıyordum!» Diye bağırdı.

Christophe Pernety hayret ve merak dolu bakışlarla kendisini süzüyordu. Biraz evvel rakibini yirmibeş metre yüksekten aşağı yuvarlayan kişi eğer gerçekten o ise bu bakışlarıyla çok güzel rol yaptığı söylenebilirdi.

Nitekim Christophe nâzik bir şekilde karşılık verdi:

— «Nasıl olur?» Diye sordu.

Simon'un takımı hırçın bir köpek gibi yerinde duramaz olmuştu. Çok geçmeden ısırmaya başlayacağı belliydi. Nitekim dip taraftan sinirli bir ses yükseldi:

— «Acele görmek bir yana, bu beyi yeteri kadar görüp bıktık sayılır!»

Christophe'un düştüğü şaşkınlık pek büyüktü. Bu şaşkınlık suçsuz olduğuna bir delil sayılabilirdi. Ancak genç adam Paris'te dramatik sanatlar konusunda yüksek tahsil yaptığına göre bu şaşkınlık ifadesi başarılı bir rol de olabilirdi. Delikanlı bir ara Belediye Reisinin bulunduğu

masaya döndü. Bu masada mantığıyla hareket eden bir insan bulacağına inanmaktaydı. Bernard hafif bir gülümsemeden sonra durumu açıklamaya çalıştı:

— «Söylentilere göre siz bazı kimseleri Bertrande Kulesi'nden aşağı yuvarlıyormuşsunuz. Daha açıkçası Simon hayatta kalışını şu genç hanımlara borçlu olduğunu söylüyor.»

Bernard'ın açıklamasını protesto mahiyetindeki bazı bağırışmalar tâkip etti:

— «İten sensin! Biliyoruz!»

— «Hiç olmazsa kazağını değiştirip gelmeyi düşünseydin!»

Bu bağırışmalar devam ederken Christophe sinirden kıpkırmızı kesildi. Birden sesini yükselterek diğerlerini susturdu:

— «Aksesuarları yerleştirdiğim yerden bir dakika bile ayrılmadım, kendime ait kuleciğimde kendi işlerimle uğraştım,» diye bağırdı.

Simon edepsizce güldü:

— «Ve pek tabii seni görenler, yalnız senin ekibe dahil gençler olmuştur!» Diye atıldı.

Christophe bu alayı anlamamazlıktan geldi.

— «Hiç de değil! Çoğu zaman yalnızdım. Onlar bile görmemişlerdir. Hem sözlerimden şüphe etmeye kimsenin hakkı yoktur!» Diye karşılık verdi.

İncinen topuğu, Simon'u ağız münakaşası sınırları içinde kalmaya zorluyordu. Buna karşılık ekibindeki diğer gençler ağır ağır ortaya doğru ilerlemekteydiler. Bu işin kötü biteceği gün gibi ortadaydı. Genç kızlar ümitsizce etraflarına bakındılar. Kafası çalışan bir insanın çatışmayı önlemesini bekliyorlardı.

Ancak masadaki köylüler hiç o taraflı değillerdi. Durumu sessizce seyretmeyi tercih ediyorlardı. Laurence bir ara Bernard Costanın'le göz göze geldi. Delikanlı bu gözlerdeki mânayı sezmışti. Kupa Ası'na bir göz kırptıktan sonra Simon'a doğru döndü.

— «Simon! Kendimize hâkim olalım! Belki de yanlışmışsınızdır! Nitekim gördüğünüz şeyin sadece bir kazak olduğunu bizzat siz söylediniz.» Diyerek durumu yatıştırmaya çalıştı.

Simon oralı olmadı. Aynı sertlikle cevap verdi.

— «Öyle ya! Tepemden aşağı inen belki de Grili Kadındır. Beni güçlü kollarıyla kavradıktan sonra yerden bir taş kapığı gibi...»

Laurence, Simon Berteil'in cümlesini nasıl tamamladığına dikkat etmedi. Uzun boyu ve nârin hâliyle Christophe öyle fazla güçlü birine benzemiyordu. Kupa Ası bu kaniya varınca Kito'nun kulağına doğru eğildi.

— «Bu genç, yapılan târife uymuyor, o olamaz!» Diye fısıldadı.

— «Biliyordum, zaten!» Diye atıldı. «İşin içine hayâlet karışınca sen mutlaka inanırsın. Ancak sen de onun gibi ölümle yüz yüze gelseydin...»

Karo Ası sözünü tamamlayamadı. Kapının eşiğinde iri yapılı, kızıl renkli saçların altında inatçı bir yüz taşıyan genç bir adam duruyordu. Bu genç Louancy'nin en çok tanınan insanlarından biriydi. Costanın Nakliyat İşletmelerinde şoförlük yaptığı gibi her türlü işte de çalışmaktaydı. Bernard Costanın'ın süt kardeşi olan ve Grégoire adını taşıyan bu genç daha ziyade acı kuvvetiyle ün yapmıştı. Başı sıkışan herkes bu kuvvetli kolların yardımına sığınırdı.

Grégoire, kapının eşiğinde durmuş ve içeriyi bakışlarıyla şöyle bir taramıştı. Küçük siyah gözleri sanıldığından daha zeki olduğunu ortaya koyuyordu. Nitekim olan biteni derhal kavrayan delikanlı ateşi körüklemekte bir sakınca görmemiş olmalı ki Christophe'a doğru dönerek konuya katıldı.

— «Bu konuda benim de bir çift sözüm var! Sizi bundan yirmi dakika evvel gördüm. Bertrande Kulesi'nin surlarına tırmanan merdivenlerde koşarken az daha yere kapaklanıyordunuz.»

Christophe kendine hâkimdi. Sükûnetini koruyarak bu iddiayı cevaplandırdı:

— «Orada gördüğünüz kimse ben olamam! Çünkü orada değildim!»

Bertrand Costanın bir tatsızlık çıkacağını hissetmişti. Bunu önlemek amacıyla Grégoire'a döndü ve sesini yükseltti:

— «Sen, dik ve kıvrık yakalı kazak giyen birini görmüş olabilirsin. Bu kimsenin Christophe Pernety olduğunu ne biliyorsun?» Diye sordu.

Grégoire, sert ve inatçı bir bakışla süt kardeşini süzdü:

— «Evet, o kazağı giymiş, uzun boylu ve sarışın bir adam gördüm. Sen de bilirsin ki bu civarda sarışın ve uzun boylu adamlara pek sık rastlanmaz!» Diye cevap verdi.

Simon Berteil'in takımıyla köylüler güleştüler. Hemen hemen hepsi kısa boylu, tıknaz insanlardı.

Christophe bu sefer kendini tutamadı.

— «Madem ki öyle, ben de sizin yalan söylediğinizi iddia ediyorum!» Diye bağırdı.

Bir süredir kapının önünde duran onbeş-onaltı yaşlarında üç-dört delikanlı tartışmanın gittikçe hızlandığını görünce ileriye doğru birkaç adım attı. Bunlardan biri Grégoire'i kastederek sordu.

— «Pernety! İsterseniz şu adamın paçasını alaşağı ediverelim!»

Bu soru Berteil takımını harekete geçirmeye yetti. Olan olmuş, beklenen kıvılcım sıçramıştı. İşler bu noktaya gelince bizim As'lar katiyen hareketsiz kalamazlardı. Onla-

rın harcı olan aracılık ve yatıştırma durumu her olayda bulunurdu. Bu şekilde çatışmayı frenleme imkânı doğuyordu.

Çatışma oldukça hızlı başlamıştı. Grégoire biraz evvel paçasını alacağı etmekten bahseden genci kolundan yakaladığı gibi kapının dışına fırlatmıştı. Delikanlı o hızla kendini tutamamış ve yolun karşı tarafında duran kamyonete kadar savrulmuştu. Bu, üzerinde çeşitli hortumlar bulunan ve sulama işlerinde kullanılan bir arabaydı.

Salondakilerin durumu da dışarıya savrulandan daha iyi değildi. Berteil'in takımı, Grégoire'ın sağladığı büyük destek sayesinde Christophe ve arkadaşlarını zor durumda bırakmıştı.

Bu sırada Belediye Reisinin sesi duyuldu.

— «Berteil! Şu çoluk çocuk takımını çabuk kapı dışarı edin bakayım!»

Kare As grubu, Belediye Reisinin bulunduğu köşeden çoktan ayrılmıştı. Laurence içi tazyikli soda dolu bir tüpü kapmış bir köşeye çekilmişti. Hemen önünde duran güçlü bir adam elindeki iskemleyi kaldırmış, Christophe'a fırlatmaya hazırlanıyordu.

Kavgayı yatıştırma çabaları içindeki Christophe, kendini bekleyen tehlikenin farkında değildi. Kupa Ası onun gafil avlanacağını hissetti, elindeki tüpü havaya kaldırdı, sonra tepesindeki yaya basarak basınçlı sodayı, iskemleyi fırlatmak üzere olan kavgacının ensesine fıskırttı. Bu

beklenmedik darbe hedefini bulmuş ve iskemle yere düşmüştü.

Laurence, elde ettiği bu sonuçtan fevkalâde memnundu. Basınçlı soda dolu tüpü göğsüne doğru bastırmış sağa sola bakınıyordu. Tam bu sırada, en kızgın insanları bile yatıştıracak kadar şiddetli bir su darbesiyle tepeden tırnağa ıslandı.

Kito kapının eşiğinde durmuş, elindeki sulama hortumuyla biraz evvelki çatışmanın ateşli taraftarlarını, suyun tazyiki sayesinde geriye doğru püskürtmeye başlamıştı.

Laurence'ın püskürttüğü tazyikli sodanın yarattığı şaşkınlıktan kurtulan kavgacı sinirle etrafına bakınırken Patricia'yla karşılaştı. Maça Ası son günlerde öğrendiği judo numarasını uygulayacak birini bulmuş olmanın sevinci içindeydi. Nitekim az sonra koca adamın kendi etrafında dönerek kıvrıldığı ve şiddetle salonun dibine doğru fırlatıldığı görüldü. Orada Kito'nun elindeki hortumdan çıkan tazyikli su bu ateşli kavgacıyı da sâkinleştirmeye yetti. İri vücuduyla yere oturan bu kavgacı, nasıl olup da genç bir kıza yenildiğini düşünmeye başladı. Zoraki duş aldırıldığı yoktu.

Christophe'un takımı bu beklenmedik yardımdan cesaret alıp mukabil hücumla kalkınca Kito tam bir tarafsızlıkla hortumu onlara doğru çevirdi. Bu durum Laurence'ın hoşuna gitmişti. Genç kız kahkahalarla gülmek arzusunda idi. Kito'yu takdir ediyordu. Karo Ası bu hortumu acaba nereden bulmuştu? Laurence bir ara karşı kaldırımda duran sulama arabasını gördü. Kito'yu bir kere daha takdir etti. Öyle ya, insan her fırsatı değerlendirmesini bilmeliydi. Bu düşüncelerle Kito'ya döndü.

— «Helâl olsun!» Diye bağırdı.

Bu takdir, Kito'nun çok hoşuna gitti. Karo Ası, elindeki hortumla salonun döşemelerine son bir defa su sıktı. Duruma şimdilik hâkim görünüyordu. Kavgacılar kımıldayacak hâlde değildiler.

Sırılsıklam olmuş; hayretle birbirlerine bakıyorlardı. Çatışma bitmese bile, şimdilik durmuştu. Taraflar mütareke hâlindeydi.

Dört genç kıza yenilmiş olmak etrafta genel bir utanma havası yaratmıştı. Berteil taraftarları kapıya doğru yönelirken bir delikanlı, ucundan zararsız birkaç damla sızan hortuma bastı. Christophe'un arkadaşları daha kavganın başlangıcında kapı dışarı edildiklerinden genç adam bu çatışmada önceden yenik duruma düşmüştü. Bu nedenle herhangi bir hareket yapmaya niyetli değildi.

Tam bu sırada biraz önce iskemleyi kavrayıp da Lau-

- rence'dan gelen tazyikli soda darbesiyle onu elinden düşüren iri kıyım adamın önündeki masayı kavradığı gibi havalandırdığı görüldü. Durum yeniden karışmak üzereydi.

Annette bu sırada işe karıştı. Büyük bir cesaretle ileri atıldı ve adamın ellerinde sağa sola sallanan masaya doğru koştu. Ancak yerlerin ıslak oluşu nedeniyle sendeledi, adamın ayaklarına kadar kaydı ve düştü. Bu düşüşüyle kavgayı yeniden canlandırmak isteyen adamı da devirmişti.

Sinek Ası'nın feryatları salondaki bütün gürültüleri bastırıyordu. Bu yürek parçalayıcı feryatlar biraz önce tekrar gerginleşen havayı yatıştırmaya yetti. Gençler hep birden Annette'in başına toplandılar.

— «Çok mu acıyor?»

— «İnşallah kırılmamıştır!»

— «Yok canım incinmiştir!»

— «Bükülme de olabilir!»

Herkes bir şeyler yapabilme arzusundaydı. Annette bacağına el sürülmesine müsaade etmiyordu. Yardım niyetiyle kendisine doğru uzanan bir el görünce çılgınlığı basmaktaydı.

Bu zor durum karşısında herkes ne yapacağını şaşır-mıştı. Kendini ilk toplayan Belediye Reisi oldu.

— «Sizi derhal eve bırakacağım. Haydi gençler, küçük

hanımı arabama kadar taşıyın! Dikkat bir tarafını incitmek yok!» Diyerek duruma müdahale etti.

Bernard ile Christophe güzel yaralıyı taşımaya başladılar. Daha kapıya varmadan bir sedyenin hazır beklediğini gördüler. Bu sedyeyi «Köstebekler» getirmişti. Christophe'un yardımcılara kasabada «Köstebek» deniliyordu. Bu gençler, Sinek Ası'nın düşerek yaralandığını görünce hemen koşmuşlar ve kulede bir kaza vukuunda kullanılmak üzere hazır bekleyen sedyeyi kapıp geri gelmişlerdi. Aslar bu sürat ve becerikliliği normal karşıladılar. Benzer bir durum karşısında kendilerinin de aynı şekilde hareket edeceklerini biliyorlardı.

Sedyeyi gören Annette zorlukla konuştu:

— «Evet, beni sedyeye yatırın, canım çok yanıyor.»
Diyse söylendi.

Sonra yüzünü acıyla buruşturarak, belkemiğinde bir incitmeden korktuğunu anlatmaya başladı.

Dört köstebek sedyenin kollarına yapışarak Noter Genévrier'nin evine doğru yollandı. Üç As'la Bernard, Annette'in solunda; Christophe ise tek başına sağında yürümekteydi. Belediye Reisinin arabası arkadan geliyor ve küçük kafileyi ağır ağır tâkip ediyordu.

Genévrier'nin evine yaklaşıldığında Kito adımlarını hızlandırdı. Koşup içeriye haber verdi. Öyle ki Köstebekler binaya vardıklarında Noterle evin kâhya kadını Madame Irène onları merdivenlerde karşıladılar.

Yaşlı kadın:

— «Hay Allah! Ne aksilik!» Diye söylenirken Genévrier gösterdiği ilgiden dolayı yakın dostu olan Belediye Reisine teşekkür etti.

Bu sırada, Annette daha iyi gibiydi. Hattâ Bernard ile babasının daha fazla gecikmelerine sebep kalmadığını göstermek ister gibi dirseğine dayanarak kısmen doğrulmuştu. Madam Irène, genç kızın bu arzusunu derhal hissederek sesini yükseltti:

— «Evet! Kızımız şimdi daha iyi sayılır, yarın sabah size inşallah güzel haberler vereceğiz.» Diye konuştu.

Salona geçiş pek zor olmadı. Annette cesaretini toplamıştı. Genç kız:

— «Durun biraz! Galiba oluyor!» Diyerek doğruldu, bir kolunu Christophe'un, diğerini Patricia'nın boynuna doladı. Birkaç adım attıktan sonra bir koltuğa oturmuştu. Hâline bakılırsa büyük bir acı çekmediği anlaşılırdı. Genç Kanada'lı, Sinek Ası'nın incecik ayak topuğunun önünde diz çöktü ve parmağını dikkatle uzatarak bu topuğa yavaşça dokundu:

— «Canınız yanıyor mu?» Diye sordu.

— «Biraz!»

Genç kız, bukleli sarı saçlarının arasından Köstebeklerin şefine gülümsüyordu. Delikanlı bundan cesaret bularak konuşmaya başladı:

— «Bakın ben ilkyardım kurslarına katıldım. Bu gibi şeyleri az çok bilirim. Şiş bile yok. Birkaç sıcak banyo, hafif masaj. Tamam turp gibi olursunuz!»

Annette anlatılanları konuyla ilgisizmiş gibi dinliyordu. As'ların hepsi genç çocukları tetkik etmekteydi. Deforme olmuş kazakları, toprağa bulanmış blu-cin pantolonları ve çamurlu ayakkabılarıyla Noter yazıhanesinde görülen müşteri tipinden oldukça farklıydılar.

Laurence bir ara Christophe'u işaret ederek yavaş ve tatlı bir sesle konuştu.

— «Bertrande Kulesi'nin insafsız mütecavizi işte karşımızda duruyor!»

Kısa bir sessizliği müteakip genç adam gülmeye başladı. Bu gülüşlere Noter de katıldı. Pernety'lerin nesilden nesile devrettikleri mirası iki yıl evvel Kanada'dan gelen Christophe'a bizzat kendisi vermişti. Delikanlı kendisine teslim edilen tarihî kulelerde oturuyor ve bu oturuşu birçok olaya sebep oluyordu. Louancy köylüleri rahatlarını kaçıran bu gence pek de iyi gözle bakmıyorlardı.

Christophe biraz evvelki sözlerin şaka anlamına geldiğinin farkındaydı. Gülerek:

— «Evet!» Dedi.

Gözleriyle Laurence'ı tepeden tırnağa süzdükten sonra:

— «Evet, siz olmasaydınız beni linç etmeye niyetli gi-biydiler,» diye devam etti.

Kito, aynı tonda cevap verdi:

— «Orası öyle ama, biz olmasaydık, Bertrande Kulesi'nde tecavüze uğrayan zavallı da pek acınacak duruma düşecekti,» diyerek Christophe'u susturdu.

Noter Genévrier şaşırmıştı. Bunu saklamayı gereksiz bularak konuştu:

— «Bana öyle geliyor ki Siz *olmasaydınız* bu gece oldukça önemli olaylar gelişecekmiş!» Dedi.

Christophe, Noter'e bir cevap verme gerekliliğini duydu.

— «Sizi temin ederim ki bu olaylarla en ufak ilgim yok,» diye konuştu.

As'lar o gece olup bitenleri en ufak ayrıntılarına kadar anlatmaya başladılar. Konuşmaları sına erdiğinde Christophe şaşkıındı. Delikanlı bir süre sessizce durdu. Sonra:

— «Hiçbir şey anlamıyorum!» Diye söylendi.

Patricia, bir şeyler anlıyordu:

— «Bunda anlaşılacak ne var? Sizi burada istemiyorlar!» Diye atıldı. Genç adam durumu ağır ağır kavırıyordu. Bir ara güldü. Sonra gülüşünün nedenini açıkladı:

— «Ve bunun için de bu geceki hikâyeyi uydurdular!» Diyerek sonuca ulaştı.

Kito o fikirde değildi. Genç kız:

— «Uydurulan bir şey yok ki,» derken başını sallıyordu. Nitekim bu itirazının nedenini derhal açıkladı.

— «Biz, Kare As grubu, sizi ışıklı reklâmın arkasında dövüşürken gördük. Sonra Simon Berteil sizi zor duruma sokmak için ölüm tehlikesini göze almazdı sanırım.»

Söyledikleri doğrudu. Christophe verecek cevap bulamamaya sustu. Köstebeklerden biri cesur bir tavırla sesi ni yükseltti.

— «Ortada bir gerçek varsa, o da bizim çekip gitmeyeceğimizdir. Bizler burada ilk şantiyeyi kurduk. Ondan sonra diğer şantiyelere sıra gelecek. Pernety'nin arazisinde... Bize karşı hiçbir şey yapamazlar!» Dedi.

Christophe arkadaşının sözünü kesti:

— «Şey... Orası öyle de, bu kadar heyecandan sonra küçük hanımların dinlenmeye ihtiyacı olsa gerek,» diye konuştu.

Küçük hanımlar, ertesi sabah rahat rahat dinlenebileceklerini, bu arada tarihî eserlerin kurtarıcılarına yardım etmeyi arzuladıklarını belirttiler.

Köstebekler bu teklifi memnunlukla karşılarken Christophe alaylı bir gülüşle karşılık verdi:

— «Yoo... Şantiyede çalışmayı öyle zevkli bir iş sanmayın. Hem cesaret, hem de kol kuvveti ister!»

Patricia'nın sert bakışları Kanada'lıyı birden susturdu. Genç kız: «*Bu adam ne demek istiyor?*» Der gibi bakıyordu. Öyle ya, daha birkaç dakika evvel Berteil takımından iri cüsseli bir rugby oyuncusunu bir tek judo numarasıy-

la saf dışı ettiği ne çabuk unutulmuştu. Kol kuvvetinden nasıl şüphe edilebilirdi.

Ertesi gün şantiyede buluşmak teklifi genel olarak sevinçle karşılandı. Delikanlılar izin isteyip ayrıldılar. Son Köstebek de dışarıya çıkıp kapı kapanınca Annette birden ayağa fırladı ve salonun ortasında sıçrayıp dansetmeye başladı.

Patricia güldü. Aslında hiçbir şeyden şüphe etmemiş olmasına rağmen:

— «Anlamıştım zaten! Bir numara yaptığın belliydi!» Diye söylendi.

Genç kızlar, Annette'in küçük hilesini kavramış gülüyorlardı. Bu sırada Noter Genévrier'yle yaşlı kâhya Madam Irène, hayretten büyümüş gözlerle Annette'e bakıyorlardı. Sinek Ası biraz evvel içinde taşındığı sedyenin etrafında hoplayıp zıplıyor ve kahkahalarla gülüyordu.

Kendini ilk toplayan Laurence oldu. Genç kız hayâl görüyormuş gibi konuşmaya başladı:

— «Helâl olsun! Seni yaralandı sandıkları andan itibaren aralarındaki mücadeleyi unuttular. Çatışmayı önlemek için en iyi çâre buydu.» Dedi.

Annette:

— «Evet! Böylece bu gençlerin aslında kötü ruhlu insanlar olmadıkları da meydana çıktı,» diye devam etti.

Laurence başını salladı. Ancak ortada meçhul bir nokta kalmıştı. Simon, Bertrande Kulesi üzerinde bilinmeyen bir kimse tarafından tecavüze uğramıştı. Bu mütecaviz Christophe değilse kim olabilirdi?

Kito, arkadaşının aklından geçenleri okur gibi meseleyi toparladı:

— «İtiraf edelim ki şüpheler Christophe'un üzerinde toplanıyor. Bir kere Simon'un ışıklı reklâmına karşı olduğunu bizzat kendi açıklamış. Sonra hâlen eski şatoda oturduğunu da unutmayalım. Hem Simon'un hücumu uğradığı yerin civarında görülmüş olması da işin cabası. Eh bu durumda ithamların onun üzerinde toplanması normaldir.»

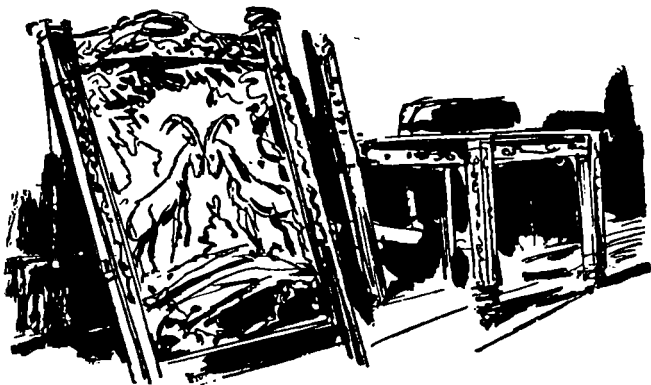
Patricia, Kito'ya hak vermekteydi. Bir ara söze karıştı:

— «Yâni özetlersek, bu şatoda bazı ilginç olayların geliştiği ortaya çıkıyor. Bu durumda Christophe'a yardım teklif etmemiz isabetli oldu. Yarın olay yerine gidip bizzat inceleme yaparız.» Dedi.

Noter Genévrier ile Madam Irène gizlice bakıştılar. Bu bakışta «*Kare As grubu, polis hafiyeliği oyununa yeniden girdi,*» şeklinde bir anlam gizliydi. Buna rağmen sustular. Noter, mutfakta sıcak su hazırlamakla meşgul emektar Bertha'ya bağırdı. O sıcak suya artık kimsenin ihtiyacı kalmamıştı.

Bernard'la Christophe güzel yaralıyı taşımaya başladılar.

Üçüncü Bölüm

KEÇİLİ KOLTUKLAR

Küçük Kale burası olmalı!»
Laurence civarı tanımaya çalışırken her yeri ismiyle anmaktan zevk duyuyordu.

Aslar, Bernard'la beraber zincirli köprünün bulunduğu yere doğru ilerlediler. Zincirli köprü iki tarafında yükselen küçük kulelerin arasında kalmıştı. Yarı yarıya restore edilmiş bu tarihî kuleler köşelerden birinde kurul-

muş olan Birinci Büyük Kuleye kadar olan arazisiyle beraber Christophe'un emlakini teşkil ediyordu.

Tarihî şatonun geri kalan kısmı, topluma ait olmasına rağmen, Kanada'lı genç kendi malına sıkı sıkıya sarılmıştı. Bu şekilde kendi malının yanında tüm şatoyu kurtarmak durumuyla karşı karşıyaydı. Tarihî bir değeri canlandırmak projesi Kare As grubunun hoşuna gidiyordu. Üstelik köylülerin bu projeye karşı çıkması, genç kızların Christophe'un tarafına daha çok meyletmesiyle sonuçlanmıştı.

Dışarıda yakıcı bir Temmuz güneşi vardı. Şatonun iç avlusu, derebeylik çağında kale sâkinlerinin son sığınak yeri olan ortadaki Merkez Burcuyla beraber yer yer papatya ve gelinciklerle kaplanmıştı. İç Avlunun dört bir yanında, yüksek surların üst geçitleri bazı yerlerde erişilmez durumdaydı. Buna mukabil diğer bazı kısımları yüzyılların etkisine iyi dayanmış ve bir dantel gibi işlenmiş mazgallar aynen kalmıştı. Köşelere inşa edilmiş olan dört büyük Köşe Kulesinin arasında kalan destek kulelerinde görülen yarık ve yıkıntılar geçmiş çağlarda buralarda yapılan savaşları hatırlatıyordu.

Bütün bunlar, Belediye Reisinin de ifade ettiği gibi, yutulmak için fazla büyük bir lokmayı meydana getiriyordu. Bu kulelerde bazan tehlikeli göçükler oluyordu. Nitekim Louancy Belediyesi bu nedenle Bertrande Kulesi'nin dibine «*Dikkat Tehlike Var! Geçmek Yasak!*» Ya-

zılı bir tabelâ yerleştirmişti. Bu tabelânın arkasında yılanmış böğürtlen ve ısırgan otlarından meydana gelen kalın bir bitki örtüsü esasen daha ileri gitmeyi engelleyen gerçek bir bitki duvarı gibi yükselmekteydi.

Simon'la ona tecavüz eden kimse demek ki bu duvarın üzerindeki düzlüğe tırmanmayı becermişlerdi. Ancak görünüşe bakılırsa bu bitki duvarını aşarak surların içine girmeye kimse cesaret edemezdi. Bu odalar yer yer göçmüş duvarlarıyla, bugün herhalde yılan ve farelerin barınağı durumuna gelmişti.

Kare As grubuyla Bernard ilerlemeye devam ettiler. Biraz sonra karşılaşacakları sahne en hafif deyiimiyle şaşırtıcı olacaktı. Nitekim birkaç adım ilerde bir gece önce karşılıklı kapışmış olan iki ekip, aralarında en çok on-onbeş metre mesafe olduğu hâlde çalışmaktaydı.

Bir gece önce ayağı incinen Simon, henüz aksayarak yürümesine rağmen tahrip edilen ışıklı reklâmın tâmirine çalışan elektrikçilerin başında bulunuyordu. Bunun yanında, Merkezdeki iç kulenin hemen karşısına düşen bir noktada yapılmakta olan bir barakayla da bizzat meşgul olmaktaydı. Birkaç gün sonra başlayacak olan mahallî bayram sırasında, bu baraka misafirlerin soğuk meşrubat ihtiyacının karşılanacağı büfe olarak hazırlanmaktaydı.

Laurence'ın bakışları, bu iki ekip içinde köstebeklere daha ziyade yakınlık duyduğunu belli ediyorlardı. Kito

bu belirli tercihi örtbas etmek amacıyla Simon'un etrafında dört dönen rugby oyuncularını gösterdi:

— «Şunlara bakın hele! Belediye Reisi Costanın bu gençlere *'Bir işe yaramıyor'* demişti. Lâfa bak! Çocuklar arı gibi çalışıyorlar, hem usta oldukları da belli.» Diye takdir hislerini açıkladı.

Bernard, babasına atılan taşa aldırmadı, cevap vermeden önce omuzlarını silkti:

— «Babam, kendisinden genç olanlara asla itimat etmez. Bu, onda bir huy hâlinedir. Nitekim bana bile henüz hiçbir yetki vermedi. Nakliyat işletmesinde söz hakkım oluncaya kadar daha pekçok yıl geçecekmiş. Her bakımdan ona tâbi olarak yaşamam çok zor, fakat çâresizim.» Diye konuştu.

Annette bu samimî itiraf karşısında birden kendini tutamadı:

— «Üstelik, elinin hiç de açık olmadığı söyleniyor!» Diyerek karşılık verdi. Ancak diğer As'ların sert bakışı karşısında pot kırdığını farkederek birden kızardı.

Delikanlı bozulmuştu. Sert bir sesle:

— «Demek öyle diyorlar!» Diye kızdığını belli etti. Annette bu durumda susmanın en iyi çâre olduğunu bildiğinden cevap vermedi. Kito, derhal arkadaşının yardımına koştu:

— «Diğer taraftan, Christophe'un ekibinde olan genç-

lerin de marangozluğu iyi bildikleri belli oluyor,» diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı.

Bertrande Kulesi'nin dibinde kurdukları çadırlarının hemen yakınında, Köstebekler önlerindeki keresteyi kesip biçiyorlar, çivilerle çakıp bir şeyler yapıyorlardı.

Laurence:

— «O yaptıkları nedir?» Diye sordu.

Bernard Costanin bu tarihî kulede yapılan çalışmalara önem vermediğini belli eden bir sesle:

— «Hıh! Bir set inşa ediyorlar. Daha doğrusu festival gecesi oynayacakları piyes için sahne kurmaya çalışıyorlar.» Diye cevap verdi. Konuşma tarzından, biraz önce tek-lif ettiği tenis partisinin reddedilerek buraya gelinmesini bir türlü hazmedemediği belli oluyordu.

Christophe gelenleri görünce işi bırakıp karşılamaya çıktı. Annette'in ayağını kastederek takıldı:

— «Ooo! Buyursunlar! Bakıyorum iyisiniz, bileğinizin incinmesi geçmiş!»

Sinek Ası güldü:

— «Evet! İyiyim, hafif bir burkulma için o kadar gü-rültü çıkarmış olmak bana utanç veriyor,» diye cevap verdi. Aslında yüzünde, utandığını ortaya koyacak en ufak bir kızarıklık bile yoktu.

Didier adıyla çağırılan esmer bir Köstebek söze karıştı:

— «Yer altında kalmış gizli odaları görmeye geldiyse-

niz hava alırsınız. Bugün hepimiz tiyatro hazırlıklarıyla meşgulüz,» diye konuştu.

Bernard Costanın cebinden pırıl pırıl parlayan bir çakmak çıkardı. Altın olduğunu göstermek için bilhassa birkaç kere çaktı. Sonra kendine bir sigara yaktı. Bir-iki nefes çekti ve Berteil takımının bulunduğu tarafa doğru yürüdü. Birbirleriyle amansız bir rekabet içinde bulunan iki grup arasındaki sükûneti yadırgamış gibi bir hâli vardı. Nitekim bu dostluğa takılmak amacıyla:

— «Büfecilerle seyyar tiyatrocular arasındaki bu dostluk hâli doğrusu hepimize ibret vermeli!» Diye konuştu.

Tarafların ikisi de bu takılmadaki alayı hissetmediler. Esasen aralarında dostluk hâlinden ziyade karşılıklı göz yummadan bahsedilmesi gerekirdi. Nitekim büfeciler intikam alma fırsatını kaçırdıklarına üzülrlerken, tiyatrocular haksız yere itham edilmiş olmanın ezikliği içindeydiler.

Bernard Costanın tarafların barışma arzusunda olmadıklarını hissetmişti. Dolayısıyla bu konuda ısrar etmek hiçbir fayda sağlamazdı. Buna rağmen sözlerini:

— «Herşeye rağmen hepimiz Louancy'nin iyiliğine çalışıyoruz, burası muhakkak!» Diyerek tamamladı.

Simon Berteil sert bir sesle cevap verdi:

— «Ancak buranın iyiliğine çalışırken yaptıklarımız hiç de eşit olmuyor. Meselâ büfemi buraya kurmak için

Louancy Belediyesine tam üçyüz frank ödedim. Ötekiler ne yapmış ki?» Diye sordu.

Bu soru doğrudan doğruya Christophe'a sorulmuştu. Delikanlı bir süre karşısında duran tıknaz ve iri adaleli adamı süzdü. İki erkek soğuk soğuk bakiştılar. Kanada'lı herşeye rağmen kendine hâkimdi:

— «Festival gecesi oynayacağımız piyesten sonra ben Belediyeye en az üçbin frank kazandıracağım,» diyerek biraz önceki iddiayı cevaplandırdı.

Simon, kâhkahayla gülmeye başladı. İddianın büyüklüğü ortada neşeli bir hava yaratmıştı. Rugby oyuncuları

takım kaptanlarını tâkiben gülmeye koyuldular. Köstebekler dahi Christophe'un iddiasını fazla mübalâğalı bulmuşlardı. Ancak Berteil takımının alaycı gülüşmeleri sinir bozucuydu. Christophe'un soğukkanlılığı gerginleşen havayı yumuşattı. Kanada'lı delikanlı, ne dediğini iyi bilen bir muhasebeci edâsıyla biraz önceki iddiasını açıklamaya girişti.

— «Üçbin frank ne ki? Üçer franktan bin kişi eder. Bin kişiyi nasılsa bulurum,» diye söze başladı. Sonra Berteil'lerin inşa ettikleri büfeye bir göz attı, merak dolu gözlerle inceledi ve tenkide başladı:

— «Dostum! Yaptığınız şu barakayı ele alalım. Bana sorarsanız mimarî görüşünüzü kısır buluyorum. Meselâ barakanız çok küçük olacak. İnsan bir işe girişti mi onu geniş açıdan görmeli.»

Aslar, genç Kanada'lıyı takdir dolu hislerle dinliyorlardı. Bertrande Kulesi'ndeki kaza dolayısıyla Christophe'un üzerinde toplanan şüpheleri unutmaları dahi genç adamın çok sempatik olduğu muhakkaktı. Ancak biraz önceki iddiada kazanan herhalde Simon olurdu. Louancy gibi bir taşra şehrinde, bin seyirci bulmak ancak sihirbazların harcıydı.

Laurence birden: «*Neden olmasın?*» Diye düşündü. «*Christophe'un belki özel bir tılsımı vardır!*» Kupa Ası bu düşüncelerle birden delikanlının yanına yanaştı, heyecanla sordu:

— «Chris! Bu oyunun için neler düşünüyorsun bakalım?»

Genç kız içinde bulunduğu heyecan nedeniyle ilk defa senli benli konuştuğunun farkında bile değildi. Christophe, Laurence'ın bu ilgisinden çok memnundu. Vakit kaybetmeden ayrıntılı açıklamalara girişti:

— «Ortaçağ'a ait bazı yaşantıları canlı tablolar hâlinde sahnede göstermek istiyorum. Daha bu kış, Paris'te herşeyi ayarladım. Herşeyi, yalnız final tablosu hariç... Sonuncu tabloda büyük bir sürprizim var. Öyle ki görünce herkes şaşacak...»

Laurence birden atılarak sözü kaptı:

— «Ben senin yerinde olsam o meşhur '*Ölü Kadın*' efsanesinden yararlanırdım. Hani herkesin bahsettiği meşhur Madam Bertrande. Biliyorsun söylentilere göre bu soylu kadın, o zamanlar Fransa'nın giriş kapısı sayılan Louancy şehrinin anahtarlarını âşık olduğu Bretagne Dükü'ne teslim etmiş.» Dedi.

Christophe, genç kızın teklifini takdirle dinliyordu. Laurence'ın kısa zamanda bir şeyler öğrendiği belliydi. Nitekim Kupa Ası daha Louancy'ye geldiği gün Noter Genévrier'nin kütüphanesinde bulduğu tarihî eserlerle zengin gazete koleksiyonuna büyük ilgi göstermişti. Tarihî şato hakkında bütün bilgileri elde etmeye çalışmış ve bunda oldukça başarı göstermişti. Öyle ki şu anda şatoyla ilgili bir bilgi yarışması yapılırsa, Kupa Ası herkesi

yeneceğinden emindi. Ancak eğer varsa bazı geceler, elinde feneriyle surlar üzerinde dolaşan esrarlı hayâletin şato hakkında kendisinden daha bilgili olabileceğini kabul ediyordu. Bu düşüncelerle konuşmasına devam etti:

— «Biliyorsunuz, efsaneye göre ‘Ölü Kadın’ın gizli odası bundan iki yüzyıl önce bulundu. Elleri altın zincire bağlı, ağzında bir altın para ve önündeki masada bir sürü tabakla bulunan ‘Ölü Kadın’ o günden bugüne tekrar kayboldu. Gizli odanın yerini bilen yok... Eh! bu durumda çok heyecanlı bir tablo yaratmak kaabil!» Diyerek düşüncesini açıkladı.

Rugby takımından tıknaz bir genç bu anlatılanlara kızmıştı. Robert isimli bu oyuncu elindeki uzun tahtayı yere bıraktı:

— «Amma garip fikirleriniz var! «Sizin ‘Ölü Kadın’ dediğinizi biz burada ‘Grili Kadın’ olarak tanırız. Öyle oyuna filân gelmez, hiç şakası yoktur! Eğer oyununuza onu dahil etmeye niyetliyseniz, sizin tiyatronun sonunu pek parlak görmüyorum.» Diye söylendi.

Christophe ona cevap vermektense konuyu değiştirmeyi tercih etti. Şatonun iç avlusundaki bir köşeyi işaret ederek:

— «Şantiyemiz orada,» dedi. Sonra lâfı kimseye kaptırmadan devam etti:

— «Bize yardım etmek istediğinize göre, size başka

bir teklifim var. Buraya gelirken sahnelemeyi düşündüğüm canlı tablolar için gerekli oyuncu ve figüranları Louancy'de bulacağımı umuyordum. Ancak çevre gençliği bu konuda pek arzulu sayılmaz. Bu konuda acaba siz Kare As grubu...»

Christophe cümlesini tamamlama fırsatını bulamadan Kupa Ası:

— «İstiyoruz tabii!» Diye bağırarak sevinçle havaya sıçradı. Sonra devam etti:

— «Hem gerekirse bu tablolar için ihtiyaç duyacağın her türlü bilgiyi de verebiliriz. Noter'in kütüphanesi bu konuda gerçek bir hazine sayılır.»

Berteil'in takımı, Kanada'lı ile Kare As grubu arasındaki bu birleşmeden memnun olmamıştı. Laurence bunda herhangi bir sakınca görmeden konuşmasını tamamladı:

— «Üstelik, Louancy Bayramı'ndan önce bir de bakarsınız '*Ölü Kadın*'ın gizli odasını buluvermişiz. Ne hoş olur, ziyarete bile açarız. Değil mi?» Diye sorarken gözleri sevinçten pırıl pırıl parlamaktaydı.

Üç As, dördüncüsünü ilgiyle dinliyordu. Çözülecek bir problem olduğundan genç kızlar daima, şimdiki gibi hazır, atik ve pratik olmayı bilmişlerdi. Beş delikanlı, diğer bir ifadeyle beş Köstebek, As'ların bu heyecanını paylaşmaktaydı.

Köstebeklerden biri, genç Didier:

— «Nefis bir şey olur,» diye lâfa karıştı. Sonra «Düşünün bir kere, böyle bir keşif, bize ne kadar destek olur.» Diye devam etti.

Christophe, hayâle dalacak insanlardan değildi. Sabırsızlıkla:

— «İyi iyi! Festivalden sonra onu ararsınız. Ancak o güne kadar yapacağımız çok iş var!» Diye konuştu.

Kito gayri ihtiyarî güldü. Christophe'a dönerek bu sert çıkışa samimî bir tonla cevap verdi:

— «Bu keşif bakarsınız sandığımızdan da kolay olur. Meselâ köşelere kurulmuş olan üç büyük kulede birtakım salonlar olduğunu hep biliyoruz. Bu kuleler her ne kadar yıkıntı hâlindeyseler de gidip tetkik etmemiz kaabildir. Kalıyor dördüncü kule. Oraya gitmek ise yasak. Şu tesadüfe bakın ki yasaklanan da Bertrande Kulesi olmuş.»

Kötebekler Kito'yu dinlerken, Bertrande Kulesi'ni tetkike dalmışlardı. Eteğinde kurulu çadırlar, inşa etmeye çalıştıkları tiyatro sahnesi, duvar boyu yükselen kalın sarmaşık bu tarihî yapıya ayrı bir hava kazandırmaktaydı.

Bernard'ın ikazı, bu hayran bakışları sona erdirdi. Yakışıklı genç hayâl kurmayı gereksiz bulacak kadar sağlam görüşlüydü. Nitekim konuşmaya başlayınca, mantığıyla hareket ettiği ortaya çıktı. Genç Costanin gülerek topuğunu yere vurdu:

— «Eğer gizli bir salon arıyorsanız, şu anda ayaklarımızla

çiğnediğimiz çayırın altında en aşağı on salon bulunduğu-
na bütün kalbimle inanıyorum. Ortaçağ'da, kuşatma teh-
likesine karşı her türlü besin maddeleri bu gizli yerlerde
saklanıyordu. Ancak sizin de gördüğünüz gibi buraları
bulmak için yüzlerce ton ağırlığında toprağı kazıp, başka
yere atmak lâzım.» Diyerek düşüncesini açıkladı.

Simon Berteil bu konulara eskiden beri ilgi duymamıştı.
Nitekim Bernard'ın bu sözlerini omuz silkelemekle karşı-
ladı. Christophe ise söylenenlerin doğruluğunu tasdik etti.
Sonra başıyla şimdilik evi ve malzeme deposu olarak kul-
landığı girişteki küçük kuleyi işaret etti:

— «Madem ki mutlaka faydalı bir şey yapmak istiyorsunuz, en iyisi gelin, benim kamyoneti elbirliğiyle boşaltalım!» Diye konuştu.

Sonra Köstebeklerle As'ları, Bertrande Kulesi'nin büyüleyici etkisinden kurtarmaya azmetmiş gibi küçük kuleye doğru yürüdü. Bernard kendisini tâkip etti. Aslar istemeye istemeye peşlerine takıldılar. Ancak yarı yolda tekrar durup Kuleyi tetkike giriştiler. Bir gün önce, yoldan bakıldığında, Bertrande pek azametli görünmüştü. Halbuki şimdi şatonun içindeki avludan bakılınca daha kısa gibiydi. Yılların biriktirdiği toprak yığınları Kuleyi sanki kısaltmıştı. Dibini kaplayan yeşil çalılıklar arasından birdenbire blok hâlinde yükseliyordu. Bu görünüşüyle Louancy Belediyesi'nin koyduğu ve gezmeyi yasaklayan tabelada yazılı tehlikeyi reddeder gibi bir hâli vardı.

Bernard'la Christophe, As'ların yolun yarısında durduklarını fark edince dönüp beklemeye başladılar. Tam bu sırada Patricia'nın sesi duyuldu:

— «Çalılıklardan meydana gelen bu duvar, herhalde uzaktan görüldüğü kadar aşılmaz değildir. Bir yerinde mutlaka bir geçit vardır. Tabelada bahsedilen tehlike bana kalırsa daha ileride, kulenin iç kısmında olmalı!» Diye fikir yürütmekteydi.

Kito bu iddiayı şarkıyla cevaplandırdı.

Genç kız:

— «Sıkı dur Bertrande, biz geliyoruz!.. Biz geliyoruz!..

Yakından göreceğiz herşeyi... Yakından.. Yakından!» Diye hem şarkı söylüyor, hem sıçrayarak yürüyordu.

Bernard da, Christophe da bu tutumu tasvip etmemektedir. Nitekim Bernard kaşlarını çatarak Christophe'la Kare As grubundan müsaade istedi. Genç adam ayrılmadan önce:

— «Bertrande Kulesi'nin başınıza bir iş açmamasını dilerim. Bundan önce pekçok kaza oldu.» Diyerek As'ları ikaz etmeyi unutmadı.

Bu iyi temenniyi Christophe cevaplandırdı. Genç Kanadalı küçük kulenin kapısını açıp Kare As grubunu içeri buyur ederken:

— «Merak etmeyin! Beni bekleyeceklerine eminim! Festivalden sonra kuleye hep birlikte çıkarız!» Diye bağırıyordu.

Bernard omuzlarını silkti: «*Delilere mantıktan bahsetmenin anlamı yok*» der gibi başını salladı ve sinirli adımlarla oradan uzaklaştı.

Christophe'la As'ların girdikleri zemin katı, taş döşeli yuvarlak bir salondan ibaretti. İçerisi bir sürü masa ve sandıkla doluydu. Dışarıda parlak bir güneş olmasına rağmen bu salon loş sayılırdı. Öyle ki genç sahneye koyucunun hazırlamış olduğu sahne dekorları zorlukla seziliyordu. Delikanlı bir pencere açınca aydınlık kısmen arttı. Dekorların biri derebeylik çağına ait şato salonlarını göstermekteydi.

Annette bu dekorun neyi belirtmek istediğini yüksek sesle açıkladı:

— «Saz şairleriyle soytarılara ayrılmış ziyafet salonu!»
Diye bağırırken bilmiş olmanın neşesi yüzünden okunuyordu.

Laurence etrafı tetkikle meşguldü. Bir ara kadife bir perdeyi araladı. Kito bu örtünün altında beliren soylukişi elbisesine hayranlıkla bakıyordu. Yapraklardan yapılmâcâ ve uzun tavşan kulaklarıyla, bu kıyafet bir tek kişiye ait olabiliirdi.

Kito, bu düşüncelerle:

— «Roy de Carbay,» diye mırıldandı.

Bu sırada Patricia başka bir şeyle meşguldü. Kolay kolay şaşmamakla övünen Maça Ası, bir koltuğa ait parçaların karşısında sessiz ve hareketsiz bakınmaktaydı. Bu koltuğun oturulacak kısmıyla ayakları bir tarafa, sırt dayayacak arka kısmı başka bir tarafa atılmış, sanki tâmiri yapılacak marangozu beklemekteydi. Maça Ası daha ziyade sırt dayamaya yarayan arka kısımla meşguldü. Tahta üzerine oyma yapılarak bu sırtlığa boynuz boynuza gelmiş iki keçi resmedilmişti. Kırılmış olmasına rağmen koltuk iyi vaziyette korunmuştu. Genç kız elini uzatarak koltuğun dirsek dayamaya mahsus yerini okşadı. Tozun altından pırıl pırıl parlayan vernik göründü.

Maça Ası dalgındı:

— «Boynuzlaşan hayvanların bulunduğu koltuk arkılığı... Hımm! Bu, hana bir şey hatırlatıyor...» Diye mırıldanırken hâfızasını zorladığı belli oluyordu.

Christophe bir süre As'ların etrafı incelemesini bekledi. Sonra işini bilen bir insanın kendinden emin ses tonuyla:

— «Haydi bakalım! Seyirci sıralarını yerleştirmek için dekorların arkasında yer hazırlayalım.» Diye konuştu.

İlk harekete geçen Patricia oldu. Daldığı koltuk sırtına arkasını döndü, iri bir sandığı kendi etrafında çevirerek yer açmaya koyuldu.

On dakika içinde sıraların yerleştirileceği saha boşaltılmıştı. Tam bu sırada Köstebeklerden birinin:

— «Yangın! Yangın!» Diye bağırdığı duyuldu. As'larla Christophe vakit kaybetmeden dışarıya koştular.

Christophe'un kamyoneti, güneşten korunması için bırakıldığı saçağın altında alev alev yanmaktaydı. Genç adam koşar adımlarla olay yerine seğirtti. Ancak rüzgârın savurduğu büyük bir alev yüzünü yalayınca geri çekildi.

Patricia:

— «Yaklaşma!» Diye bağırdı. Sonra, «Dikkat bu yanan benzindir,» diye ekledi. Çok geçmeden bu yangından hiçbir şey kurtarmaya imkân olmadığı anlaşıldı. Anlaşılan diğer bir husus, bu yangının öyle kendiliğinden çıkmadığı oldu. Kare As grubuyla genç Kanada'nının karşılıklı bakışmaları aynı anlamı taşıyordu: Simon Berteil..... Ve ta-

kımı! İntikam almaya yemin etmemişler miydi? Köstebeklerin tiyatro sahnesini kurmak üzere çalıştıkları yerden kamyonetin durduğu saçak altı görülmüyordu. Bu durumda benzini döküp kibriti çakmak zor olmasa gerekti. Nitekim rugbycilerin bir kısmı ortalıkta yoktu. Hattâ bizzat Simon Berteil bile, ancak haykırışlar büyüdükten sonra işlettiği handan dışarı çıkıp oraya gelmişti.

Bakışlarında üzüldüğünü belirten bir hâl yoktu. Rugbycilerin takım kaptanı, olup biteni gördükten sonra:

— «Bak hele!» Diye söylendi ve «Duruma bakılırsa bu tarihi şato size karşı da pek konuksever davranmıyor!» Diyerek güldü. Köstebeklerin homurdanmasına diğer takımın gülüşmeleri karşılık verdi.

Christophe, gözlerini Simon'dan ayırmadan:

— «Ve pek tabîi, bunu kimin yaptığını bilen yoktur!» Diye söylendi.

Roy de Carbay Hanı'nın işleticisi:

— «Korkarım öyle! Gerçekten!» Diye cevap verdi. Gözlerini kaçırma gereğini duymuyordu. Genç Kanada'lı bu gözlerde sinsî bir gülüş ışığı sezerken Simon devam etti:

— «Meselâ Bertrande Kulesi üzerinde bana hücum eden siz değildiniz. Bu durumda birinin ikimize de oyun oynamaya çalıştığını söyleyebiliriz.»

Simon bir süre sustu, kimseden cevap gelmeyince sözlerini tamamlamaya çalıştı:

— «Bu kimse sakın tarihî şatonun koruyucusu, meşhur hayâlet olmasın?!.. Aslında benim başıma gelende o hayâletin rolü olabilir, ama sizinkinde sanmıyorum. Malûm ya hayâletler yalnız geceleri meydana çıkarlar!»

Kendi şakasını en çok beğenen genç kendi olmalı ki Simon, cümlesini bitirince kahkahayla gülmeye başladı.

Aslar tarihî şatoda cereyan eden gerçek bir mücadeleye şahit olduklarının farkındaydılar. Christophe hücum etmiş, Simon, Bertrande Kulesi'nden yuvarlanmıştı. Bu sefer hücum eden Simon'du. Sonuçta Christophe'un kamyoneti yanmıştı. İki tarafı teşkil eden gençler arasında son derece öfkeli bir hava esiyordu. Gençler olup bitenden daima karşı tarafı sorumlu tutmaktaydılar. Bu arada, As'lar da dahil, «*Grili Kadın*»ı ciddiye alan ve olaylarda esrarlı bir yön arayan kimse yoktu. Nitekim Kito bu ihtimali alaya almakta gecikmedi.

Karo Ası:

— «Asıl kurnazlık, şu meşhur hayâleti karşı tarafın suç ortağı olarak gösterebilmekte!» Derken kıs kıs gülüyordu.

Genç kızlar durumu anlamaya çalışıyorlardı. Kito'ya cevap veren Patricia oldu.

Maça Ası:

— «Bu olayların bizi nereye sürükleyeceğini merak ediyorum,» diye söze girdi. Bir süre düşündükten sonra görüşünü açıkladı:

— «Aslını ararsanız, şu anda düşman saflarda olan bu iki grubun asıl çıkarı birleşip kuvvetli olmakta. Taşları çalıp inşaat işlerinde kullanan köylülere ancak bu şekilde karşı çıkabilirler. Şatonun tâmiri hem hanı işletenlerin, hem de sanatı yaşatmak isteyenlerin çıkarını koruyor. Bu durumda hasım olmaları anlamsız. Yâni sizin anlayacağınız bu karışıklığın çözümü, henüz bilmediğimiz bazı noktalara dayanıyor.»

Dördüncü Bölüm

ÜÇ KOLLU ŞAMDAN

Kare As grubu için muamma, tavşanın önüne uzatılan havuca benzetilebilirdi. Ulaşmak için koşmak şarttı. Buna mukabil genç kızlar kamyonetin yanışını gördükten sonra Noter Genévrier'nin evine dönerlerken acele etmeyi gereksiz görmüşlerdi. Eve doğru ağır ağır yürüdükleri sırada Patricia birden olduğu yerde durdu. Genç kız, diğer üç As'a hayret dolu gözlerle bakıyordu. Neden sonra:

— «Boynuzlaşan hayvanlar... Koltuk sırtlığı...» Diye mırıldandığı duyuldu.

Hayâl görmek bugüne kadar Laurence'ın harcı olduğu için Kupa, Karo ve Sinek As'ları Patricia'ya merak ve hayret dolu gözlerle baktılar.

Laurence:

— «Yoksa, bu sözlerinde sihirli bir sır mı var?» Diye sordu.

Kito:

— «Uykuda mısın?» Diye atılırken, Annette:

— «Doğrusu anlamak isteriz!» Diye ekledi.

Buna rağmen olup biteni derhal anlayamadılar. Patricia birden ileriye atılmış ve koşmaya başlamıştı. Üç As merakla bakışırken Patricia'nın:

— «Biraz bekleyin! Gerçeği şimdi anlayacağız!» Diye bağırdığını duydular. Hep birden adımlarını hızlandırarak Maça Ası'nı tâkibe koyuldular.

Bu kovalamaca Noter Genévrier'nin kütüphanesinde son buldu. Okuma masasının üstü genç kızların okumak üzere alıp sonra yerlerine koymadıkları kitaplarla doluydu. «*Louancy Havadisleri*» isimli gazete koleksiyonu da aynı yerdeydi. Laurence açık bıraktığı bir kitapta «... ve güzel *Bertrand'e*ın öldüğü oda o günden sonra bir daha bulunamadı» cümlesinin altını çizmişti.

Kupa Ası, ablasının, Louancy tarihine ilgi gösterebile-

ceğini asla düşünmemişti. Maça Ası'nın esrarlı bilgilerle dolu bu kitabın önünde durması olacak şey değildi. Demek o da meraklanmıştı.

Patricia bu sırada elini uzattı. Ve diğer As'ların beklediğinin aksine önünde açık duran kitabı değil, az ilerisine atılmış duran gazeteyi kaptı.

Maça Ası için önemli olan geçmiş değil, bugündü. Bu kadar tarihî eser arasında nihayet sekiz günlük bir gazete rahat rahat bugünkü sayılabilirdi. Patricia'nın kapıldığı gazete «*Louancy'nin Sesi*» adını taşıyordu. Haftada bir neşredilen bu gazeteyi Madam Iréne ilk satırından son satırına kadar okuyor, sonra okuduğu haberleri akşam yemeğinde As'larla tartışıyordu.

Maça Ası gazeteye aceleyle göz gezdirdi. Aradığını bulduğundan yüzü gülüyordu:

— «Emindim zaten!» Diyerek yüksek sesle okumaya başladı:

«Houdon imzasını taşıyan ve 18'inci yüzyıldaki bir filozofu canlandıran bir büst, Watteau'nun '*Parkta Gezinti*' isimli eseri, Van Gogh'un bir eseri, Rönesans devrine ait bir dolap, dayanılacak kısmına boynuzlaşan hayvanların oyma işiyle resmedildiği iki koltuk...»

Patricia okuduğu cümleyi tamamlamadan durdu. Bakışlarında muzaffer bir edâ vardı: Bir ara kendisini merakla dinleyen üç As'ı süzdü, sonra:

— «Eh! Siz bu işe ne diyorsunuz?» Diye sordu.

Kito:

— «Hiiç!» Diye cevap verdi. Bir şey anlamadığı belliydi.

Annette:

— «Bu okuduğun neyin envanteri?» Diye sordu.

Laurence birden yerinden sıçradı. İpucunu sezmişti.

— «Chris'in koltuğu! Hani dekorları yerleştirdiğimiz yerde gördüğümüz kırık koltuk,» diye bağırdı.

— «Evet! Landières'lerin köşkünden çalınan eşyanın arasında o da varmış!»

Maça Ası'nın bu cevabı beklenen etkiyi yaratmıştı. Laurence sendeledi, hemen arkasındaki maroken koltuğa çökercesine oturdu. Karo Ası, heyecanını saklamaya çalışarak gazeteyi kaptı, haberi baştan okumaya girişti. As'ların en sâkini Annette oldu. Meseleyi tamamen başka bir açıdan değerlendiren Sinek Ası, önce omuzlarını silkti. Sonra görüşünü açıkladı:

— «Durun bakalım! Arka kısmına oyma suretiyle hayvan resimleri işlenmiş koltuklar sadece iki tane değil ya! Bu tip koltukların seri hâlde imâl edildiklerini unutmayalım!»

Gazetedeki haberi süratle okuyan Kito. Annette'in görüşüne hak verir tarzda konuya katıldı:

— «Orası öyle! Esasen soyguncular tarafından götürü-

len eşyanın arasında yüksek değer ifade etmeyen yalnız bu koltuklar var. Soygun bundan üç ay önce olmuş. O sırada köşkte bulunmayan Bermont'lar bundan bir hafta önce geri döndüklerinde durumu farketmişler.»

Annette bu sırada gazeteyi okumakla meşguldü. Birden sesini yükseltti:

— «... Bu hırsızlık, iki yıldan beri ülkenin sayfiye şeridini bir baştan bir başa kateden soygunlar zincirinin yeni bir halkasını teşkil ediyor. Bu büyük köşklerin sâhipleri bilindiği üzere sadece yaz aylarını köşklerinde geçirmektedirler. Çalınan değerli eşyanın antikacılar için bir servet

değerinde olduğu muhakkak. Buna mukabil suçlular serbestçe aramızda dolaşmaya devam ediyorlar. Halk bu soygunculara 'Kara Çete' adını takmış olup...

Haber uzayıp gidiyordu. Sinek Ası okuduklarını yeterli görüp susunca Laurence atıldı:

— «Chris bu koltuğu çalmış olamaz!» Diye bağırdı.

Kito, sebebi belirsiz bu heyecan karşısında soğuk bir sesle:

— «O hâlde lütfen açıklayın! Bu sonuca varırken hangi delillere dayanıyorsunuz?» Diye karşılık verdi.

Laurence bu gizli takılmayı kurnazca kendi lehine kullanmayı becerdi:

— «Öyle ya!» Diye atıldı. «Çaldığına dair de elde hiçbir delil yok!»

Bu anlamsız cevap karşısında Kito omuz silkmekle yetinirken, Patricia düşüncelerini açıklamaya çalıştı:

— «Evet! Şimdi bize düşen iş, bu koltuğun nasıl olup da...»

Annette atılarak Maça Ası'nın sözünü kesti:

— «Kito bu koltuk Landières'lerden çalınan koltuk olmayabilir!» Diyerek ilk fikrinde ısrar ettiğini ortaya koydu.

Maça Ası bu müdahaleye aldırmadı:

— «... Bu koltuğun nasıl olup da, iki parçaya ayrılmış

olduğu hâlde Christophe'un aksesuar odasına girdiğini keşfetmemiz şart!» Diyerek yarıda kesilen cümlesini tamamladı.

Kito, Patricia'nın fikrine iştirak etti:

— «Üstelik dikkat etmemiz gereken husus, koltuğun geçmişi hakkında fikir sâhibi olduğumuza dair en ufak şüphe uyandırmamaktır. Çünkü bu takdirde Christophe bizi atlatacak bir kurnazlık bulur. Hem yalnız olmadığını unutmayın. Bu soygunlar tek kişinin işi değil. Hepsini birden ele geçirmezsek bir işe yaramaz.»

Maça ve Karo As'ları aynı noktada birleşmenin mutluluğu içinde bakıştılar. Sonra Sinek Ası'na döndüler. Onan da bir teklif gelmesini bekler gibiydiler.

Annette'in teklifi gecikmedi. Genç kız:

— «Durumu polise bildirelim!» Diye atıldı.

Aslına bakılırsa bu teklifinde haklıydı. Ancak diğer As'lar bu teklife her zaman olduğu gibi karşı çıktılar. Soruşturmanın ilk meyvelerini bizzat toplamak istiyorlardı.

Patricia olmayacak bir şeyden bahsedec gibi cevap verdi:

— «Ve bu suretle elimizde kalacak bir koltuk sırtlığıyla yetinelim, çetenin tümü kaçıp kurtulsun, öyle mi? Yağma yok! Esasen şimdiye kadar yaptığın teklifleri dinleseydik, imkânı yok...»

Laurence atılarak ablasının cümleyi tamamlamasına engel oldu. Bu suretle muhtemel bir kırgınlığa önlediği gibi fikrini açıklamak imkânını da buldu.

Kupa Ası:

— «Şu duruma bakın hele... Kuleden düşen bir adam, yanan bir kamyonet, halka korku salan bir hayâlet, çalınan koltuğun benzeri bir koltuk... Bu kopuk olayların arasında acaba herhangi bir bağlantı var mı dersiniz?» Diye sordu.

Kito gayri ihtiyarî gülümsedi:

— «Görünüşte böyle bir bağlantı yok! Ancak saydığın bütün bu olaylar, aynı yerde ve aynı anda cereyan ediyorlar. Şimdilik şaşkınlık ve heyecanı bir yana atalım. Soruşturmayı soğukkanlılıkla yapmamız şart!» Diye cevap verdi.

*

Olaysız geçen bir öğle yemeğinden sonra As'lar saat ikiye doğru şatonun avlusuna döndüler. Etrafta hâlâ bir yanık kokusu seziliyordu. Christophe, kamyonetinden arta kalan enkazın önünde durmuş Bernard ve Grégoire ile konuşmaktaydı.

Bernard, genç Kanadalı'ya yardım etmek arzusundaydı. Bu nedenle:

— «Grégoire gidip bizim kamyonlardan birini alsın

getirsin,» diye teklif etti. Christophe'un cevap vermediğini görünce «Bu araba leşini herhalde burada tutmayı düşünmüyorsunuz!!» Diyerek parmağıyla kararmış demir yığını hâlindeki araba enkazını gösterdi.

Üzgün bir ifadeyle o yana bakan Christophe:

— «Bütün malzeme yanıp kül oldu. Yazık... Çok yazık!» Diye söylendi.

Laurence tam bu sırada lâfa karıştı. Genç kız:

— «Daha iyi ya!» Diye atıldı. Herkesin merakla kendisine baktığını görünce «Şimdi tam mânasıyla serbestiz. *'Grili Kadın'*la buluşmak arzumuzu unutmayalım. Onun ruhu ancak kaybolan odasını bulduğumuz zaman rahata erecektir. O hâlde şatoyu tepeden tırnağa kalbura çevirelim. Her yeri arayalım. Nasılsa bol vaktimiz var,» diye ekledi.

Christophe ister istemez gülümsedi. Ancak Kare As grubunun harabeler içine dalmasını önlemeye kararlıydı. Başlarına gelecek tehlikeyi azaltmak ister gibi:

— «Pekâlâ! *Grili Kadın'*ın odasını bulmanız için size tam yarım saat veriyorum,» diye cevap verdi. As'ların hayretle kendisini dinlediğini görünce «Ondan sonra Bertrande Kulesi'nin eteğindeki kampın önünde hepinizi bekliyorum. Şenlik gecesi göstereceğimiz oyunlarda her birinize düşecek rolleri dağıtacağım. Meselâ Bernard, Louancy Dükü rolünü oynayacak!» Diyerek sözlerini tamamladı.

Genç Costanın çâresiz kaldığını gösterir şekilde güldü:

— «Tarihî eserleri himaye aşkıyla yanıp tutuşan bu gençlerin elinden, insan yakasını kurtaramıyor!» Diyerek şakalaştı.

Sonra birden ayağa fırladı. Kamyon getirmek üzere yola çıkan Grégoire'a yetişmek ister gibi koşmaya başladı. Diğerleri de hep beraber kalkarak Christophe'un malzeme deposu olarak kullandığı odaya girdiler. As'lar genç adamı sorularıyla sıkıştırıp zor durumda bırakmaya niyetliydiler. As'ların gözündeki bakışı farkedene Christophe şaşırmişti. Genç kızların konuşmaması üzerine:

— «Bana bakın!» Diye atıldı. Sonra bir-iki defa öksürerek genzini temizledi ve «Grili Kadın'ı burada arıyorsanız, bu şatoda yatmakta olan atalarımın başı üzerine yemin ederim ki bu soylu kadın buraya asla ayak basmamıştır. Yâni ben varken ayak basmamıştır demek istiyorum!» Diyerek sözlerini tamamladı.

Patricia gözleriyle etrafı araştırdı. En önemli parça koltuk arkılığı yerinde yoktu. Maça Ası heyecanlanarak:

— «Acaba yanıldım mı? Tek gören ben miyim?» Diye mırıldandı.

Laurence:

— «Hayır! O koltuk parçalarını ben de görmüştüm.» Diye karşılık verdi.

Christophe, sesini yükselterek:

— «Siz orada neden bahsediyorsunuz?» Diye sordu. Birden ısrarla kendisini süzen dört çift gözle karşılaştı. Acaba inkâr edecek miydi?

Delikanlı bu hatâyı işlemedi. Gülmeye çalışarak konuşmasına devam etti:

— «Sizden de hiçbir şey saklanmıyor canım! Gerçekten esaslı bir Kare meydana getiriyorsunuz. Evet hanımlar! Burada bir koltuk vardı. Ancak bilinmesini istemiyordum. Aslında bu sabah siz buraya gelmeden saklamam lâzımdı. Bu kadar dikkatli olacağınızı nereden bileyim?»

Christophe genç kızları sırayla süzüyordu. Bakışları birden Laurence'ın üzerinde durdu:

— «Bildiklerinizin neler olduğunu merak ediyorum. Bu işin suçlusu, yâni durumu farkedene sen misin Laurence?» Diye sordu.

Gençlerin beşi de bildiklerini meydana vurmak istemiyorlardı. Laurence bazı şeylerin gözünden okunmaması için büyük çaba harcıyordu.

Kupa Ası birden atıldı:

— «Bilmek istediğimiz, o koltuğun nereden geldiğidir!» Diye sordu.

Christophe ağır ağır soğukkanlılığını toplamıştı. Yapmacıksız bir gülüşle:

— «Bak hele küçük yaramaz... Aslında çok basit!» Diye cevap verdi. Bu cümlesiyle duruma hâkim olmuştu. Sözlerini kararlı olduğunu açığa vuran bir ses tonuyla tamamladı:

— «Festivalden sonra herşeyi açıklarım. Az beklemeniz olur değil mi? Haydi bakalım tam yarım saatiniz var. İstedığınız gibi harcayın, sonra tekrar görüşürüz.»

Oldukça komik bir reverans yapıp geri çekildi. Bu reveransı bilhassa Annette'e doğruydum. Nitekim delikanlı Sinek Ası'nın gözlerine bakarak:

— «Sayın Düşes Bertrande de Louancy ve siz sayın soylu hanımlar!» Diye genç kızları selâmlamıştı. Bu hare-

ketiyle sanki daha şimdiden rol dağıtımına girmiş gibi bir hâli vardı.

Aslar bir ara tereddüt ettiler. Şüphelendikleri kimse hiçbir şeye aldırmamaktaydı. Böyle biri karşısında temkinli olmak gerekirdi. Hattâ koltuk konusunu açığa vurmağa hatâ etmiş olabilirlerdi.

Genç kızlar, Christophe'un yanından ayrılarak burca doğru ilerlediler. Yarım saatte fazla bir şey yapılamazdı. Laurence, Noterin kütüphanesinde bulduğu bir Louancy planını ortaya çıkarınca dört As bu katlı kâğıda doğru eğildi.

Patricia parmağıyla bulundukları yeri işaret etti, sonra parmağını planın üzerinde gezdirerek Batı Kulesi'ni gösterdi.

— «Bana sorarsanız!» Diye söze girdi. Diğerlerinin merakla dinlediğini görünce «İlk önce bu kuleyi keşfedelim. Bu şekilde yasak bölgeye girmemiş olacağız. Hem köşelere kurulmuş olan bu uç kuleleri hep birbirine benzediğine göre Bertrande Kulesi hakkında da fikir edinmiş oluruz,» diyerek düşüncesini açıkladı.

As'lar bu esrarlı kuleye tekrar baktılar. Kule sâkin ve mâsum görünüyordu. Tabanını saran yeşil örtünün içinden yukarıya doğru yükselmekteydi. Hemen dibinde, Köstebekler tiyatro sahnelerini kurmak amacıyla çalışıyorlardı. Bu çalışmalarının arasında kuleyi gözledikleri ve burada saklı sırları çözmeye gayret ettikleri de düşünülebilirdi.

Onlar bu şekilde düşünürlerken arka tarafta büyük bir gürültü duyuldu. Grégoire'ın kamyonu Christophe'a ait iki kuleciğin arasından geçerek birkaç saat evvel yanmış olan kamyonetin enkazı yanında durdu.

Patricia geriye dönerek:

— «Yardım edelim mi?» Diye sordu.

Kuvvetiyle övünen Grégoire bu soruyu saf bir tebbesümle karşıladı, pazularını şişirerek:

— «Tek başıma, rahat rahat beceririm,» diye cevap verdi.

Laurence uygulayacakları planı hazırlamıştı. Grégoire'ın görüşünü almak ister gibi yüksek sesle açıklamaya girişti.

— «O hâlde biz de *Grili Kadın*'ı zorlamaya gidiyoruz. Onu son istirahat yerinde ele geçireceğiz. Gizli odayı bulma şerefi bize ait olacak...»

Laurence konuşmasını tamamlayamadan Grégoire atıldı ve:

— «Yoo! Bunu sakın yapmayın! *Grili Kadın* çok tehlikelidir!» Diye bağırdı.

As'lar bu âni telâşın nedenini anlayamadan gülüştiler. Delikanlının tasasını paylaşmaya niyetleri yoktu. Cetketlerini çıkarıp oradaki bir taş yığınının üzerine bıraktılar. Güneşte terlemek işlerine gelmiyordu. Sonra biraz önce plânda işaret ettikleri kuleye doğru ilerlediler.

Annette bu sırada hâlâ kendilerini seyreden Grégoire'ı işaret ederek:

— «Adamın söylediği şeylere inanır gibi bir hâli var!» Diye konuştu. Bernard Costanin'in süt kardeşi bu sözlerle hiç karşılık vermedi.

Yarım saat sonra Karo, Sinek ve Maça Asları, saate bakıp da kendilerine Christophe'un randevusunu hatırlatan Laurence'a homurtuyla cevap veriyorlardı. Kayıp salonu araştırma işine bu kadar dalmışken geri dönmek doğru bir şey miydi yâni?

Kito, dayanamayıp bağırdı:

— «Sen tek başına gitsene! Büyük rejisörr mutlaka herkesi beklemiyordur. Rollerimizi sen alırrsın!»

Karo Ası «r»leri uzatarak Christophe'un Kanada'lı lehçesini taklit etmeye çalışmıştı. Laurence bu alaya aldırma-
dı. Randevu yerine doğru tek başına ilerlerken Kito'nun taklit konusunda becerikli olmadığını düşünüyordu. Bu sırada bizzat kendisinin de hiç farkında olmadan Christophe'un konuşmasını taklide çalıştığını hissetti. Delikanlı ne demişti?

— «Festivalden sonra herşeyi açıklarım. Az beklerseniz olur, değil mi?» Beklemek! Laurence'a kalsa Chris'in hatırı için buna razı olurdu. Ancak Kare As grubu bugüne kadar hiçbir olayda asla beklememişti.

Laurence bunları düşünerek ilerlerken küçük Didier'-

ye rastladı ve Christophe'un nerede olduğunu sordu. Küçük Köstebek:

— «Pernety mi? İşte şurada!» Diyerek döndü. Sonra etrafta kimseyi göremeyince «Tuhaf şey! Şimdi buradaydı!» Diye şaşkınlığını meydana vurdu.

Laurence'ın acelesi yoktu. Otların üzerine oturdu. Christophe'a ait kuleciklerle çevresindeki burçları seyre daldı. Önünde uzanan yeşil sahanın, bir zamanlar iç kale-nin avlusu olduğunu düşündü. Diğer Asları hatırladı. Onlar şu anda herhalde bulundukları kuledeki yuvarlak salonları tetkikle meşguldüler. Belki de duvarlara oyulmuş merdivenleri veya çeşitli sırları saklayan iri iri taş-ları inceliyordu. Kupa Ası bir ara Noterin kütüphanesinde bulduğu «Louancy Havadisleri» serisini düşündü. Bu seride son okuduğu kısmı hatırlamaya çalıştı:

«Bertrande Düşesi bulunduğu dar salonda, üzeri yemek dolu ve üç kollu şamdanlarla aydınlatılmış bir masa önün-de, tek başına oturmaktaydı...»

Bu tek kişilik ziyafet Kupa Ası'nın tuhafına gitti. Aca-ba «Louancy Havadisleri» serisi Noterden başka bir kim-sede de var mıydı? Zaten bu feza çağında Bertrande Dü-şesi ile kim uğraşırdı...

— «Hayâl mi kuruyorsun?»

Bu soruyu hemen arkasında duran Christophe sormuş-tu. Genç kız titreyerek geri döndü. Delikanlının geldiğini hissetmemiş, hiçbir şey duymamıştı. Genç Kanadalı'nın

belden yukarısı çıplaktı. Elinde tuttuğu bir şeyi gömleğiyle sarmıştı.

Christophe'un:

— «Sen, burada ne arıyorsun?» Diye sorması Kupa Ası'nı üzdü. Demek ki verdiği randevuyu unutmuştu.

— «Hiç... Seni bekliyordum!» Diye sertçe karşılık verdi.

Genç kızın sinirli hâli Christophe'u güldürdü. Randevusunu birden hatırlamıştı.

— «Kızma canım, geldim işte! Rollerı şimdi dağıtırız. Bak sahneleri, sana özetlemek istiyordum. Annette '*Madam Bertrande*' rolünde. Sizler de soylu hanımları oynayacaksınız. Seyircinin daha çok tutacağı başka bir rolü istesen bile, özel kostümleri giymen zorunlu. Ben Roy de Carbay'ı canlandıracağım, takdimcilik yâni bir nevi rejisörlük de bana ait.»

Delikanlı bunları söylerken bir çadıra doğru ilerledi. Laurence hemen peşindeydi. Genç adam birtakım evrakı bulmak istiyordu. Önündeki deri çantayı, iyice arayabilmek için elindeki paketi yere bırakmıştı. Laurence biraz evvelki hayâllerinin etkisi altında gömlekle sarılı bu pakete bakıyordu. Gömlek, altında saklı olan şeyi iyice örtmüyordu. SAKLI MI?.. Laurence bir ara neden bu kelimayı kullandığını düşündü. O derece meraklanmıştı ki kendini tutamadı. Ayağını uzatarak, topuğuyla gömleğin

ucunu kaldırdı. Gömleğin altında donuk renkte madenî bir cisim, çok kollu bir  amdan belirdi.

Ayağını aceleyle çekip, gömleğin ucunu geri d   rd . Ancak geç kalmıştı. Christophe elinde bir defter, dikkatle kendisine bakıyordu.

Delikanlı:

— «Bak, bunu hiç sevmedim!» Diye söylendi. Bir ara sustu, sonra «Gördün m ?» Diye sordu.

— «Evet!»

Laurence yalandan ho lanmazdı. Hele Christophe'a yalan söylemeyi asla d   nm yordu.

Aslında bu samimî cevabı, uygulanacak en olumlu tutumdu. O şekilde ki Christophe birden yumu adı:

— «Evet! Bunu hiç sevmedim. Ancak kimseye söylemeyeceğine söz ver, barı alım!» Diye konuştu.

— «Ben, As'lara herşeyi söylerim!» Diye cevap veren Laurence'ın sesinde belli bir üzüntü seziliyordu.

Christophe, bu aşırı samimî davranış karşısında  a ır-mı tı:

— «Hiç olmazsa Kare As grubunun sınırını açmasını!» Diye kekeleydi.

Bu esrarlı hâline rağmen davranışı hiç de bir suçluyu andırmıyordu. Laurence endişe ve merakla kendisine bakmaktaydı. Birden sitem dolu bir sesle:

— «Peki ama Chris, neden...?» Diye sordu.

Delikanlı işaret parmağını dudaklarına götürerek:

— «Şişt! Küçük hafiye! Sadece sana açıklıyorum: Hani herkesten gizlediğim sonuncu tablo var ya!.. Orada kullanacağım. Sürpriz tablosunda. Nefis bir şey olacak. Ancak festivalden önce kimse bilmemeli.» Diye gülerek fısıldadı.

Laurence bu gülüşe ayıp olmasın diye karşılık verdi. Genç kız hâlâ tereddüt ediyordu. Christophe herhangi bir cevap alamamasına rağmen elindeki defteri Kupa Ası'nın avuçları içine bıraktı. Sonra genç kızın elini tutarak, kendi etrafında sağa sola turlar attırdı.

Bu denemeden sonra memnun bir ifadeyle konuştu:

— «Şimdi gidebilirsin! O defterde yaratacağınız tipler yazılı. Okuyup inceleyin. Esasen rolünüzde konuşma yok. Herşey yürüyüşünüze, davranışınıza bağlı...»

Laurence bu açıklamaların devamını dinlemeyi gereksiz buldu. Üç As'ın araştırmalarına devam ettikleri kuleye doğru yürüdü. Dalgındı, adımlarına bakanlar onu bir uyurgezer sanırlardı.

Christophe «Hiç kimse bilmemeli!» Demişti. Halbuki Laurence gizlenmek istenen şeyin ne olduğunu biliyordu. Bu şamdan *Gizli Oda*'dan geliyordu. Christophe, demek ki o *Gizli Oda*'yı, *Grili Kadın*'ın son sığınağını bulmuştu. Ancak bu karışıklık içinde yerini bulmayan bir şey vardı: Kırık Koltuk.

Bu koltuk ister çalınmış olsun, ister olmasın, Christop-

he onu da biraz evvelki şamdan gibi gizleme çabası içindeydi. Üstelik sözlerine bakılırsa bu çaba aynı nedene dayanıyordu. Genç kız *Gizli Oda*'nın şeklini hatırlamaya çalıştı:

Grili Kadın, yâni Bertrande Düşesi burada Louancy Dükü çağına ait bir koltukta oturmaktaydı. Halbuki boy-nuzlaşan keçi resimlerinin üzerine kazındığı koltuk bambaşka bir çağa aitti.

Laurence, kuleye vardığında Patricia, Annette ve Kito dışarıya çıkmak üzereydiler. Gördüklerinden çok memnun bir hâlleri vardı.

Annette:

— «Duruma bakılırsa efendilerle uşaklar daha ziyade kale burçlarında yaşıyorlarmış. Köşe kulelerinde taşlar içine oyulmuş salonlar gerçekten ilginç. Hele hele duvar içine gömülü merdivenlere diyecek yok!» Şeklinde gördüklerini özetledi.

Kito:

— «Hayatımda bu kadar genişlikte duvar görmemiş-tim,» diye ekledi.

Patricia:

— «Orası öyle, en aşağı dört-beş metre genişlikte olmaları,» diyerek bu iddiayı doğruladı.

Üç As tam bu sırada karşıda durup kendilerini seyre-

den Laurence'ı farkettiler. Kupa Ası, elinde defteriyle hareketsiz durmuş, anlatılanları dinlemeye dalmıştı.

Kito:

— «Koltuk hırsızıyla görüşmeniz nasıl geçti?» Diye kendisine takıldı.

Laurence, Karo Ası'na sert bir şekilde baktı; sonra:

— «Aksi ispat edilinceye kadar, Chris hırsız değildir!» Diye söylendi.

İspat edilinceye kadar... Öyle mi? Pekâlâ bizzat kendisi bir iz üzerinde değil miydi? Kupa Ası'nın bakışları tekrar donuklaştı.

Kito, Laurence'daki bu durgunluğun farkındaydı. Birden atıldı:

— «Ne o? Gözlerin çok donuk. Arkadaşlar! Kanada'lı Fransız ikili randevusunda tatsız bir şeyler olmuşa benzer!» Dedi.

Birkaç dakika sonra As'lar, Laurence'ın anlattıklarını tartışmaya başlamışlardı.

Laurence, olanları en ince ayrıntılarına kadar hatırlamaya çalışıyordu.

— «Eğer yanılmıyorsam, Bertrande Kulesi'nin eteklerine vardığımda Didier'ye rastlayıp Christophe'un nerede olduğunu sordum. O da bana 'Pernety mi? İşte şurada,' dedi. Sonra arkasını dönüp de kimseyi göremeyince 'Tu haf şey, şimdi buradaydı,' diye konuştu. Ben de yere oturup beklemeye başladım. Bütün avlu gözlerimin önündey-

di. Chris oradan gelmiş olamaz. Çadırlardan çıkması da imkânsız. Çünkü çadırları görüyordum...»

Patricia, kardeşinin sözünü kesti:

— «Bu durumda arka tarafına düşen çalılıktan çıkmış olduğu anlaşılıyor. Elindeki şamdanı da oradan getirdiği muhakkak. Baksanıza gömleğine sarmış. Yâni saracak bir şey bulamamış. Pek tabii, *Gizli Oda*'da ambalaj kâğıdı olmaz ya!» Diyerek vardığı sonucu açıkladı:

Nihayet bir ipucu yakalamışlardı. As'lar tartışmaya devam ederek ceketlerini bıraktıkları taş yığınının doğru ilerlediler. Kito en önde gitmekteydi. Genç kız birden durakladı.

Az ilerde duran ceketlerden birinin üzerinde bir kâğıt görmüştü. Rüzgârdan uçmasını önlemek için üzerine bir taş konmuştu. As'lar merakla birbirlerine baktılar. Şaşkınlığını ilk yenen Kito oldu. Kâğıdı alarak açtı ve yüksek sesle okudu:

*«Ölümümdeki esrarı çözmeye çalışan,
kendi ölümüne doğru ilerler.*

GRİLİ KADIN»

Kâğıt, matbaa harfleriyle yazılmıştı. Genç kızlar bir ara sessizlik içinde bakiştılar, sonra yüksek sesle gülmeye başladılar. Laurence biraz önceki dalgın hâlimden kurtulmuştu:

— «Bizim hayâlet melodramda oldukça başarılı sayılır!» Derken kahkahalarını zor tutuyordu.

Patricia:

— «Hodri meydan Grili Kadın! Sen ve ben, var mısın?» Diye bağırdı.

Kito:

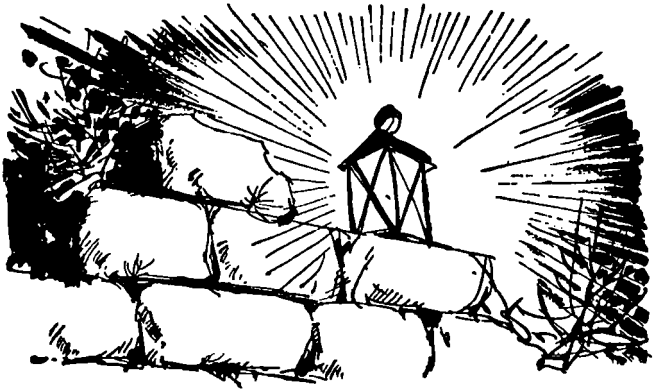
— «Sen ve biz dördümüz!» Diye cümleyi değiştirdi.

Annette, hiçbirinden aşağı kalmaya niyetli değildi.

— «Evet beş kişi ederiz! Köşe kapmaca oynasak onu ebe yapar, ortada bırakırdık!» Diye ekledi.

Kare As grubu, bu tehdit mesajı sayesinde eski neşe ve dinamizmine kavuşmuştu.

Beşinci Bölüm

KONUŞAN TAŞLAR

Ertesi gün, Kare As grubu, Bertrande Kulesi'nde herhangi bir inceleme yapmak fırsatını bulamadı. Christophe işleri ayarlarken kimsenin boş kalmamasına bilhassa dikkat etmişti. Kaldı ki Bertrande Kulesi esasen devamlı bir kontrol altındaydı. Christophe'un köpeği Marquis hiç ayrılmamacasına kamp ve tiyatro sahnesi civarında dolaşıyor, bu şekilde Bertrande Kulesi'nin önünde devamlı bir nöbetçi vazifesi görüyordu.

Annette, akşam kahvaltısını hazırlamakla meşguldü. Kahvaltı masasına ilk varanlar, masanın bulunduğu noktaya en uzak yerde çalışan kazı ekibiydi. Elindeki küreği bir yana bırakan Didier:

— «İşkence odasını bulup geçtik!» Diye söylendi.

Sahne kurmakla uğraşan marangozlar ekibiyle Annette, kazı ekibinin anlattıklarını ilgiyle dinlemeye başladılar. Sinek Ası'nın tarihçi damarı kabarmıştı. Birden heyecanlanarak, konuya katıldı. Kazı ekibine döndü:

— «Bacalarda başınıza inen bir şey olmadı, değil mi?» Diye sordu.

Surların kalınlığınca devam eden bu uzun bacalar, kuşatma sırasında ilk safları geçip de kapılara varan ve içeriye girmeye çalışan düşman askerlerinin başına, erimiş zift, gülle ve taş gibi şeylerin atılmasına yarardı.

Annette'in bu açıklaması Patricia'nın hoşuna gitti.

Maça Ası:

— «Aman ne hoş şey!» Diye güldü.

Kito bu gülüşün gerçek anlamını hissetmişti. O da acı bir gülüşle karşılık verdi.

— «Üzülmeysin canım!» Dedi. «İnsanlar, o günden bugüne, can almak için çok daha ilginç yollar bulup denediler.»

Annette'in kahvaltı servisine başlaması, bu tatsız konuyu kapattı. Masa üzerine zevkle yerleştirilmiş rengârenk

kâğıt peçeteler, çiçekler ve bilhassa çeşitli reçellerle nar gibi kızarmış ekmek dilimleri, bazı işlere kızlar karışınca sonucun daha zevkli olduğunu ispatlamaktaydı.

Bernard geldiğinde, köstebekler masadan kalkmak üzereydiler. Belediye Reisinin oğlu, doğrudan doğruya Christophe'a yöneldi.

— «Hey, şef baksanıza bana! Ekibinizdeki hanım yardımcıları bu öğleden sonrası için boş bırakmanız mümkün mü? As'lar sizinle tanıştığından beri benim hakkımı yeniyor. İşte bu nedenle izin istiyorum. Onlara Ologre Ormanı'nı gezdirmek niyetindeyim. En çok iki-üç saatinizi alır.» Dedi.

Chris gülerek ayağa kalktı:

— «Tamam, izinlisiniz! Hem iki-üç saat değil. Yarın sabaha kadar!» Diye konuştu.

Çok geçmeden Köstebeklerden biri Annette'in işlerini devralarak masayı toplamaya başladı. Bir diğeri Kare As grubuna verilmiş olan kürek ve madenci kazmalarını toplama işini yükledi. As'lar kendilerine sorulmadan alınan bu kararı yadırgamışlardı. İki delikanlı sanki kendi aralarında anlaşarak onları Bertrande Kulesi'nden uzaklaştırmak konusunda gizlice anlaşmışlardı.

Genç kızlar bir ara tereddüt içinde bakıştılar. Ne yapabilirlerdi? Gitmeyi reddetseler?.. Ancak bu takdirde, onları şantonun öbür ucuna gönderme çâresini Christophe namına bulurdu.

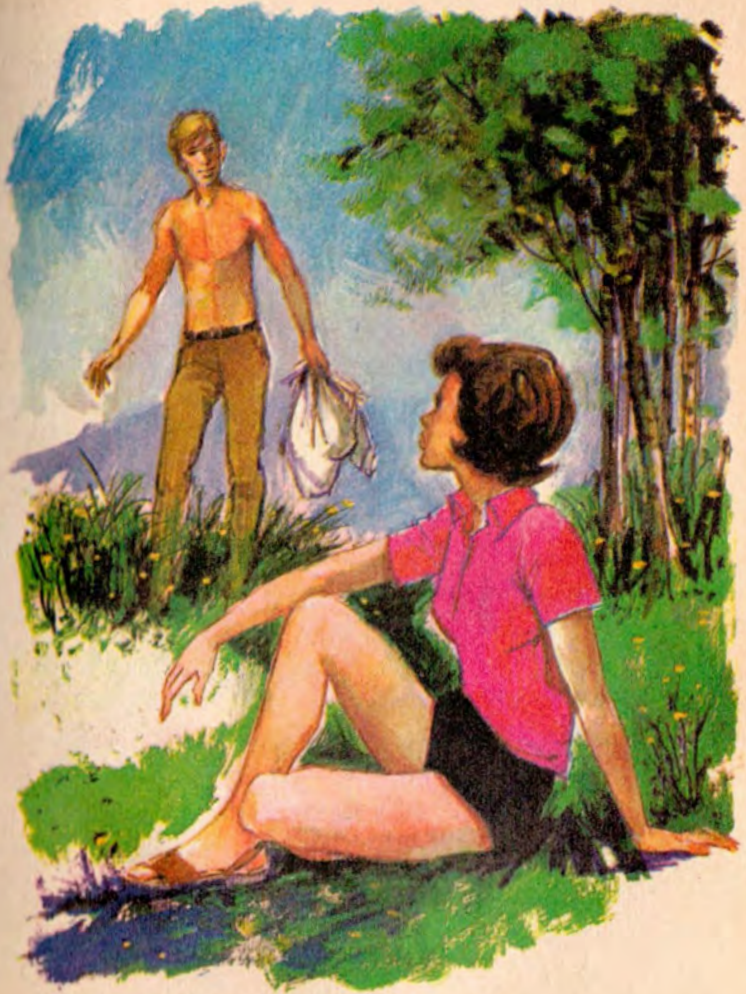
Lüks bir Jaguar otomobil, yolun kenarına çekilmiş, onları bekliyordu. As'ların üçü arkaya sıkıştılar. Bernard'la Christophe onların planını baltalamak için bu geziyi düşünmüş olsalar bile, buldukları çârenin zevkli olduğu muhakkaktı. Laurence önde, Bernard'ın yanındaki koltukta idi. Bernard, Belediye Reisinin oğlu olarak babasının koyduğu nizam ve yasaklara uyulmasını hiç şüphesiz herkesten çok arzulayacaktı.

Kupa Ası bir ara kulenin bulunduğu tarafa baktı. Rüzgârda uçuşan saçları ve dalgın bakışlı gözleriyle sanki bir hayâl âleminde yaşıyordu. Bertrande Kulesi şu anda her zamankinden daha çekici görünüyordu. Laurence belki de bu nedenle konuyu değiştirmeyi tercih etti. Akıllı, Grili Kadın'a takıldı. **Dikkatleri üzerine çekmek için** herşeyi yapan bu hayâlet, demek en sonunda işi, Aslara tehdit mektubu yazacak kadar ileri götürmüştü. Genç kız, bir süre Louancy'de tanıştığı genç arkadaşlarını düşündü. Bu gençler nedense Bertrande Kulesi'ne doğru yapılacak her harekete karşı çıkarlarken, Kare As grubunun *Grili Kadın*'la uğraşmasında bir sakınca görmemişlerdi.

Laurence bu düşüncelerin etkisiyle:

— «Hayâlete gelince!.. Onun da icabına bakarız. Ancak bu iş için gece çıkmamız gerekiyor!» Diye söylendi.

Onun bu cümlesini, arka sırada oturan Kito'nun tiz sesi cevaplandırdı.

— «Burada ne yapıyorsun?» Diye sordu.

Karo Ası:

— «Gece çıkmak mı? Bu konuda Madam Irène arabamızın tekerine taş koyacaktır. Emin olabilirsiniz!» Dedi.

Bernard bu sırada, oldukça keskin bir virajı dönüyordu. Karşılarında uzanan göl, şatoyu bir ayna gibi yansıtıyordu.

Belediye Reisinin oğlu, Laurence'ın son teklifi karşısında gayri ihtiyarî güldü:

— «Siz *Grili Kadın*'la körebe oynamayı arzuladıktan sonra emrinizde olmak zevktir. Ben de sizinle gelip gece karanlığında romantik bir havaya bürünen kale enkazını seyretmek isterdim.»

Patricia birden atıldı:

— «O hâlde anlaştık! Bu gece çıkıyoruz!» Diyerek taşı gediğine koydu.

Bernard'ın keyfi yerindeydi. Gülmeye devam ederken:

— «Yavaş canım!» Diye söylendi. Sonra «*Grili Kadın* yok olmaz. Altı yüzyıldır burada olduğuna göre, yarın yine çıkacağına emin olabilirsiniz!» Diye ekledi.

Kito:

— «Orası öyle!» Diyerek güldü ve düşüncesini açıklamaya girişti. «Ancak günümüzde onun yerini kapmak isteyen bir haddini bilmez var!» İşte bu haddini bilmez bizim işlerimizle biraz fazla ilgileniyor...»

Annette, arkadaşının sözünü kesti:

— «Tabii, tabii! Bu nedenle en iyisi, bu akşam çıkmak olacak,» diyerek sonuca ulaştı.

Bernard, hâlâ gülüyordu. Onun bu hâline bakanlar As'ların sözlerini pek ciddiye almadığını sanırlardı. Delikanlı en sonunda teklifi kabul etti:

— «Herşeye rağmen haklı olduğunuz bir nokta var. Fenerli hayâlet öyle her gece çıkmıyor. Bakarsınız ona rastlayıncaya kadar buraya birkaç kere gidip gelmemiz gerekir. İyisi mi vakit kaybetmeyelim!» Diye düşüncesini açıkladı.

Bu şekilde, aynı akşam beş gölge şatonun en müsait yerinde pusuya yatarak etrafı kollamaya başladı. Az aşağıda Bertrande Kulesi'nin dibinde Christophe ile Köstebeklerine ait kamp çadırları görülüyordu. Marquis ilk önce bir şeyden şüphelenmiş gibi havlamış, sonra o tarafa gelen olmadığını görünce susmuştu.

Bernard, başarılı bir rehber sayılırdı. Hayâletle ilgili konularda Kare As grubuna göre daha fazla bilgi sâhibi olduğu muhakkaktı. Delikanlı, Louancy halkının yarı korku, yarı inançla yarattığı hayâlet efsanesini çok iyi bilmekteydi.

Bir ara saatine bakan Bernard:

— «Saat onbir!» Diye söze girdi.

Genç kızlar: «*Ne olmuş yâni,*» der gibi kendisine bakınca, anlatmaya koyuldu:

— «Hayâlet saat onikiye kadar çıkmazsa, rahatça gidebiliriz. Onun, onbirden evvel ve onikiden sonra çıktığını gören olmamıştır. Çıktığı takdirde onu şu kulede göreceğiz. Tam ortadaki yüksek kısımda belirir. O zaman derhal koşup duvar dibindeki gizli kapının yanında saklanırsınız. Hayâlet, batı yönündeki Köşe Kulesi'ne doğru ilerler ve orada ortadan kaybolur. Eize yeteri kadar yaklaşınca, merdivenleri çıkarır. Bu şekilde onunla karşı karşıya gelmek fırsatını bulmuş oluruz...»

Açıklamanın bu noktasında Sinek Ası yüzünü buruşturdu:

— «Bana baksanıza! Şu anlattığınız basit planı uygulamak, bugüne kadar hiç kimsenin aklına gelmemiş mi?» Diye sordu.

Bernard, Bu çıkışa kızmadı. Bilâkis gülüyordu.

Delikanlı:

— «Bana öyle geliyor ki bu civarın insanları gerekli yerlerde nasıl davranılacağını çok iyi biliyorlar. Nitekim şu meşhur hayâlet, bugüne kadar iki-üç kazaya sebep oldu. Hepsinde de fazla meraklı, ziyaretçiler zarar gördüler. Louancy'de yaşayanlar tarihî şatoları konusunda oldukça hassastırlar. Malûm ya gerekli taşları kolayca temin etme hikâyesi... Bu durumda bana sorarsanız bizim hayâlet aslında bedava inşaat taşı temini yolunu sürdürmek için

bizzat Louancy köylüleri tarafından uydurulmuş bir masal. Yâni hayâlet rolünü yine onlar oynuyorlar,» diyerek açıklamasını tamamladı.

Sonra birden ciddileşti. Giriştikleri işin tehlikeli yönünü yeni hatırlamış gibi tekrar konuşmaya başladı.

— «Sizin arzunuz da tehlikesiz sayılmaz. Öyle ya *Grili Kadın*’ın esrarını meydana çıkarmak istiyorsunuz. Halbuki hayâletimiz korku salmaya mecbur. Eh bunun için de bazı kurbanlara ihtiyacı var! Kurban dediysem öldürmeye kadar gideceğini hiç sanmıyorum. Ancak, bir kaza ânında hiçbir şey belli olmaz...»

Kito, birden atıldı:

— «Orada!»

Hep birden başlarını kaldırıp batı tarafına düşen surun orta yerinde bir çıkıntı yaratan kuleye baktılar. O noktada bir ışık belirmişti. Işık bir ara harekete geçerek şatoyu çevreleyen yüksek sur duvarı üzerinde ilerlemeye başladı.

Bernard:

— «Çabuk!» Diye seslendi. Aynı anda ileri atıldı.

As’lar, bu maceraya oyun gözüyle bakarlarken işin birden ciddileştiğini farkettiler. Heyecandan kalb atışları hızlanmıştı. Derhal Bernard’ın peşine takıldılar, evvelce kararlaştırılan saklanma yerine koştular. Kendilerine tehdit mektubu gönderenin kim olduğunu az sonra anlacaklardı.

O tehdidi gülerek karşıladıklarını hatırladılar. Acaba doğru mu hareket etmişlerdi? Saklandıkları daracık yerde, bir şey görünmüyordu. Sadece Patricia bu gizli siperin ağzına yakın bir yerde duruyordu. Genç kız duvarın üzerindeki ışığı görebilmekteydi.

Maça Ası o ışığın birden durduğunu farketti. Acaba «*Hayâlet*,» onların mevcudiyetini mi hissetmişti? Eğer öyle ise belki de geri dönerdi. Tam bu sırada Bernard dışarıya doğru uzanıp Patricia'nın kolunu yakaladı ve genç kızı içeri çekti. Aynı anda:

— «Şışt! Orada durmayın! Tam da altına rastlıyor!» Diye fısıldadı.

Delikanlı eliyle, duvarın üzerinde ağzı gözüken bir bacayı işaret etmekteydi. Bu öldürücü tuzak yakından bakılınca, gerçekten dehşet vericiydi.

Bernard:

— «Bilinmez ki!» Diye devam etti. «Bu ölüm bacaları bakarsınız yeniden çalışmaya başlar. Altında durmaya gelmez!»

Saklandıkları yerin dibinden:

— «Geliyor mu?» Diye bir ses yükseldi. Kısık sesle konuşan Laurence dışarıyı görenlerden bilgi istiyordu.

Bu soruya ölüm bacasından dökülen bir taş yağmurunun çıkardığı gürültü cevap verdi. Patricia az daha küçük dilini yutuyordu. Genç kız, Bernard'ın tavsiyesini dinlediğine çok memnundu. Yoksa çoktan ezilmiş olacaktı.

Bu sesler, As'ların gizlendikleri daracık yerde korkunç yankılar yaratmıştı. Genç kızlar korku içindeydiler. Bulundukları karanlık yerde, düşman sanki birden karşısına çıkacakmış gibi bir hissin etkisinde kalmışlardı.

Nitekim düşmanın kendisiyle olmasa bile sesiyle karşılaşmakta gecikmediler.

Ölüm bacasından ses gelmekteydi.

— «Ölüm, taşların altında gelecektir!»

Laurence kaskatı kesilmişti. Ne yaptığını bilmeden elini uzattı, en yakınındaki kolu kavradı, sıkmaya başladı. Kimin kolunu sıktığının farkında bile değildi.

Bernard, kolunu kurtarmaya çalışırken:

— «Şışt!» Diye mırıldandı. Genç kızlar merak içindeydiler. Hayâlet bu kadar yakınlarına geldiğine göre, neden merdivenlere atılıp yukarıya çıkmıyorlardı?

Patricia bu meraklarını gıderecek açıklamayı yaptı. Yukarıda konuşan hayâlet değildi. Işık, öbür kulenin yakınında durmuş ve orada kalmıştı.

Laurence içine düştüğü büyük korkudan bir türlü kurtulamıyordu. Genç kız ölüm bacasındaki sesin tekrar konuşmasını beklemekteydi. Bu ses «r» leri yuvarlamaktaydı. Ancak bu yuvarlamanın derecesi, dost bildikleri bir diğer sesin yaptığı yuvarlamalardan oldukça fazlaydı. Kuşağı, bir ara, Annette'in kendisine yaklaştığını farketti.

Sinek Ası, büyük bir keşifte bulunmuş gibi:

— «Biri yukarıdan, ölüm bacasının ağzından konuşuyor!» Diye söylendi. Beraberce dinlemeye koyuldular.

Ölüm bacasının garip akustiği konuşan sesin titreşimlerini oldukça bozmaktaydı. Nitekim soluğunu tutarak dikkat kesilen Laurence, bu bacada tekrar yuvarlanmaya başlayan «r»lere kulak kabarttı. Bu «r»ler, Kanada'lı lehçesiyle konuşan birinin «r»lerini andırmaktaydı:

— «Ben sözümü tutarım... Grrili Kadını arıyorsunuz ha!.. Bulursunuz... Gerçekten!»

Sonra sinirli bir kahkaha duyuldu. Bu kahkaha ölüm bacasında henüz yankılanıyordu ki çok iri bir taş aynı anda aşağıya yuvarlandı. Bir çığlık, sessizliği yırttı. Bu çığlık bacadan değil, sığındıkları yerden gelmişti. İri taşın birini yaralamış olduğunu düşündüler. Taş sanki yukarıdan verilen emre uygun hareket etmişti: «*Taşlar... Ölüm... Taşlar altında ölüm!*»

Birden bir çakmağın ışığı bulundukları siperi aydınlattı. Bernard dayanamamış, çakmağını çakmıştı. Annette, sağ eliyle sol kolunu kavramış, yüzünü acıyla buruşturmuştu. Patricia, Laurence ve Kito, Sinek Ası'nın bu sefer numara yapmadığına emindiler. Genç kızın açık renk buluzu sızan kanla kırmızıya bulanmıştı.

Patricia, çakmağın titrek ışığı altında, Annette'in yardımına koştu. İncitmemeye çalışarak bu yaralı kolu yoklamaya başladı. Sonra:

— «Neyse ki kemik zedelenmemiş!» Diyerek Sinek Ası'na cesaret verdi.

İlkyardım konusundaki bilgisi, bu yaranın tehlikesiz olduğunu anlamasına yetmişti. Taş omuzdan dirseğe kadar deriyi sıyırmıştı. Bu kaza sonucu yaralanan önemli bir damar yoktu. Sızan kan ağır ağır donmaktaydı.

Aslar, Bernard'la beraber sığındıkları yerden dışarıya çıktılar. Aceleyle sağa-sola bakındılar. Karşı duvarın üzerindeki ışık sönmüştü. Bernard kızgın bir ifadeyle:

— «Bizi tam anlamıyla uyuttu,» dedi. «Elindeki feneri duvarın üzerine bıraktı. Böylece biz onun kımıldamadan orada durduğunu sandık. Bu sırada kendisi rahatça ilerleyerek ölüm bacasının ağzına ulaştı. Oradan taşları yuvarlaması, tehdit savurması herhalde zor değil. Sonra geldiği yerden geri dönmüştür. O iri taş blokunun aynı anda aşağıya yuvarlanması da çok büyük tesadüf oldu!»

Kito'nun mantığı bu nevi tesadüfleri aynen kabullenmesini önlüyordu. Bu nedenle duruma mantikî bir anlam bulmaya çalıştı:

— «O ses, ölüm bacasında bir sürü titreşim yapıyordu. Bunun sonucu meydana gelen rezonans o taşın yerinden oynayıp yuvarlanmasına yol açmıştır.»

Laurence o fikirde değildi. Genç kız:

— «Öyle ama, bugün öğleden sonra aynı yerde kazma

kürek çalışanlar vardı. Taşın daha o zaman yerinden oynaması gerekirdi.» Diyerek Kito'nun açıklamasını uygun bulmadı.

Bernard içinde bulundukları durumda taşın düşme nedenini araştırarak kaybedilecek vakit olmadığını biliyordu. Bundan dolayı:

— «İyi, iyi! Şimdi konumuza dönelim! Siz bu durumda eve dönerseniz, Madam Irène boş yere telâşlanacak! En iyisi bize gidelim. Pansumanı orada yaparız!» Diyerek meseleye bir çözüm yolu bulmaya çalıştı.

Patricia, birden ilerisini işaret ederek:

— «Şuraya bakın!» Diye bağırdı.

Surların üzerindeki ışık yok olmuştu ama şu anda iç şatonun avlusu tarafından başka bir ışık onlara doğru ilerlemeye devam etti ve Kare As grubuna birkaç metre kala durdu ve

— «Hey! Orada kim var?» Diye seslendi.

Yüzyıllar boyunca aynı soru binlerce defa tekrarlanmış ve nöbetçiler tetikte beklemişlerdi.

Bernard bekletmeden cevap verdi:

— «Kare As'la Costanın!»

— «Ne o? Bir şey mi var? Birinin bağırdığını duy-dum!»

Bu son cümleden sonra ışık tekrar hareket etti. As'lar

bu soluk ışığın ardındaki Christophe'u tanımakta gecikmediler.

Christophe:

— «Bir kaza olduğunu sandım. Malûm ya, gezinmek için oldukça ileri bir saatte bulunuyoruz!» Dediği sırada, elindeki feneri yere koydu. Bu fenere bakan As'lar, gayri ihtiyarî, biraz önceki feneri düşündüler. *Grili Kadın* da fenerini bir yere koyarak ilerlemiş ve ölüm bacasının başına gelerek «r»leri yuvarlamıştı.

Onların bu düşünceli hâli ve hiçbir cevap vermemiş olmaları olağan bir durum sayılamazdı. Hattâ açıkça Christophe'u itham etmek şeklinde yorumlanabilirdi. Durumu kurtarmak Laurence'a düştü. Genç kız telâşlı bir sesle olup biteni nakletti.

Anlatılanları sessizce dinleyen Christophe, sonunda:

— «Demek ki bu durumda *Grili Kadın*'ı görmek imkânını bulamadınız,» diye söylendi.

Kito kızmıştı. Birden kendini tutamadı:

— «Evet, kendisini göremedik. Ancak sesini iyice duyduk!» Diye karşılık verdi. Bunu söylerken «iyice» sözünün üzerine bilhassa basmıştı. Karo Ası, Christophe'un gözlerine bakarak cümlesini tamamlamaya çalıştı:

— «Evet, o bacada ses biraz deforme oluyordu ama biz yine de...»

Laurence birden atıldı, Karo'nun sözünü kaptı:

— «Evet!.. Biz yine de o sesi tanımaya çalışacağız!»
Diyerek konuyu kapadı.

Bu sırada gözleriyle diğer As'ları inceliyordu. Bacadaki ses «r»leri yuvarlıyordu. Bunu herkes farketmişti. Ancak bir husus daha vardı. Bu sesin söylediği son cümledeki son sözcük acaba herkesin dikkatini çekmiş miydi?

— «Gerçekten!» Evet bacadaki sesin son sözcüğü bu olmuştu. İşte bu söz durumu karıştırıyordu. Simon, Christophe'un konuşmasını taklit ederek As'ların şüphelerini onun üzerinde toplamaya çalışırken çok kullandığı «Gerçekten» sözcüğünü ağızdan kaçırılmış olabilirdi.

Veya tam tersi de mümkündü... Laurence bunları düşünürken Christophe vicdanı rahat bir insanın kaygısızlığı içinde As'larla Bernard'ı kendisine ait kuleciğe davet etmişti.

Delikanlı rahat ve sâkindi.

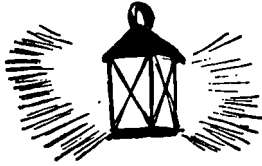
— «Bu kadar ufak bir yaralanma için kimseyi ayağa kaldırmaya değmez! Gelin benim malzeme depomda her türlü ilkyardım malzemesi vardır. Bu sıyrık yarına kalmaz, düzelme yoluna girer!» Derken en ufak bir telâş eseri göstermemekteydi. Elindeki feneri sallayarak yürüyordu.

Küçük grubun en arkasında yürüyen Laurence bu sâkin adamın ne dereceye kadar suçlu olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Betrande Kulesi'nin üç kollu şamdanı... Keçili koltuk

arkası... Ve Şimdi de sallanan bir fener. Acaba bu üç unsur Bertrande Kulesi'nin sırrını çözmeye çalışan Kare As grubuna ölüm mesajı gönderen aynı kimsede mi birleşiyordu?

Laurence birden cesaretini topladı: «*Bu sorunun cevabı yarına kaldı!*» Diye düşündü. Cevap Bertrande Kulesi'ndeydi. Laurence bu kuleye soru sormanın bir yolunu bulacağından emindi.

Altıncı Bölüm

BERTRANDE KULESİ'NİN SIRRI

Laurence uyandığında gün çoktan ağarmıştı. Patricia kızkardeşinden önce kalkmış ve banyoya girmişti. İçeriden duşun rahatlatıcı sesi duyuluyordu.

Kupa Ası'nın gecesi kâbuslarla dolu geçmişti. Gri bir gölge genç kızı kavramış ve sık çalılıkların arasından geçirmişti. Bu sırada dikenler Laurence'ın her tarafına takılarak üstünü başını yırtmışlardı. Kupa Ası daha sonra kalın duvarlar arasında hapis kalmıştı. Kaçmaya çalışmış fa-

kat başaramamıştı. Kalın duvarların içine sıkışarak bir taş hâline gelmişti. Yüzyıllar boyunca orada kalmaya mahkûmdu.

Laurence, rüyasını hatırlayınca: «*Brr!*» Diye ürperdi. Perdeyi araladı. Gün ışığını görmek rahatlatıcı oluyordu. Birkaç saniye sonra ayağa fırladı. Sabah jimnastiğini yaptı ve doğru banyoya koştu.

Soğuk suyun ayıltıcı etkisine hayrandı. Öyle ki duştan çıktığı zaman gecenin bunaltıcı kâbusundan tamamen sıyrıldığı gibi bazı araştırmalara başlamak için gerekli canlılığı kazanmıştı.

Bir ara güldü. Bütün hayâletler gibi *Grili Kadın*'ın da gün ışığında hareket imkânı olmadığını düşündü. Sonra tekrar gülümsedi.

Patricia:

— «Hayrola!» Diye takıldı. «Öyle kendi kendine ne gülüyorsun bakalım? Belki kendin de bilmiyorsundur!»

Laurence:

— «Ne demek? Biliyorum elbet!» Diye cevap vermesine rağmen başka bir açıklamada bulunmadı.

Patricia konuyu deşmeye niyetli değildi. Kızkardeşinin bazan anlaşılmaz tutumları oluyordu.

As'ların üçü kamp yerine geldiklerinde Christophe'u devamlı olarak göz hapsinde tutmaya kararlıydılar. Dördüncü As, yâni Laurence ise şamdanın nereden geldiğini keşfet-

meye kararlıydı. Beraberce ilerleyerek Köstebeklere yaklaştılar.

Delikanlılar, bu sırada, bir tabaktaki sütü yalayarak içmekte olan bir kediye seyre dalmışlardı. As'ların geldiğini gören Christophe kediye tanıtmaya çalıştı.

— «Biz buraya gelmeden önce Minouche şatoda yaşayan tek canlıydı. Marquis kediye görür görmez parçalamak istedi, ancak gerekli dersi aldı. Bugün bir arada dostça yaşadıklarına göre, bu dersi unutmadığı anlaşılıyor.»

Durum, gerçekten oldukça ilginç sayılırdı. Minouche, yer yer siyah çizgili postuyla zevimli bir tekirdi. Önündeki tabağı rahatça yalıyor, sütü pek beğenmişe benziyordu. İri bir çoban köpeği olan Marquis ise bu sırada kendisini seyretmekle yetinmekteydi. Fazla yaklaştığı takdirde kedinin pençesiyle karşılaşacağını bilir gibi bir hâli vardı.

As'lar bu zevimli hayvanları seyre dalmışlardı Kito, bir ara başını salladı:

— «Sizin Minouche yavrulmuş galiba!» Diye atıldı. Sonra «böyle konuksever davranırsanız çok geçmez yavrularını da getirir» diye devam etti.

Laurence:

— «Ne güzel!» Diyerek ellerini çırpıtı.

Kito her zamanki mantıklı hâliyle:

— «Nesi güzel? Getirince ne yapacaksın ki?» Diye karşılık verdi.

Laurence, cevabın sertliğine aldırmadı:

— «Burada nasılsa beslenirler. Ondan sonra birini alıp büyük anneme götürmek istiyorum!» Diye devam etti.

Annette:

— «Ben de bir tane alırım. Hem adını da erkek veya dişi olduğuna göre ya Bertrand ya da Bertrande koyarım!» Diye atıldı.

Christophe, As'ların heyecanı karşısında gülüyordu. Bir ara omuzlarını silkti.

— «Minouche yavrulamış olsa bile, bu şato enkazında yetişecek küçük yavruların, eninde sonunda birer vahşi kedi olacaklarına bahse girerim!» Diye konuştu.

Bu sırada Minouche, tabaktaki sütü bitirmişti. Köstebeklerin tabağı derhal doldurmalarına aldırmadı. Bir süre yalandı, sırtını kabarttı. Sonra zerre kadar çekinmeden Marquis'nin burnu dibinden yürüyerek gitti. İri köpek çâresizlik içinde homurdandı. Bir kedi tarafından sayılmamış olmak pek ağırına gitmişti.

Onun bu hâli genel bir gülüşmeye yol açtı. Christophe kedi yüzünden epey zaman kaybedildiğinin farkındaydı. Birden sesini yükseltti:

— «Haydi bakalım! Herkes işinin başına!»

Laurence:

— «Ben burada kalıyorum. Mutfak işinde Annette'e

yardım edeceğim,» diye cevap verdi. Böylece iki As baş başa kalmış oldu.

Laurence'ın beklediği an gelmişti. Kupa Ası vakit kaybetmeden yasak bölgeye koştu. Güneş henüz tam olarak yükselmemişti. Bu nedenle Bertrande Kulesi'nin bir kısmı hâlâ gölge altındaydı. Gövdeyi kaplayan çalılıkların gölgelik kısma düşmesi Laurence için bulunmaz şanstı. Görülme ihtimali azalıyordu.

Genç kız, kuleye doğru yürürken, bu çalılıkların arasında Christophe'un kendine açtığı gizli geçidi bulmakta zorluk çekmeyeceğini düşünüyordu. Nitekim birkaç adım sonra çalılıklardan meydana gelen kalın çite ulaştı. Birtakım yabanî çiçek kokuları etrafı kaplamıştı. İnsan bu kokuyu duyunca bir ökseye tutulmuşçasına ilerleme arzusu duyuyordu.

Isırgan otları, daha şimdiden, genç kızın çıplak bacaklarını yakmaktaydı. Böğürtlen dikenleri kollarını çiziyordu. Laurence elinde yol açıcı bir âlet veya bıçak gibi bir şey olmadığı takdirde daha ileri gidemeyeceğini düşündü. Durarak etrafına bakındı.

Bir çâre olmalıydı... Düşünmeye devam etti. Okuduğu kitapları, gördüğü filimleri hatırladı. Öyle ya, Afrika'lı bir zenci veya Amerika'lı bir kızılderili bâkir ormana herhalde onun yaptığı gibi körlemesine dalmazdı. Hele hele birinin oradan evvelce geçtiğini biliyorsa. O hâlde yapılacak ilk iş evvelce geçilen yolda açılmış izleri tespit etmektir.

Bu sonuca erişmek Laurence'ın cesaretini artırmıştı. Ağır ağır geri çekilmeye, orasını burasını yırtıp çizen dikenlerden kurtulmaya çalıştı. Sonra bu kalın çalı örtüsünü dışarıdan tetkike girişti. Şatonun iç avlusuna bakan bu yüzeyde bitki örtüsü Bertrande Kulesi önünde geçilmez bir duvar gibi yükselmekteydi. Kupa Ası yeniden kızılderilileri hatırladı. Büyük Reis Atmaca-Göz bu taraftan hiçbir soluk yüzlünün geçmediğine rahatça yemin ederdi.

Ve bu suretle yanılmış olurdu. Laurence sevinçle güldü. Atmaca-Göz'ün kaçırmayacağı bir noktayı o da görmüştü. Az ilerde bir insanın geçmiş olması nedeniyle kı-

rılmış bazı böğürtlen dalları vardı. Bu geçit doğrudan doğruya aşılmaz gibi görünen çalı ve dikenlerden meydana gelmiş duvarın içine dalmaktaydı.

Laurence derhal o tarafa dönerek, ilerlemeye başladı. Bu sefer herşeye dikkat ederek yürüyordu. O kadar ki yerde ezilmiş bazı böğürtlenler görünce tereddüt etmeden durdu. Christophe da aynı yerde durmuş olmalıydı. Dallarından koparılmış ve ham oldukları için yenmeden yere atılmış böğürtlenler bunu ispatlıyordu.

Kupa Ası etrafı tetkik ederek tekrar ilerlemeye başladı. Az ilerde birtakım dalların geçidi örttüklerini farketti. Elini uzatıp itince dallar yere düştü. Bu durum Laurence'ın tuhafına gitti. Bu da ne demek oluyordu?

Bir süre düşündü. Sonra gülmeye başladı. Bu dallar, geçidi gizlemek için bizzat Christophe tarafından o şekilde yerleştirilmişti. Doğru iz üzerinde olduğunu anlamak genç kızı ferahlattı. Yürümeye devam etti. Şu anda sağında solunda kırılmış, bükülmüş veya bıçakla keşilmiş dallar vardı. Demek ki kendisinden evvel aynı yoldan geçen kimse, büyük zorluklarla karşılaşmış, buna rağmen Bertrande Kulesi'ne varma arzusunu yenememiş ve herşeye göğüs germesini bilmişti.

Laurence, hayatından memnundu. Christophe'un büyük bir zorlukla açtığı ve gün ışığının zor ulaştığı bu tünel gibi geçitte rahatça ilerliyordu. Bir ara geceki kâbusu hatırladı. Sonra bu düşünceyi derhal aklından kovdu. Ne-

şesinin kaçması için hiçbir sebep yoktu. Şu anda uyanık-
tı ve kendisine dost bildiği Christophe'un açtığı bu geçit-
te rahatça yürümekteydi. İçinde garip bir his vardı. Chris-
tophe sanki birkaç adım önünde ilerlemekteydi. Bu dü-
şüncenin, saçmalığına rağmen içini rahatlatması hoşuna
gidiyordu. Bir dostu tâkip edecek ve gidebildiği yere ka-
dar ilerleyecekti.

Üstelik, kendisi Christophe'tan daha hızlı ilerlemek
şansına sâhipti. Tâkip edeceği yol evvelce açılmış ve belir-
lenmişti. Genç kız birden çalılıklar arasında aceleyle ka-
çan bir hayvanın çıkardığı sesi duydu. Acaba yılan mıydı?
Korkuyla titredti. Etrafı dinledi, başka bir ses duyma-
yınca rahatladı. Bu yeşil örtünün, bu bitki dünyasının
içinde yürümeye başlayalı acaba ne kadar zaman olmuş-
tu?

«Herhalde birkaç dakika olmuştur,» diye düşündü. He-
yecan içinde yürürken geçen zamanı tahmin etmek kolay
değildi.

Birden durdu, hayretler içindeydi. Christophe'un açtı-
ğı patika bir diğeriyle birleşmekteydi. Bu ikinci geçidin
daha eski olmasına rağmen, son zamanlarda pek e-
nder kullanıldığı belli olmaktaydı. Demek daha eskiden bu yolu
da açan bir meraklı vardı. O noktadan itibaren Christophe
da kendine yeni bir geçit açmaktan vazgeçmiş, eskisi-
ni kullanmayı tercih ederek önüne yer yer çıkan bazı ta-

ze bitmiş dalları kırmakla yetinmişti. İki yol birbirine karışmış olduğu hâlde ilerliyordu.

Bu, bir süre böylece devam etti ve sonunda tam karşıda dimdik yükselen bir duvar yolun bittiğini gösterdi. Laurence kulenin dibine varmıştı. Başını kaldırdı, yukarıda Bertrande Kulesi'nin mazgalları görünüyordu. Kupa Ası, Simon'un bundan iki-üç gün evvel tâ oralardan yola yuvarlanışını hatırladı. Herhalde yukarılara tırmanan sarmaşık, bir nevi doğal merdiven olarak işe yaramıştı. Kupa Ası bulunduğu yeri inceledi. Bu noktadan geriye dönmekten gayrı herhangi bir yere gitmesi imkânsızdı. Fakat unutulmayacak bir husus vardı. O da, bir gün evvel Christophe'un aynı yolu kullanarak Bertrande Kulesi'ne girmesi ve elinde şamdanla geri dönmesiydi.

Laurence'ın akıllı karışmıştı. Bir yere gidemeyeceğini görünce yere oturdu. Düşünmeye ve çevresini kollamaya başladı. Karşısında sarı gagalı koca bir kuş duruyordu. Bu siyah kuşun bir karatavuk olabileceğini düşündü. Sonra başka sesler duydu. Sık bitki örtüsü bu sesleri çıkaran hayvanları görmesini önliyordu. Bir ara yılanları hatırlayıp korktu, sonra kendi kendini ayıpladı. Öyle ya korkacak ne vardı?

Sıçrayarak uzaklaşan bir kertenkele onu daldığı düşüncelerden ayırdı. Genç kız kertenkelenin nereye gittiğini görmeye çalışırken küçük bir tavşan tarafından seyredildiğinin farkına vardı. Sevimli hayvan bu koca misafire

hayretle bakıyordu. Neden sonra arkasını dönerek sıçraya hoplaya koşmaya başladı. Birkaç sıçrayışta sarmaşıklara varan küçük tavşan kendi boyuna uygun bir geçit bularak gözden kayboldu.

Laurence, tavşanın nereye gidebileceğini merak etmişti. Hemen yere uzandı. Tavşanın geçtiği yeri görmeye çalıştı. Ve... Bu suretle Christophe'un buraya geldiği zaman kendisinden daha ilerlere gitmeyi başardığını anladı.

«*Amma aptalmışım!*» Diye kendi kendini azarladı. Öyle ya sarmaşığı incelemeyi düşünmesi için küçük bir tavşanın yol göstermesini mi beklemeliydi? Nitekim bugünkü araştırmasına başladığı sırada bir gizli geçidin nasıl sunî olarak kamufle edileceğini bizzat görmüştü.

İşte şu anda aynı gerçek tekrarlanıyordu. Hemen sağ tarafında duran bodur sarmaşık yığınının pek doğal olmadığını görmek için fazla keskin bir göz gerekmiyordu. Nitekim bitkinin doğal büyümesi sunî olarak bozulmuş, dalları duvara doğru çekilmişti. Hattâ bu dalların esneyerek geri dönmemesi için bir kısmının üzerine iri taşlar bile konmuştu.

Kupa Ası bu keşfi dolayısıyla çok mutluydu. Buna rağmen acele etmiyordu. Artık akıllanmıştı. Geri döndüğü zaman sarmaşığı evvelce bulduğu durumda bırakması gerektiğinin farkındaydı.

Bu nedenle sarmaşık dallarını yana doğru iterken çok dikkatli hareket etmekteydi. Başını ileriye doğru uzattı. He-

men karşısında üç iri taşla örtülmeye çalışılmış büyük bir delik duruyordu. Duvardaki bu deliğin önüne konmuş taşları kaldırması zor olmadı. Artık rahatça içeriye girebilirdi. Tam bu sırada, bir gece evvelki korkunç rüyasını hatırladı. Taşların arasında tutuklu kaldığı kâbusu hatırlayınca yeniden soğuk soğuk terledi. Sonra kendi kendine güldü. Bir gün önce Christophe'un geçtiği yerden bugün onun geçmemesi için hiçbir sebep yoktu. Cesareti yerine gelmişti.

Duvardaki delikten geçebilmesi için yere yüzükoyun uzanması gerekti. Delik, kendisinden çok daha toplu insanların geçmesine imkân verecek kadar genişti. Hattâ bu genişlik daha ilerlere gidilince büyümekteydi. O kadar ki Laurence çok geçmeden ayağa kalkabilirdi. Çevresinde tam bir sessizlik ve koyu bir karanlık hüküm sürüyordu.

Geceki kâbus tekrar gözlerinde canlandı. Taşların ortasında tutuklu kalmak... Taşların içinde taşlaşmak! Bertrande'ın karanlıkları arasında dimdik ayakta duruyordu. Bir ara aynı şatonun Bertrande de Louancy Düşesini de duvarları arasına alarak yuttuğunu düşündü. Bu duvarlar belki de çok tehlikeliydi. Hapsettikleri kimseleri asla bırakmayabilirlerdi. Veya sadece hayâletlerini, o da gece vakti serbest bırakıyor olabilirlerdi...

Laurence birden kalb atışlarının hızlanan sesini dinledi. Gerçek bir panik hâlindeydi. Acaba içeriye girdiği deliği bulmaya muvaffak olacak mıydı? Ya dönüş yolunu bula-

mazsa!.. Bu düşüncenin verdiği büyük korkuyla dört bir tarafa dönmeye başladı. Bu şekilde yön tâyini imkânını kaybettiğinin farkında bile değildi. Soğuk bir ter bütün vücudunu kaplamıştı. Sinirli bir şekilde gülmeye başladı. Kendini tutmaya çalıştı ama beceremedi, sinirlerine hâkim değildi. Gülmeye devam etti. Güldükçe kendine geliyordu. Nitekim bu gülüşü sırasında karşısına düşen noktada, yer hizasında, zorla seçilen, çok zayıf bir ışığı farket-ti.

Kendi kendine: «*Cesur ol! Dönüş imkânı her zaman elinde!*» Diye kuvvet verdi. Bu ışığa doğru ilerlemesi gereksizdi. Şimdiden geri dönüş ona hiçbir şey kazandırmazdı. Bu karanlıklar içine saklanmış sırrın ne olduğunu keşfetmek amacındaydı. Christophe, bu sırrın ne olduğunu görmüş ve öğrenmişti. Laurence birden hayretle irkildi. Delikanlının cebinde daima pilli bir el feneri taşıdığını hatırlamıştı. Bu hususu hatırlaması genç kızı üzdü. Demek ki erkekler herşeye rağmen kızlardan daha tedbirli oluyorlardı.

Bu düşüncelerle etrafına bakmaya devam etti. Biraz evvelki zayıf ışığın kuvvetlenir gibi bir hâli vardı. Zemindeki iri taşları ağır ağır seçebilmekteydi. Burası dört bir yanı kapalı bir salona benziyordu. Neden sonra ışığın kuvvetlenmediğini, buna mukabil gözlerinin karanlığa alıştığını farket-ti. Şu anda bu kapalı hapishanenin sınırlarını seçebiliyordu. Salon oldukça dardı. Duvara oyulmuş gibi

bir hâli vardı. Kupa Ası, Ortaçağ'dan kalma bu duvarların yer yer yedi metre genişliğe ulaştığını hatırladı. O çağlarda bu duvarlara özel merdivenler, gizlenme yerleri, gizli salonlar oyulurdu. Zamanın senyörleri gizli planlarını ve ya intikamlarını duvarlara gizledikleri bu yerler sayesinde gerçekleştiriyorlardı. Demek ki güzel Bertrande da kendi adını taşıyan bu kulenin kalın duvarlarına gömülü gizli salonda...

Laurence birden tepeden tırnağa titredi. Düşüncesini tamamlamamıştı. Aslında hayâletlerden korkmak gibi bir derdi yoktu. Ancak bir zamanlar gerçek bir dramın yaşandığı yerlerde bulunmak hayâl kaabiliyetini genişletmişti.

Sonra gülerek kendini topladı. Öyle ya, güzel Bertrande de Louancy'nin gizli odası bundan iki yüzyıl önce bulunmuştu. Sonra tekrar kaybolmuş ve bu salonun nerede olduğunu hiç kimse bilememişti. Bu şekilde, şu anda bulunduğu odanın Bertrande Düşesinin diri diri gömüldüğü yer olduğu düşünülse bile, o soylu kadının iskeleti artık burada değildi. Bu düşünceler genç kızı rahatlatmıştı.

Bir süre sonra Bertrande Düşesinin gizli bölmesini keşfetmiş olduğuna katî surette inandı. Noter Genévrier'nin kütüphanesinde «Louancy Tarihi» serisini incelerken okuduğu hususları hatırladı. Karanlığa alışan gözlerinin gördüğü eşya, o kitaplarda okuduklarına uyuyordu. Evvelce bu gizli mezarı keşfedenler eşyaya dokunmayıp aynen bırakmışlardı. Koltuk ve uzun masa siyah gölgeler hâlinde karşısında durmaktaydı. Arkaya düşen duvarlar gri renkte görünüyordu. Görünen eşya, ancak seçilebilen silüetler hâlindeydi. Laurence, bu silüetlere doğru ilerledi. Elini masaya uzattı. El yordamıyla masayı yokladı. Düşünceleri doğruydu:

Masanın üzeri tabak doluydu. Eliyle madenî tabakları yokladı. Köşede duran gümüş ibriği az daha deviriyordu. Masanın üzerinde bir tek şamdan vardı. Genç kız diğer şamdanı dün Christophe'yu gömleğine sarılı vaziyette gördüğünü hatırladı.

Birden heyecanla irkildi, nefesini tuttu. Yerdeki aralıktan gelen zayıf ışık âni olarak kesilmiş, sonra tekrar belir-

mişti. Bunun tek anlamı vardı. Biri veya bir şey ışığın geldiği aralığın önünden geçmiş olmalıydı. Bu durumda Laurence, güzel Bertrande'ın mezarında tek başına bulunmuyor demektir.

Bu düşünceyle titredi, nefes bile almadan bekledi. O kadar sessizdi ki sonuçta *«diğlerini»* duydu. Diğerini duydu derken, onun çıkardığı gürültüyü değil, onun *«sessizliğini»* duyduğunun farkındaydı. Nitekim diğeri hiçbir ses çıkarmamaktaydı. Yürüyüşü bile yürümeyi değil, kadife üzerinde kaymayı andırıyordu. Laurence korktuğunun farkındaydı. Genç kız: *«Demek ki öbürü, benim burada olduğumu biliyor! Bu durum böyle devam edemez!»* Diye düşünmekteydi.

Bu düşüncelerle masaya doğru birkaç adım attı. El yordamıyla hareket etmekteydi. Eli birden bir kutuya rastladı... Bir kibrit kutusu! Acaba çaksa mıydı? Şu âna kadar hiçbir şey olmadığına göre kendisiyle beraber karanlıklar içinde yaşayan *«Öbürü»* belki de kötülüğünü istemiyordu. Doğacak muhtemel tehlikenin fikriyle ürperecek bir kibrit çaktı. Çıkan ışık basık tavanlı, siyah duvarlı, taşlar içine oyulmuş küçük bir odayı aydınlattı. Bu arada masa üzerindeki çok kollu şamdanda mum olduğunu farketti. *«Öbürü'nü»* henüz görememişti. İkinci kibrit mumu yakmaya yaradı.

Mum ışığı daha parlaktı. Bu ışıktaki masa üzerindeki kapları, tabakları, madenî ibriği gördü. Yüksek arkalıklı

koltuğa Louancy Senyörlüğünün armaları işlenmişti. Laurence, karanlıkta varlığını farketdiği öbür canlıyı görmek için bakışlarını boş yere odanın dört bir tarafına çevirmektedir. Kimseyi göremiyordu.

Birden olduğu yerde sıçradı. Minouche ânî olarak masaya atlamıştı. Genç kız derin bir «*Oh!*» çekti. «*Demek sendin!*» Diye mırıldandı. Elini uzatarak kediye okşama-ya başladı. Hayvan okşanmaktan memnun, sırtını uzatarak kabarmaktaydı. Kupa Ası çektiği korkuyu düşündükçe kendi kendine gülüyordu. Bu sırada masa üzerindeki bir paket gözüne ilişti. Yarı açık duran bu paket, salondaki diğer eşya gibi eski ve tarihî değildi. Genç kız o tarafa ilerleyerek paketin içinde ne olduğuna baktı.

Gördükleri Kupa Ası'nı hiç de hayrete düşürmedi. Pakette birkaç tane yedek mum vardı. Piyasada satılan âdî cinsten mumlar. Mumların mevcudiyeti, son birkaç gün içinde buraya gelinmiş olduğunu ortaya koyuyordu. Gelen acaba kimdi? Christophe... Veya başkası!.. Hattâ başkaları! Laurence kendini tamamen toplamıştı. Hayâlî korkuları yenmiş, normal benliğine kavuşmuştu. Tam bir emniyet içinde salondaki tarihî koltuğa oturdu. Ellerini iki yandaki koltuklara koydu, başını arkaya yasladı. Saçları Louancy armasına dayanmıştı. Genç kız bu şekilde başladığı işi düşünmeye başladı.

Bu gizli odayla Louancy'de yaşayan insanların Bertrande Kulesi'ne karşı duydukları garez arasında bir bağ

kuramıyordu. Bilâkis, bu oda ve içindeki eşya, Christophe'un festival gecesi canlandırmayı düşündüğü tablolar için hazine değerinde malzeme temin edecek durumdaydı. Ya daha sonra!.. O zaman bu malzemenin değeri büsbütün artacaktı. Şato restore edildikten sonra turistler buraya akacaklar ve gezi rehberleri binlerce meraklıya, güzel Bertrande'in macerasını devamlı olarak tekrarlayacaklardı. Kupa Ası bu düşüncelere dalınca Christophe'a kısmen hak verdi. Delikanlının elindeki sırrı festival gecesine kadar neden saklamak istediğini ağır ağır anlıyordu.

Bu düşünceler içinde Laurence'ı rahatsız eden bir tek husus vardı. Çalılıklar arasındaki yolu Christophe'dan evvel açan acaba kimdi? Kanada'lının açtığı patika bir noktada eski yolla kesişiyor, sonra iki yol birleşiyordu. Demek Christophe'dan başka kimseler de buraya gelmekteydi. Bu kimse veya kimseler acaba kimdi? Bu kimse güzel Bertrande'in boş mezarını ziyarete gelirken acaba dostça hisler mi taşıyordu? Hem neden kimseye görünmeden hareket etmekteydi? Kaldı ki Christophe ve arkadaşlarının şato avlusuna girmeleri ve kamplarını Bertrande Kulesi dibine kurmaları bu kimseyi neden bu derece rahatsız etmişti?

Kupa Ası bu sonuncu sorunun cevabını bulmakta gecikmedi. Şato avlusunda birilerinin bulunması Bertrande Kulesi'ne görünmeden girmeyi imkânsız hâle sokmuştu. Nitekim bu nedenle hayâlî bir düşman, avluyu işgal

edenlerin oradan çekilmesi için elinden geleni yapmaktaydı. Bazan tehlikeli taarruzlara kadar varan bu tertipleri hazırlayan deli acaba kimdi? Simon mu?

Laurence «*Olabilir!*» Diye mırıldandı. Düşüncelerinin burasında Minouche'un masadan atlayıp duvara doğru yürüdüğünü gördü. Hayvan, nisbeten karanlık olan o kısma vardığında birden yok oldu. Sanki duvar açılmış ve kedi yutmuştu. Kupa Ası meraklanarak o yöne ilerledi, eğilip baktı. Daracık bir delikten başka bir şey göremedi.

— «Minouche! Minouche!» Diye çağırmaya başladı. Hayvan miyavlayacağı yerde, sempatik bir mırıltıyla cevap verdi. Önce başı gözüktü, sonra küçücük delikten zor geçen vücudu belirdi. Sonra da...

Laurence, neşe içinde bağırmaya başladı:

— «Oh! Ne kadar güzel şeyler! Aman pek tatlı!»

Anneleri gibi tekir kürklü iki yavru kedi delikten geçerek odaya girmişti. Kuyrukları havada, titrek ayaklarıyla sağa sola yalpalayarak ilerliyorlardı. Minouche, delikten son çıkan yavrusunu diliyle yalamaya başladı. Küçücük hayvan bu nedenle ayakta duramayıp yere devrildi.

Hayâletin gizli odasına yaptığı bu maceralı gezi gittikçe câzip hâle gelmekteydi. Laurence neşe içinde etrafına bakınıyor: «*Oh! Küçücük şeyler, Minnoşçuklar! Gelin bakalım! Pisi Pisi.*» Diye söyleniyordu.

Bu şekilde mırıldanırken birden zayıf bir ses duydu. Kısık bir miyavlama dikkatini çekti. Yavrulardan biri deliğin öbür tarafında kalmış olmalıydı. Laurence kulak kabarttı. Deliğe doğru eğildi. İyice emin olmak için kısık sesle miyavladı. İçeriden aynı tonda bir cevap geldi. Hayvancağız dışarıya çıkamıyordu. Herhalde yardım beklemekteydi. Genç kızın iyilik damarı kabardı. Diz çöktü, kolunu delikten içeriye uzattı. İçerdeki hayvanın yumuşacık sırtını okşadı. Tam yakalayacakken yavru kedi geriye doğru kaçtı. Kupa Ası kolunu biraz daha uzattı, deliğin dibindeki duvara dokundu. Küçük kediyi ararken eli madenî bir halkaya değdi. Hiç düşünmeden bu halkayı tutup çekti.

Birden gözlerine inanamaz oldu. Duvar harekete geçmişti. Koca koca taşlar geriye doğru kaymış ve bir merdivenin ilk basamağı ortaya çıkmıştı. Laurence o zamana kadar gizli odaların, hareket eden halkaların, duvara gizli merdivenlerin sadece romanlarda veya filimlerde olduğunu sanıyordu. Halbuki şimdi böyle bir merdiven gözlerinin önünde durmaktaydı. Ve bu merdivende roman kahramanları değil, bizzat kendisi yürüyecekti.

Anî bir kararla geriye döndü, bir eliyle şamdanı, diğeriyle kibrit kutusunu kavradı ve kararlı bir şekilde ayağını ilk basamağa koydu. İlerlemeye azimliydi. Şamdanı elleri uzatıp aşağıya doğru uzanan basamakları aydınlattı. Miyavlayarak annesinin yanına koşan yavru kediye aldır-

madı. Kedilerle kaybedecek vakti yoktu. Önündeki altı-yedi basamağı bir hamlede indi, geniş bir salona vardı.

Bulunduğu yer kubbe tavanlı geniş bir salondtu. Bertrande Kulesi'nin kapladığı tüm alana yayılacak genişlikteki bu salonlar herhalde birbiri üstüne inşa edilmişlerdi. Aralarındaki bağlantıyı ise duvarlara gömülü gizli merdivenler sağlıyordu. Kubbe tavanlı bu salonlar duvarlara açılmış dehlizlerden ışık almaktaydı... Bu dehlizler, tarihte Bretagne Dükü'nün gelmiş olduğu araziye doğru açılıyordu. Kupa Ası, Bertrande tarihiyle ilgili kitapları hatırladı. Şu anda içinde bulunduğu salon herhalde kuledeki benzerlerinin içinde en alçakta olanıydı. Nitekim birkaç basamak inerek oraya indiğini düşündü. Bu durumda salon, şatonun iç avlusundan daha aşağı bir seviyedeydi. Ancak herşeye rağmen civardaki kırlık araziye ve kule yanından geçen eski yola nispetle daha yukarıda kaldığı da bir gerçektir.

Laurence elindeki şamdanı bıraktı. Bir mazgalın tam altında duran iri bir mobilyanın üzerine çıkarak sarmaşıkların yarı yarıya örttüğü bir aralıktan dışarıya bakmaya çalıştı. Elini uzatıp, sarmaşık dallarını yana itmeyi denedi. Duvar buna imkân vermeyecek kadar kalındı. Yine aynı kalınlık nedeniyle genç kız sadece uzaktaki ufku görebiliyordu. Halbuki mazgalın hemen dibine düşen top-
rak parçasını görebilse, buranın Simon Berteil'in üzerine düştüğü yol olduğunu derhal anlayacaktı. Bu şekilde faz-

la bir şey keşfedemedi mobilyadan aşağı inip çevresini incelemeye başladı.

Mum ışığı, meşe ağacından yapılma büyük bir kapıyı aydınlatıyordu. Bu kapının yeni olduğunu görmek Kupa Ası'nı hayretlere düşürdü. Kapının iki yanında, duvara çakılmış iki madenî yuvaya uzun bir demir çubuk geçirilmiş ve bu şekilde kapının kapalı durması temin edilmişti.

Genç kız çevresini incelemeye devam edince büsbütün şaşırды. Ortaçağ'dan kalma bu salonda bulunan eşyanın lükslüğü inanılacak gibi değildi. Meselâ mazgala erişmek için üzerine çıktığı mobilya altın yaldızlı oyma ve kakma-

larla süslenmiş, son derece şık bir elbise dolabıydı. Kupa Ası bu konuda bilgi sâhibi olmadığı için dolabın stilini tahmin konusunda kendini boş yere yormadı. Buna karşılık hemen karşıda duran yuvarlak ve zarif hatlı şu koltuk herhalde XV. Louis stilinde olmalıydı. Köşelerden birinde beyaz mermerden bir büst dikkati çekiyordu. İki tarafında iki tablo durmaktaydı. Bunlardan birinde saray giysileri içindeki zarif hanımların çevrelediği soylu beyler, diğerinde ise son derece canlı renkleriyle bir buğday tarlası görülmektedir. Elindeki şamdanla o tarafa uzanan Laurence tabloların sırasıyla Watteau ve Van Gogh imzalarını taşıdığını gördü.

Kupa Ası, birden derin bir rüyadan uyanır gibi silkindi. Kendini bir macera romanındaki kahramana benzetmekten vazgeçti. Bu, artık bir oyun olmaktan çıkmıştı. Birden kulağında Patricia'nın sesi çınladı: «*Bir büst... Watteau'nun bir tablosu... Bir Van Gogh...*» Çalınmış eşyanın envanteri... Bu eşya şu anda karşısında duruyordu. Demek ki Kara Çete'nin çalınmış eşyayı sakladığı yeri keşfetmişti. Salondaki eşyaya bir göz attı. Bunların bir kısmı Landières'lerden çalınan eşya idi. Diğerleri ise herhalde daha eski soygunlarda ele geçmişti. Genç kız birden sarardı. Christophe'un malzeme deposunda rastladıkları kırık koltuk da çalınmış eşya listesine dahildi. Üstelik o koltuklardan iki tane olmalıydı. Kupa Ası düşündükçe üzüntüsü artıyordu.

Demek ki Christophe bu salona gelmiş ve çalınmış kol-

tuklardan birini alıp çıkmıştı. Bu konuda As'lara bir şey söylememesi, soyguncunun o olduğunu ortaya koymaktaydı.!

Genç kız ulaştığı bu acı sonuca rağmen, düşünmeye devam etti. Bir As gerçekler karşısında asla gerilememeliydi. Ancak herşeye rağmen izaha muhtaç bir-iki nokta vardı. Bir kere Christophe o koltuğu çaldığına göre festival gecesi o kadar seyircinin önüne çıkarması düşünülemezdi. Sonra çalınan keçili koltuklar iki tane olduğuna göre diğeri acaba neredeydi?

Christophe soyguncu olmadığı takdirde, Köstebekler diye anılan ekibiyle beraber şatoya gelmesi ve Bertrande Kulesi dibine kamp kurması Kara Çete'yi zor durumda bırakmıştı. Soyguncular bu takdirde çaldıkları malları saklayacak başka bir yer aramak zorunda kalmış olabilirlerdi. Bertrande Kulesi'ndeki bu salon Kara Çete'ye, kârlı bir satış temin edinceye kadar, malları tehlikesizce bekletime imkânını sağlıyordu.

Laurence mantığını çalıştırarak bu noktaya kolayca ulaşmıştı. Ancak daha derine inmekte zorluk çekiyordu. Bizzimle, uzun uzun düşünmesine rağmen bu soygunlardan elde edilen ganimetlerin neden hâlâ burada durduğunu bir türlü anlayamamıştı. Kaldı ki soygunlardan buğlun epey zaman geçmişti. Bu eşya, şu anda bulundukları yere olsa olsa eski yola açılan büyük kapıdan sokul-

muştı. O hâlde yine aynı yerden kolayca geri alınmaları mümkündü. Kupa Ası gözlerini kaldırarak meşe ağacından yapılma bu kapıya uzun uzun baktı. Bu bakışıyla kapının sırrını çözmek ister gibi bir hâli vardı. Başını elleri arasına alıp sıktı. Bu terkedilmiş yol, malların getirilip saklanmasına imkân verdiğine göre aynı yol malların yüklenip götürülmesine de yaramalıydı. O hâlde neden hâlâ burada duruyorlardı?

Mum ışığı Watteau imzalı tablo üzerinde dansetmekteydi. Genç kız bir hazine değerindeki bu tabloya hayranlıkla bakarken «*Anlayamıyorum!.. Anlayamıyorum!*» Diye mırıldandı.

Anlayamadığı bir diğer nokta ise tarihî Bertrande Kulesi'nin yamacına düşen yepyeni meşe kapının nasıl olup da bugüne kadar hiç kimşenin dikkatini çekmemesi idi. Hattâ kendisi dahi diğer As'larla beraber eski yoldan geçerek kulenin bu yamacını görmüştü. O yeni kapıyı farketmemesi imkânsızdı. Ya Simon!.. Oda mı farketmemişti?

Demek ki henüz kavrayamadığı bazı önemli hususlar vardı. Ancak asıl düşmana yaklaştığının farkındaydı. Nitekim Laurence «*Hazine Dairesi*» adını verdiği bu salon- da mevcut mobilyaya baktıkça, tarihî şatoda olup bitenleri izah konusunda, köylüleri gittikçe daha suçsuz görmeye başlamıştı. Onlar yaşamalarını temin için bedava inşaat taşı bulmaya çalışan mâsum insanlardı.

Mazgal deliğinin önünde yer alan sarmaşık içeriye ılık ve temiz hava girmesini önlemiyordu. Salonun havası temiz ve kuruydu. Bu ise mobilyanın bozulmadan saklanması imkânını sağlıyordu. *Grili Kadın*'ın duvar içine kazınmış odası, buraya kıyasla gerçek bir mezar olarak kabul edilmeliydi. Ancak Hazine Dairesine giriş imkânları sınırlıydı. Ya Laurence'in geçtiği yerlerden geçmek ve gizli merdiveni bulmak ya da salonun hemen karşı tarafına düşen büyük meşe kapıyı kullanmak gerekiyordu. Başka bir yol yoktu...

Kupa Ası bu son düşüncesinden emin olmak için duvara gizlenmiş merdivene doğru yürüdü. Basamaklar aşağıya doğru inmeye devam ediyordu. Genç kız tereddüt etmeden bu basamakları indi ve en sonda yolu tıkayan bir taş toprak yığınıyla burun buruna geldi. Şu anda şatonun iç avlusuna göre birkaç metre daha aşağıda olduğu muhakkaktı. Bu son deneme Hazine Dairesine başka yoldan girilip çıkılmayacağını bir kere daha ortaya koymuştu.

Genç kız basamakları çıkıp Hazine Dairesi adını verdiği salona geri döndü. Eşyayı son bir defa tetkik etti. Elindeki mumu uzatıp tabloları tekrar baktı. Sonra ânî bir dönüfle merdivene yürüdü. *Grili Kadın*'ın odasına geçti. Eğilip halkanın bulunduğu yere doğru kolunu uzattı, halkayı tekrar çekti. Duvar yerinde kayarak eski şekline döndü. Minouche ile yavruları ortada yoktu. Kupa Ası

kedilerle uğraşacak vakti olmadığını düşündü. Bu sıkıcı yerden bir an önce kurtulmak istiyordu. Etraftaki iri iri taşlar devamlı olarak bir gece evvel gördüğü kâbusu hatırlatıyordu.

Birden masanın altına doğru eğildi. Buradaki bir kareli dikkatini çekmişti. Mumu yaklaştırdı. Titreyen alevin ışığı bir koltuğu aydınlatmıştı. Gözleri derhal koltuğun sırt dayama yerine kaydı. Yanılmamıştı. Burada boy-nuzlaşan iki keçi resmedilmişti. Çalınan koltukların ikincisi buradaydı. Birden Christophe'u hatırladı. Demek ki delikanlı bu ikinci koltuğu söküp malzeme deposuna taşıma fırsatını bulamamıştı. Koca koltuğun daracık delikten geçmesine ve bir bütün olarak dışarıya çıkarılmasına imkân yoktu.

Laurence bu hususu keşfetmiş olmaktan çok memnundu. Şu anda bu iki koltuğun neden Hazine Dairesinde değil de *Grili Kadın*'ın odasında durduğunu merak etmekteydi. Eğer onları buraya koyan Christophe değilse, Kara Çete mensupları bu koltukları neden buraya bırakmış olabilirlerdi? *Grili Kadın*'ın odası havasızlık ve nem nedeniyle bu eşyayı çok kısa zamanda çürütürdü. Genç kız bu soruların nedenini bulacağına inanıyordu.

Nitekim birden yüzü güldü. Bir ipucu yakalamıştı. Bu koltuklar aslında Kara Çete'nin bir hatâsı olmuştu. Çalacağı eşya konusunda oldukça bilgili ve hassas olan soyguncular bu değersiz koltuklarda nasılsa yanılmışlardı.

Diğer yandan Hazine Dairesi nemsiz ve temiz oluşu nedeniyle sadece değerli eşyaya ayrılmıştı. Bu durumda sıralı olan koltukların oraya kabul edilmesi düşünülemezdi. Koltuklar çürümeleri için *Grili Kadın*'ın odasına atılmışlardı. Böylece Christophe'un koltukları bulmasındaki esrar açıklanmış oluyordu.

Delikanlıyı temize çıkaran bu düşünüş tarzı Kupa Ası'nı rahatlatmıştı. Genç kız bu yükü üzerinden atmanın verdiği rahatlıkla şamdanı masa üzerine koydu. Hayatından memnundu. Anlaşıldığına göre Christophe sadece *Grili Kadın*'ın odasını bulmuştu. Daha aşağıdaki Hazine Dairesinin mevcut olduğunu bile bilmiyordu. Kupa Ası bu düşüncelerle gülümsedi. Mumu söndürdü. Bir süre hareketsiz durdu, gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Sonra ayakları dibine sızan zayıf ışıktan çıkış yolunun yönünü hesapladı. O tarafa doğru eğildi ve ilerlemeye başladı.

Yedinci Bölüm

SÂKİN DURAN ŞÜPHELİ

Laurence açık havaya çıktığında kısa bir baş dönmesi hissetti. Biraz evvel yaşadığı macerayı, duvara oyulu odayı, gizli merdiveni, Hazine Dairesini, meşe kapıyı hatırladı. Bir gece önceki rüyanın etkisiyle hayâl görüp görmediğini düşündü.

Genç kız dönüş yolunda sarmaşıkları eski durumlarında bırakmak için özel bir gayret sarfetti. Gökyüzünü tek-

rar görmek, çektiği büyük heyecandan sonra rahatlatıcı oluyordu. İçeriye girme yolunda orasını burasını çizen dikenli geçit şu anda bir kurtarıcı gibi önünde uzanmaktaydı. Bu yolda ilerlerken Christophe'u düşündü. Delikanlı acaba ganimetlerin bulunduğu odayı keşfetmiş miydi? Eğer bulduysa neden kimseye tek kelime söz etmiyordu? Sonra keçili koltuğu onun odasında gördükleri gün genç Kanada'lı, Kupa Ası'nı sorguya çekmiş ve «*Louancy Tarihi*» isimli seriden neler öğrendiğini anlamaya çalışmıştı. Laurence bunun nedenini merak ediyordu. Christophe, acaba eski eserlerin karıştırılmasıyla Kara Çete'nin gizli odasına ulaşmak için bir ipucu elde edileceğinden mi korkuyordu?

Bütün bu bilinmeyenler Kupa Ası'nı büsbütün meraklandırıyordu. Hem bir husus daha vardı. Delikanlının Hazine Dairesine ulaşmadığını sanmakla acaba hatâ mı etmişti? Laurence bu düşüncelerle yoluna devam etti. Bu sefer eski geçitte ilerliyordu. Başkaları tarafından daha önceleri açılmış olan bu geçidi de tanımak istiyordu. Adımlarını sıklaştırdı. Birden kendini şatonun iç avlusunda Marquis'nin karşısında buldu.

İri köpek birinin yaklaştığını hissedince önce havlamış sonra geleni tanıdığı için sevinç içinde o tarafa koşmuştu. Laurence hayvanı okşarken gece veya gündüz herhangi bir yabancıнын bu yolu kullanarak Bertrande Kulesi'ne sessizce yaklaşmasına imkân olmağını düşünüyordu.

Kupa Ası'nı karşılayan Annette oldu.

Sinek Ası:

— «Nerede kaldın? Merak ettim doğrusu Çocukların yemeğini hazırlarken aklım hep sendeydi. İçeride başına bir şey gelmesinden o kadar korktum ki!» Diyerek endişesini dile getirdi. Bu sırada ocağın kenarında duran küçük çanı yerinden almış ve yemeğin hazır olduğunu bildirmek için çalmaya hazırlanmıştı.

Laurence, arkadaşının elindeki çana uzandı:

— «Dur bir dakika! İşler tuhaf bir şekilde gelişti. Vakit geçirmeden dördümüz bir arada görüşmemiz lâzım!» Diye konuştu. Annette'in hayret içinde kendisine baktığını görünce, «Ne duruyorsun? Çanı çalsana!» Diye ekledi.

Çok geçmeden Köstebekler, Christophe ve As'ların diğer ikisi bu çan sesine koştular. Üstleri toz toprak içindeydi. Dört As vakit geçirmeden bir araya geldi. Christophe'un öğle yemeğini hep beraber yeme teklifine Kito:

— «İyi olurdu, ancak kusura bakmayın. Hem amcam, hem de Madam Irene bizi merak ederler. Öğleden sonra namlısa döneriz.» Diyerek bu teklifi kibarca reddetti.

Noter Genévrier'nin evine giden yol uzun değildi. Göl kıyısını tâkip ederek uzanan yonca tarlası yeşil bir şerit halindeydi. As'lar yoncaların üzerine oturdular. Üç As merak içinde dördüncüsüne bakıyordu. Konuyu açan Patrice oldu.

Maça Ası:

— «Haydi, patlat bombanı! Seni dinliyoruz!» Diyerek söze girdi.

Laurence anlattıkça dört genç kız heyecan içinde olayı tekrar yaşadılar. Bu macera artık hepsinin malı olmuştu.

Annette her zamanki gibi:

— «Durumu jandarmaya haber verelim!» Diye atıldı. Sinek Ası'nın bu teklifini As'lar bugüne kadar çok duymuş, ancak önce düşünmeden asla onaylamamışlardı. Bu sefer de öyle oldu.

Patricia:

— «Bir dakika! Laurence durumu bütün açıklığıyla gözümüze serdi. Düşünelim biraz!» Diye atıldı.

Kito:

— «Üstelik, Christophe'un üzerinde toplanan şüpheleri saklamak lüzumunu bile hissetmeden anlattı. Bize düşen şey, bu fırsatı iyi değerlendirmektir...» Diye ekledi.

Patricia düşünceli bir tavırla başını salladı. Genç kız:

— «Herhangi bir kimseye haber vermeden önce hırsızların kim olduğunu bilmemiz şart! En ufak bir tedbirsizlik hâlinde bu kimselerin çaldıklarını gözden çıkarıp ortadan kaybolacaklarına eminim!» Diyerek düşüncelerini açıkladı.

Laurence, Bertrande Kulesi'nden döndüğünden beri

çok düşünceliydi. Arkadaşlarının sözlerini sonuna kadar dinleyip öyle konuşmak istiyordu. Bir ara söze karıştı:

— «O kuleye dönmemiz gerek! Hazine Dairesini iyice keşfetmeliyiz! Nereden, nasıl girip çıkılıyor, bunu anlamalıyız. Ancak o zaman hırsızları yakalamak için bir numara çeviririz. Nasılsa eşyayı almaya gelecekler. İşte o anda polise ihtiyacımız olacak!» Diyerek konuyu özetledi.

Kito da aynı düşüncede idi. Genç kız:

— «Mesele, bu adamların şu âna kadar neye gelmediklerini tespit etmekte. Anlaşıldığı kadarıyla şu anda şato dahilinde bulunan herkes onların eşyayı nakletmelerine engel oluyor.» Derken konuyu diğer bir açıdan aydınlatığının farkındaydı.

Laurence aynı açıda ısrar etmeyi faydalı görerek konuyu deşti:

— «Neden engel olsun? O meşe kapı hâlen terkedilmiş olan eski yola açılıyor. Oradan kimsenin geçtiği yok. Eşyayı rahatça taşıyabilirlerdi. Halbuki yapmıyorlar Bunun bir nedeni olmalı ve biz de bu nedeni bulmalıyız.»

An'lar konuştukça bir sonuca vardıklarının farkındaydılar. Patricia:

«Bana sorarsanız, hırsızlar bu yörelerin insanı olmalı,» dedi. «Baksanıza iyi ganimet elde edecekleri yerleri nasıl da biliyorlar! Üstelik *Grili Kadın*'ın gizli yerini en önce onların keşfettiği de muhakkak!»

Kito başını salladı. Gözlerini Laurence'dan kaçırarak konuşmaya katıldı.

— «Evet, bu soygunlar iki yıl önce başlamış. Şu işe bakın ki genç Kanada'lı da mirasa bundan tam iki yıl önce konmuş!»

Laurence, birden boğazının kuruduğunu, göğsünün daraldığını hissetti. Karo Ası biraz önceki taşı atarken, bu hususu acaba bir tek kendisinin mi farkettiğini sanıyordu?

Patricia, Kito'yla Laurence arasında bir münakaşa doğmasını istemiyordu. Bunun için konuyu bir sonuca bağlamayı tercih etti:

— «Evet! Bu durumda beliren şüpheler nedeniyle hiç kimseye itimat edemeyeceğimiz apaçık meydanda. Çevrede bulunan herkes şüpheli sayılır. Jandarmaya haber versek, iş eninde sonunda suçunun kulağına gidecektir. Tek şansımız katî olarak susmamıza bağlı.»

Maça Ası, sözlerinin burasında seluk almak için durdu, sonra kardeşine döndü:

— «Bugün öğleden sonra ikimiz Bertrande Kulesi'ne gider, bir şeyler anlamaya çalışırız» dedi.

*

Öğleden sonra tarihî şatoya dönen As'ların pek keyifsiz bir hâli vardı. Orada, başka şartlar altında fazlasıyla hoşlanacakları bir sahne genç kızları bekliyordu.

Hayran hayran bakan Köstebeklerin, yarı şüpheli hâlini devam ettiren Simon'un aşağı yukarı ikna edilmiş rugby oyuncularının, olumlu bakan Bernard'ın ve somurtkanlıktan hâlâ vazgeçmeyen Gregoire'ın tam karşısında duran Christophe heyecanlı heyecanlı konuşmaktaydı:

«Fonda göz aldatıcı bir tül olacak. Daha geride ise aydınlatma işini bizzat üzerime alacağım Bertrande Kule-
ni Grandville'den Cabourg'dan, her taraftan seyirciler gelecek. Caen'de matbaacılık yapan bir arkadaşım var; daha şimdiden bütün şehri afişlerle donatmış. Binlerce prospectüs, bir o kadar el ilânı basmış. Hepsi dağıtılı-

yor. Göreceksiniz. Müthiş bir gece, nefis bir gösteri olacak. Siz Simon dostum ve siz rugbyci arkadaşlarım hepiniz hayran kalacaksınız...»

Christophe konuştuğu çaşıuyordu. Şu anda gülen yüzü ve heyecandan titreyen çenesiyle çok hoş bir görünüşü vardı. Yine heyecan nedeniyle sağ yumruğıyla sol avucuna birkaç sert darbe indirdi. Yüzünde hiçbir hayret ifadesi belirmeyen Simon'a baktı ve devam etti:

— «... Canım bir şey söyleyene! Şu sizin tarihî şato var ya... Pek yakında onu size terkedeceğim. Yarın... Yarın olmazsa gelecek sene bu avludaki toprakları kaldırmak için arkanızda yığılı duran kazma kürekleri kullanmaktan vazgeçeceğız. Evet dostum... Bu işi bir buldozer yapacak. Söylendiğine göre şu anda ayağımızın altında, bastığımız toprağın altında en aşağı on tane salon varmış... Yâni lâfın kıyası, önümüzde neşeli günler var!»

Simon sonunda gülümsemek zorunda kaldı. Bu gülümsemede, realist insanların hayâl kuranlara, büyük kimselelerin çocuklara, bilginlerin şairlere duyduğu bir hoşgörü seziliyordu. Laurence bu gülüşteki anlamın farkındaydı. Genç kız, şairlerin, çocukların, hayâl kuranların çoğu kez haklı çıktıklarını düşündü. Bu defa da öyle olmasını bütün kalbiyle dilemekteydi. Christophe'u biraz evvelki neşeli ve heyecanlı hâliyle gördüğünden beri genç adamın hırsız olabileceğine ihtimal vermiyordu.

Christophe, Simon'un gülümsemesini görmüştü. Esasen daha fazlasını beklemiyordu. Bu gülümseme bir yar-

İşte o zaman beklenilmedik bir şey oldu.

dım vaadi anlamına gelmekteydi. Geçmiş mücadelelerden sonra varılan bu nokta büyük bir aşama sayılırdı. Simon'un hemen arkasında duran ekibin tutumunda şimdilik hiçbir değişiklik yoktu. Ancak Christophe buna aldırma-dı. Genç adam yaklaşan festival gününden sonra eski kinlerin silineceğinden emindi.

As'lar bu konuşmadan ve varılan sonuçtan memnundular. Ancak herkesin bir an evvel işinin başına dönmesini istiyorlardı. Christophe onların bu düşüncesini bakış-larından okudu.

Öyle ya, akşam yemeğini hazırlamak için vakit ilerli-yordu. Ve bu iş sadece dört genç kızın omuzlarına yüklen-miştir.

Genç Kanada'lı, As'ların bakışlarından okuduğu bu düşüncenin doğruluğundan emin, yüksek sesle konuştu:

— «Haydi arkadaşlar, işimize dönelim. Şu As'lara bak-sanıza; daha şimdiden yorulmuş gibi bir hâlleri var!» Diye bağırdı.

Başka zaman olsa, As'lar bu taşın altında kalmaz, gerek-li cevabı verirlerdi. Ancak şu anda zaman kaybetmek iş-lorine gelmiyordu.

Genç kızlar şantiyeye doğru uzaklaşan Köstebekleri myroderken memnundular. Grégoire, Costanin İşletmele-rine ait bir iş için oradan uzaklaşırken Bernard, her za-manlık kayıtsız hâliyle yürümeye başlamıştı. Şu anda sa-dede Simon ve takımı orada kalmıştı. Festival gecesini için

hazırladıkları büfenin cephesine bir bez afiş çakmaya uğraşıyorlardı.

Kito, bu duruma sinirlendi:

— «İster misiniz bütün gün burada kalsınlar?!» Diye mırıldandı. Simon sanki kendi takımı hakkında söylenen bu sözleri tahmin etmiş gibi aceleyle arkadaşlarını topladı. Yerine takılan bez afişe bir kere daha baktı. Sonuçtan memnundu, arkadaşlarını toplayıp oradan uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra Kare As grubu civarda kendilerinden başka kimsenin kalmadığını gördüler. Patricia, kardeşine döndü:

— «Evet! Zaman geldi! Meşe kapının sırrını çözmek ikimize düşüyor!» Dedi.

Elindeki çantadan koca bir âlet torbası çıkardı. Torbadaki âletleri teker teker kontrol etti: Pense, kerpeten, çekiç, ingiliz anahtarı... Tecrübeli bir soyguncunun yanına alacağı bütün âlet, edevat hazırды. Torbayı tekrar çantaya yerleştirdi. Çanta askısını omuzuna geçirip Bertrande Kulesi'ne döndü, kolunu kaldırdı ve:

— «Hazır ol! Biz geliyoruz!» Diye bağırdı.

Kito sâkindi. Genç kız:

— «Sâkin olun! Telâşa lüzum yok! Marquis'le ben buradan bir yere kımıldamayız. Bu şekilde arkanızdan bir tehlike gelmesi ihtimalini aklınızdan çıkarın.» Diyerek arkadaşlarına bol şans diledi.

Annette:

— «Aman dikkat edin!» Diye ekledi.

Patricia sağ elini havaya kaldırıp:

— «Okey!» Diye mırıldandı.

İki As vakit geçirmeden yola koyuldu.

Sık çalılığı aşır kule duvarının dibine varmaları on dakikadan fazla sürmedi. Patricia, kızkardeşi Laurence'ı takip ederek duvardaki gizli delikten içeriye süzüldü. Kupa Ası için bu seferki geliş birincisinden oldukça farklıydı.

Daha bu sabah tuhaf ve korkunç bulduğu bu yerlerde şimdi belli bir hedefe doğru ölçülü ve bilinçli adımlarla ilerlemekteydi. Üstelik karanlık korkusu ortadan kalkmıştı. Kupa Ası, elinde kuvvetli bir el feneriyle geçtikleri yerleri aydınlatıyordu.

Güzel Bertrande'ın odasına vardıklarında Patricia çevresini dikkatle incelemeye koyuldu. Sonra kardeşine dönerek düşüncelerini açıkladı:

— «Kalın duvarlara oyulmuş bu gizli mezar gerçekten ilginç! Herşey hayatın gerçeklerinden alınmış. Masa, şamdan, yemek takımları... Herşey! Burayı keşfetmekle büyük iş başardın. Buradan başka bir yere geçilmeseydi da-
hi yine büyük bir keşif sayılır!»

Laurence memnun memnun gülümsedi. Sonra eliyle Minouche'un yavrularını sakladığı yeri gösterdi:

— «İşte, gizli mekanizma orada,» diye mırıldandı.

Patricia derhal o tarafa yürüdü. Yere eğilerek kız kardeşinin birkaç saat evvel yaptığı gibi kolunu o delikten içeriye uzattı. Parmaklarıyla halkayı aradı, yakalayıp çekti.

Mekanizma gerçekten çok hassastı, duvar kayar gibi geriye doğru giderken gizli merdivenler ortaya çıktı. Maça Ası gördüklerini hayranlıkla izliyordu. Bir ara başını salladı:

— «Bunu gerçekleştirenleri bütün kalbimle kutlarım. Ancak bu mekanizma Ortaçağ'dan kalmışa benzemiyor. Evet bölmeler eski, merdivenler de öyle. Fakat duvarın geri çekilmesini sağlayan sistem yeni! Yâni bana göre bu sistemi kuran Kara Çete'nin bizzat kendisi. Çalınmış eşyayı koydukları salonu gizlemek için özel bir tertibat kurmuşlar. Tesadüfler yardım etmese bunu bulmama imkân yoktu.» Diye düşüncelerini açıkladı.

Sonra vakit geçirmeden basamakları inmeye başladı. Laurence hemen peşinden geliyordu. İki As bu şekilde yüksek tavanlı salona vardı. Sarmaşıklar, duvarlardaki mazgal deliklerini kısmen örtmekteydi. Maça Ası, bu mazgalların bir zamanlar çevreyi gözetleme işine yaradığını düşünürken Laurence elindeki feneri odayı dolduran eşyaya doğru çevirdi. Watteau'nun park tablosundaki zengin giyimli kişilerle Van Gogh'un canlı sarı ve kırmızı tonları birden aydınlandı.

Patricia kendini tutamadı, ıslık çalarak hayret ve hayranlığını göstermeye çalıştı. Sonra:

— «Nefis! Meraklıları bu tabloları elde etmek için bir servet vermeye razıdırlar!» Diye söylendi.

Laurence onaylar gibi başını salladı. Bu sırada eliyle hemen karşıya düşen meşe kapıyı gösteriyordu.

Patricia'nın bakışları o yöne çevrilince Kupa Ası derhal:

— «Soygunlarda ele geçen eşyanın oradan içeriye girdiği muhakkak,» dedi. «Mesele, neden aynı yoldan geri çıkmadığını anlamakta. Burayı çalınmış malla dolduran o kişiler, bizim şato iç avlusunda durmamızdan acaba neden rahatsız oluyorlar?»

Patricia, kızkardeşinin sözlerini dikkatle dinledikten sonra kapıya doğru yürüdü. Onun kapalı durmasını temin eden uzun demir çubuğa baktı. Bu çubuk orta yerinden geçen somunlu bir vidayla kapıya tutturulmuştu. Kapının iki yanında, duvara çakılı yuvaları inceledi. Bu yuvalar o şekilde çakılmıştı ki somunlu vida sağa çevirilmekle demir çubuk yuvalara oturuyor, sola çevirilmekle yuvalardan kurtuluyordu.

Maça Ası bu izlenimden sonra âlet torbasından bir İngiliz anahtarı çıkardı, somunlu vidaya göre ayarladı. Vidanın kolayca dönmesi onu hayretlere düşürmüştü.

Genç kız birden olduğu yerde sıçradı:

— «Hay Allah! Amma aptalmışım! Laurence'ın biraz evvel bahsettiği problemin çözümü demek bu kadar basılmış!» Diye söylendi.

Kupa Ası da durumun farkındaydı. Biri aşağı, diğeri yukarı doğru dönük yuvalara oturmuş olan çubuğun buradan kurtulması için biraz döndürülmesi yeterliydi.

Patricia bu sırada:

— «Aslında bu demiri oynatmak için anahtar yerine çekiç kullanmak gerekiyormuş,» diye çantasına doğru uzandı. Laurence ondan atik davranmış ve çekici kaptığı gibi çubuğun altına hafifçe vurmuştu.

Bu hafif darbeler, çubuğun merkez somunu etrafında dönmesine yetti. Somun paslanmaya karşı dikkatle yağlanmıştı. Kolaylıkla ulaştıkları bu başarı iki Ası büsbütün cesaretlendirmişti.

Laurence, kapıyı göstererek:

— «İtelim mi?» Diye sordu. İki kardeşin beraberce itmeleri üzerine kapı yerinden oynayarak öne doğru uzandı. İki tarafına bağlı kalın halatlar kapının belli bir yükseklikte yere paralel vaziyette durmasını sağlamaktaydı. Kapının biraz aşağısından eski yol geçiyordu.

Laurence hayret dolu gözlerle ablasına bakarak:

— «Anlamıyorum!» Diye söylendi. «Biz bu yoldan geçtik ve hatırladığım kadarıyla kule üzerinde çivileri paslı eski bir kapı vardı. Dışarıdan açılması imkânsız, koca bir kapı!»

Patricia, kardeşine gülerek bakıyordu. Genç kız birdenbire:

— «Tamam! Bu sözlerinle herşeyi açıkladın!» Diye atıldı. Aynı anda kapının yanına doğru eğilerek kalınlığını ölçtü.

Laurence, Maça Ası'nın kendisine gösterdiği şeyi anlamak için aynı yöne bakınca kalın halatların birbiri üzerine çakılmış iki kapıyı tutmakta olduğunu farketti. İçeriye doğru dönük olanı yepyeni meşe ağacından yapılmıştı. Dışarıya, yâni yola doğru dönük olanı ise eski oluşunun yanında üzerindeki paslı çivilerle yüzyılların tahribatına karşı koyduğunu gösteriyordu.

Maça Ası bu ikili kapıdaki gerçeği kavramıştı. Bilgiç bir şekilde söze girdi:

— «Bu şekilde Kara Çete'nin çaldığı eşya korunmuş oluyor. Bu kapının dışarıdan açılması imkânsız. Üstelik dış görünüşüyle katiyen şüphe çekmiyor. Halbuki iç kısımdan açılması çocuk oyuncacı denecek kadar basit. Çubuğa biraz dokunmak yetiyor. Çubuk, yuvalardan kurtulunca kapı öne doğru meylediyor. İki yanındaki kalın halatlar sayesinde bir nevi köprü gibi yere paralel duruyor...»

Laurence ablasının sözünü keserek:

— «Evet, yere paralel duruyor,» dedi. «Aşağı yukarı bir metre yukarıda. Yâni senin anlayacağın buraya yavaşacak bir kamyonun kasasıyla aynı hizada oluyor. Bu suretle dışardakiler kamyonu yükler veya boşaltırken içeridekiler onlara yardım ediyorlar...»

Bu sefer söz kesme sırası Patricia'daydı. Maça Ası bir den atıldı:

— «Tastamam öyle! Kala kala kapının tekrar kapanması kalıyor. O ise çok kolay. Bak şöyle!»

Genç kız bu sözleri söylerken kapıyı tutan halatların içerideki ucuna asılmış ve kapı birden geriye doğru yükselmeye başlamıştı. Bu şekilde kapının açılıp kapanmasıyla durumun incelenmesi topu topu bir dakikada bitmiş oluyordu.

Laurence demir çubuğu yerine yerleştirirken kendi görüşünü şöyle açıkladı:

— «Herhangi bir kimse tarafından görölmüş olmamız pek zayıf bir ihtimal. Esasen kapıyı tekrar açmak gibi bir derdimiz de yok. Kaldı ki biz, iç avluda bulunduğumuz sürece hiç kimse kuleye giremez. Yalnız durumu bildiğimizi mutlaka saklamalıyız. Kimse bizden şüphelenmemeli.»

Patricia, kızkardeşinin görüşünü onayladı. Görölmüş olma tehlikesi azdı.

— «Christophe şu anda Köstebeklerin başındadır, bizi görmesi imkânsız,» diye mırıldandı.

Maça Ası, daha cümlesini tamamlamadan Laurence'ın sert sert kendisine baktığını hissetti. Bu nedenle hiç beklemeden devam etti:

— «Esasen genç Kanada'lının bu soygunlara karışmış olması ihtimali gün geçtikçe zayıflıyor. Bana sorarsan Christophe, Madam Bertrande'ın gizli odasının dışında bir şey bilmiyor. Orayı da tesadüfen bulmuş. Bu buluşundan festival gecesi yararlanmayı planlıyor. Çalınmış eşyanın bulunduğu salondan haberi olmadığına dair bahse girelim.»

Laurence rahatlamıştı. Demek ki Maça Ası da onun gibi düşünüyordu. İki genç kız gülerek bakiştılar. Patricia bir şey hatırlamış gibi kaşlarını kaldırdı:

— «Hem ortada bir gerçek daha var! Christophe bizden sayılır. Nitekim bu şatoya rahatça girip çıkacak tek

adam o. Malûm ya köpek devamlı olarak iç avluda duruyor. Christophe'un dışında kim olsa havlardı. Herşeye rağmen biz bildiklerimizi saklamalıyız. Yoksa bütün çabalar boşa gider!» Dedi.

Daha fazla gecikmeleri doğru olmazdı. El fenerinin kuvvetli ışığı altında dönüş faslına giriştiler. Birkaç dakika sonra gün ışığına çıkmışlardı. Christophe'un açtığı geçitten yararlanarak sık sarmaşıklar arasından geçtiler.

Maça ve Kupa As'larının bu tetkik gezileri sadece yirmi dakika sürmüştü. Buna rağmen keşfedilen noktaların Annette'le Kito'ya anlatılması ve durumun karşılıklı tartışılması bir saatlerini aldı. Aslında bu tartışma daha uzun süreceğe benziyordu. Ancak Roy de Carbay Hanı'nda, Hérié Baba'nın masasında görüp tanıdıkları genç bir köylünün o tarafa doğru geldiğini görünce susmak mecburiyetinde kaldılar.

Delikanlıyı herhalde Louancy köylüleri göndermiş olmalıydı. İlgisizmiş gibi davranmaya çalışıyor, sarsak adımlarla yürüyordu. Bu hâline rağmen şatonun içinde olup bitenleri kavramaya çalıştığı As'ların gözünden kaçmadı.

Köstebekler tarafındaki tiyatro sahnesi bitmiş sayılırdı. Tek eksiklik Christophe'un malzeme odasında duran mavi kadife perdeydi. Onun asılması ise en çok bir saatlik işti. Berteil'in tarafında ise büfe olarak kullanılacak hangar bitmek üzereydi. Rugby oyuncuları gerçekten us-

ta elektrikçiydiler. Bertrande Kulesi'nde sabotaja uğrayan ışıklı reklâmdan arta kalan malzemeyi iyi değerlendirmişlerdi.

Louancy'de yaşayanları iyi tanıyan Kito, bu gelenin Guérin'lerin genç oğlu olduğunu fısıldadı:

— «Gayet tabii ki o da diğer köylülerin düşüncesini taşıyordur, ancak efendi çocuktur,» diye ekledi.

Delikanlı, As'ların kendisi hakkında konuşuklarını hissedince kızardı, uzaktan selâmlayarak kaçmaya çalıştı. Ancak Kito, ona bu fırsatı vermedi:

— «Merhaba Julien!» Diye bağırdı.

Julien tereddüt ediyordu. As'ların şimdiki sempatik hâline rağmen Roy de Corbay Hanı'ndaki kavgada herkesi mat etmelerini hâlâ unutmamıştı. Onun bu çekingen hâli genç kızların hoşuna gitti.

Kito:

— «Yaklaşın biraz canım! Hem buradan daha iyi görürsünüz,» diyerek güldü.

Patricia:

— «Öyle ya! Yaklaşın! Biz kimseyi ısırmayız!» Diyerek bu gülüşe katıldı.

Genç Guérin kısmen rahatlamıştı. Gülmeye çalışarak Kare As grubuna doğru ilerledi. Marquis hemen o tarafa koştu, delikanlının paçalarını kokladı, homurdanmaya başladı. O kadar ki Annette:

— «Yeter Marquis! Kes sesini!» Diye bağırarak zorunluğunu duydu.

Koca köpeğin susturuluşu en çok Julien'i memnun etmişti. Delikanlı korktuğunu göstermek istemiyordu. Bu nedenle köpeğe aldırmamaya çalışarak Karo Ası'na döndü:

— «İşte geldim, Kito. Ancak görmek için bu kadar yakına gelmek şart değil ki!» Dedi.

Bunu söylerken gözlerini, As'ların hemen arka tarafına düşen «*Dikkat Tehlike var! İlerlemek Yasak!*» yazılı tabelaya dikmişti.

Kito bu çıkışı bir süre cevapsız bıraktı. As'lar hep birden Bertrande Kulesi'ne döndüler. Etrafta en ufak bir ses yoktu. Tam bu sırada Kito, Julien'e döndü ve avazı çıktığı kadar yüksek sesle:

— «Anladık, anladık! Öyle avaz avaz bağırmanıza lüzum yok!» Diye çıkıştı.

Delikanlı şaşkın bakışlarla:

— «Ama, ben bir şey demedim ki!» Diye kekeleydi. Onun bu hâli Kito'yu güldürmüştü. Karo Ası elinden geldiği kadar ciddî bir tavır takınmaya çalışarak:

— «Demek bir şey demediniz! Peki ya gözleriniz? Onlara ne buyrulur? Neredeyse «*Yasak, yasak*» diye yuvalarından fırlayacaklar!»

Julien şakayı zor da olsa anlamıştı: «*Bu küçük hanım-*

lar amina tuhafmış,» diye düşündü. Sonra Bertrande Kulesi'yle şaka yapılmayacağını hatırladı. Gülüşü yüzünde dondu. Birden ciddileşti:

— «Elbette yasak! Üstelik ne kadar bağıırırsanız bağırın, yetersiz kalır! Yasak ve tehlikeli! Bunu unutmayın!» Diye karşılık verdi.

Annette, aynı ciddî ses tonunu takınmaya çalışarak:

— «Pekâlâ, Julien! Siz hiç oraya gittiniz mi?» Diye sordu.

Delikanlı, bu sarışın kızdan pek hoşlanmıştı. İnsanın gözlerinin içine bakarak konuşması ne kadar güzel bir şeydi...

O da öyle yapmalıydı. Nitekim derhal Sinek Ası'na doğru döndü. Gözlerini kaldırdı, Annette'e bakarak ciddiyetle cevap vermeye çalıştı:

— «Elbette gittim! Zaten bu çevrede çocukken herkes oraya gitmiştir. Ancak bir ara toprak kayması ve yıkıntı oldu. Jardais'lerin oğlu altında kalarak öldü. O zamandan beri...»

Julien Guérin bütün saflığına rağmen rahat konuşan bir insandı. Bir süre sustuktan sonra yeterli etkiyi yaratacağına inanarak cümlesini tamamladı:

— «Evet o olaydan beri kuleye tekrar çıkmak için insanın deli olması lâzım!»

Laurence, aynı ciddî hava içinde başını sallayarak:

— «Elbette öyle! Kaldı ki *Grili Kadın* da var! Ha, sahi siz ona inanıyor musunuz?» Diye sordu.

Julien Guérin garip lâflar eden bu genç kıza uzun uzun baktı. Bu şekilde cevap vermek için zaman kazanmış oluyordu. Neden sonra:

— «En iyisi oraya gitmemek. Bertrande, ziyaretçilerden hoşlanmaz!» Dedi.

Bu cevabını çok etkili bulmuş olmalı ki As'ları teker teker süzdü ve:

— «Allah yardımcınız olsun!» Diyerek oradan uzaklaştı.

As'lar hayretler içindeydi. Julien'in ziyareti bir iyi niyet gösterisi olabileceği gibi gizli hayâletin gönderdiği bir tehdit olarak da yorumlanabilirdi. Genç kızlar inanmasalar dahi, bilinmeyen birtakım kuvvetlere sahip kuleye bu kadar yakın yaşamının etkisi altındaydılar.

Patricia, Kito ve Annette üçlüsü bu etkiden kurtulmak için kendilerini işe verdiler. Akşam kahvaltısında yenecek reçelli ekmek dilimlerini hazırlamaya koyuldular. İşlenmeyen düşüncelerden uzaklaşmak için bir şeyle meşgul olmak en iyi çâreydi. Laurence ise sırtını bir yere dayayarak oturmayı tercih etmişti. Hayâl kurmak hoşuna gidiyordu. Nitekim şu anda daldığı hayâl âleminde *Grili Kadın*'ın surların üzerinde koştuğunu ve yüzyılların gerisinden seslenerek kendisini çağırdığını duyuyordu.

Bu sırada gerçek bir sesleniş, onu daldığı hayâllerden uzaklaştırdı. Bir ses:

— «Sana ihtiyacım var,» diyordu.

Laurence arkasına dönünce bu sesin Christophe'a ait olduğunu gördü. Genç adam, sırtında iri bir çuval taşıyordu.

Delikanlı:

— «Al şunu! Bu akşam sen ve arkadaşların biraz dikiş talimi yaparsınız. Orada dikilecek iki şey var. Bir de başlık hazırlamanızı istiyorum.» Diyerek çuvalı yere koydu. Sonra işaret parmağını iki dudağının üzerine getirip «Kimseye bahsetmek yok.» Diye ilâve etti.

Laurence, çuvalın ağzını kapayan ipleri çözünce, içinin gri renkli pamuklu kumaşla dolu olduğunu gördü. Gördükleri tuhafına gitmişti. Genç adama döndü:

— «Bana baksana! Bu pamukludan güzel bir hayâlet elbisesi yapılır!» Diye söylendi. Eski şüpheleri yeniden canlanmıştı.

Christophe güldü:

— «Aman yavrum! Senden de hiçbir şey saklanmıyor!» Diye cevap verirken rahat ve umursamaz bir hâli vardı.

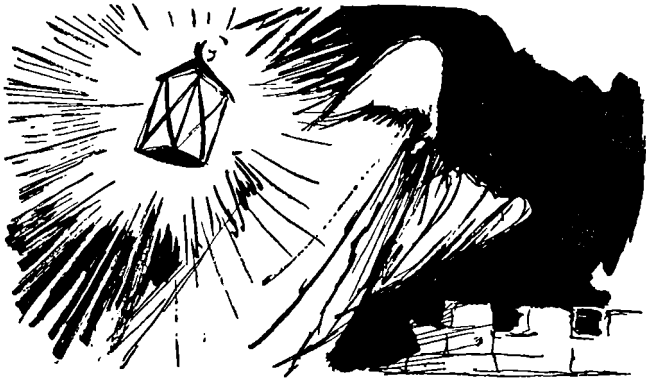
Genç Kanada'lı bu alaylı cevaptan sonra Kupa Ası'nı selâmladı, askerce bir hareketle geriye döndü. Malzeme deposuna doğru yürümeye başladı. Birkaç adım attı ve ba-

şını çevirmeye bile lüzum görmeden As'lara tekrar takıldı:

— «Hey! Ben yokken bir numara çevirmeyin, fiskosa girişmeyin! Nasılsa hemen döneceğim.» Dedi.

Halbuki geri geldiğinde akşam kahvaltısı çoktan sona ermişti. As'lar, Noterin evine dönmüşlerdi. Köstebekler, Annette'in hazırladığı sebze çorbasını ısıtmaya çalışıyorlardı. Louancy'deki tarihî şatoyu da içine alan güzel bir yaz gecesi başlamaktaydı.

Sekizinci Bölüm

NE SİHİRDİR...

Louancy şatosunun tarihiyle ilgili belgelerin üzerine eğilmiş olan Laurence'la Christophe, festival gecesi sahneye konacak canlı tablolar için bilgi toplamakla meşguldüler.

Kupa Ası:

— «Roy de Carbay efsanesinden, tablolar arasındaki bağı kurmamıza yarayacak bilgileri alabiliriz,» diye atıldı. Sonra anlatmaya koyuldu:

— «Roy de Carbay yapraklardan yapılma tâcı, tavşan kulakları, hayâl ve yaratma gücüyle ilginç bir kişidir. Onu sen canlandıracaksın. Herkes sana uymaya, dediklerini yapmaya mecbur olacak. İşte o zaman canlı tabloları dilediğin gibi sahneye koyarsın, surları istediğin gibi ışıklandırırısın. Bir hoparlör sayesinde tabloları, ışıkları ayarlarsın. Belediye iki projektör veriyormuş, elimizde bir sürü fişek var.»

Christophe'un aklı bu işe yatmaktaydı. Delikanlı heyecanla ekledi:

— «Tabii, özel idare, seyirciler için üç sıra kurmaya yetecek kadar iskemle veriyor. Okuldan da istediğimiz kadar öğrenci sırası alabiliriz. Yine de ayakta kalan olur ama, onların şato avlusunda dolaşmaktan zevk duyacaklarını sanıyorum.»

Laurence, bu konuda o kadar iyimser değildi. Bu nedenle:

— «Sen o kadar çok kimsenin geleceğini mi sanıyorsun?» Diye sordu.

Christophe:

— «Ondan bile çok! Unutma ki festival gecesini esasen çok kalabalık olur. Buna bir de şatoda yapılacak gösteriyi ekle... Anlıyorsun değil mi?» Diyerek güldü.

Laurence aklını sadece bu konuda çalıştırmak isterdi. Christophe gerçekten usta bir yaratıcıydı. Beraber çalış-

tıkları son sekiz günden beri, Kupa Ası işini gayet sıkı tutmuştu. Senaryo, kostüm, sahneye koyucu asistanlığı hep onun üzerindeydi. Sahnede canlandırılacak tablolar en ince detaylarına kadar hazırды. Sonuncusu hariç bütün tabloların üzerinde uzun uzun düşünmüşlerdi. Christophe, sonuncu tabloyu hâlâ kendine saklıyordu. Bu tablo gecenin sürprizini teşkil edecekti. Laurence'ın zorlaması bir sonuç vermedi. Delikanlı bu konuda katî kararlıydı. Bu nedenle kısa bir açıklamaya girişti.

— «Bak dinle! Bu tabloda bir aksilik çıkması imkânsız. Herşey benim emrimde olmayacak mı? Dekorlar hazır. Kişiler de öyle. Bu tabloda yer alacak kişiler, ondan evvelki tablolarda nasılsa sahneye çıkmış olacaklar: Louancy Senyörü, şövalyeler, uşaklar, güzel Bertrande... Ben ise Roy de Carbay rolünde elimdeki hoparlör sayesinde herşeyi gereği gibi yürüteceğim... Yâni senin anlayacağın çekinecek bir şey yok,» dedi.

Festival gecesi yapılacak gösterinin iki sorumlusu karışıklık bakiştılar. Sonuçtan memnundular. Şimdiye kadar iki prova yapılmış ve düzgün geçmişti. Çekinilecek bir şey yoktu.

Christophe birden önlerinde uzanan avluyu işaret etti:

— «Şuraya bak! Louancy Senyörü bize doğru geliyor. Seni onunla bırakacağım,» dedikten sonra o tarafa yürüyen Bernard'a el salladı. Kendisinin arka tarafa gitmek

istediğini işaretle anlattı. İki delikanlı anlaştıklarını işaretle belirttiler. Christophe, bunun üzerine Köstebeklerin bulunduğu tarafa doğru yürüdü.

Bernard, Kare As grubuna çok samimî davranmaktaydı. Genç kızların onunla gezmekten, şatoda Christophe'un yanında kalmayı tercih etmelerine artık aldırdığı yoktu. Nitekim bu samimî davranış içinde kendisine teklif edilen Louancy Senyörü rolünü kabul etmişti.

Genç Costanın yaklaşınca Laurence'a döndü:

— «Ee... Ne haber? Sevgili dostumuz beşinci tablodaki sırrı hâlâ saklıyor mu?» Diye sordu.

— «Hep öyle! Müthiş bir sürpriz olacakmış!» Diye cevap veren Laurence gülümsedi.

Annette, işiyle meşguldü. Masa üzerindeki kır çiçeklerini tazeleriyle değiştirmektedir. Bernard ilerilere doğru baktı.

— «Ne dersiniz? Şantiyeye doğru uzanalım mı?» Diye sordu.

Laurence bu teklifi memnuniyetle kabul etti. Bernard zarif bir gençti. Kupa Ası onun yanında yürürken kendini daha kibar sanıyor, âdeta şımarıyordu. Genç kız bir ara Bernard'a baktı. Bu yakışıklı delikanlının, elinde kürekle kazılara katılması düşünülemezdi. Değişik bir havası vardı. Bu hâline rağmen şato dahilinde yapılan çalışmalarını olumlu karşıladığı her hâliyle belli oluyordu.

Bernard'la Kupa Ası, kazı yerine doğru ilerlediler. Patricia birkaç adım ileride, yanındaki iki Köstebekle kazma sallıyordu. O tarafa doğru yaklaşanları görünce hafifçe somurttu. İş sırasında rahatsız edilmiş gibi bir hâli vardı. Onlar toz toprak içindeyken yeni gelenlerin tertemiz giysileri içindeki zarif hareketleri Maça Ası'nı üzmüştü.

Genç kız bu hislerin etkisi altında sert bir ses tonuyla konuştu:

— «Şimdiye kadar iki gülle ile bir çömlek çıkardık!»

Köstebeklerden biri küreğini fazla sert bir hareketle toprağa daldırınca o tarafa döndü:

— «Didier! Biraz yavaş ol! Bırak o küreği. Malayı al eline. Hem dikkat et! Bakarsın oralarda bir çömlek daha vardır. Kırarsak yazık olur.» Diye ikaz etti.

Didier, Maça Ası'nın bu sözlerine aynen uydu. Laurence, bu sırada etrafı tetkik etmekteydi. Bu tarafa düşen Köşe Kulesi ve onun iki tarafında uzanan mazgallı surlar kısmen iyi durumdaydı. Kupa Ası, *Ölüm Bacası*'nın başındaki hayâletin buradan kaçabileceğini hatırladı.

Kule duvarları yer yer açılmış, yıkılmıştı. Beliren aralıklardan duvarlara gömülerek inşa edilmiş merdivenler görölüyordu. Bu basamaklar kule içindeki kubbeli salonları birbirine bağlamaya yaramalıydı.

Laurence birden heyecanlandı. Bertrande Kulesi'ni hatırlamıştı. Genç kız: «*Demek ki iç mimarî ve bölünme*

bütün kulelerde birbirinin aynı imiş,» diye düşünmekteydi.

Belirmiş olan merdivenin ilk basamakları yerle aynı seviyedeydi. Laurence'ın devamlı o yöne bakması Patricia'nın dikkatini çekmişti. Maça Ası birden elindeki küreği yere bıraktı. Kızkardeşinin baktığı basamaklara doğru yürüdü. İki basamak çıktı. Sonra geriye baktı. Kendisini hayretle seyreden Bernard'a, Laurence'a ve Köstebeklere güldü. Kolunu havaya kaldırdı:

— «Hücûm!» Diye bağırdı.

Sonra yukarıya doğru tırmanmaya başladı. Düşmemek için eliyle sağa sola tutunuyor, kuvvet alıyordu. Basamaklar biraz ileride, duvarın içinde kaybolmaktaydı. Nitekim dışarıdakiler buraya ulaşan Patricia'yı artık göremez olmuşlardı. Ancak az sonra yine göreceklerdi. Birkaç metre yüksekte kule duvarı tekrar yıkık vaziyetteydi. Maça Ası neredeyse oraya varırdı.

Aradan bir dakika geçti. Maça Ası herhalde bir şey keşfetmişti. Belki de başka bir taş gülle bulmuştu. Yoksa çoktan meydana çıkmalıydı. Normal olmayan bir şeylerin döndüğünü hissedenden ilk kişi Laurence oldu. Genç kız derhal merdivenlere koştu.

— «Patricia!» Diye bağırdı.

Bu çağırışa cevap veren olmadı. Kupa Ası korku ve heyecan içinde merdivenleri tırmanmaya çalışırken kuvvetli bir el onu tuttu.

Bernard:

— «Dur, bir dakika!» Diye bağırdı. Genç kıızı zaptedince bu türlü hareket edişinin nedenini açıklamak zorunda kaldı:

— «İçerisi zindan gibi karanlıktır. Patricia ayağını bir yere çarpmış ve acıdan bayılmış olabilir. Boş yere telâş edip aynı hatâyâ düşmeyelim!»

«*Ayağı burkulup bayılmak ha?*» Patricia için böyle bir şey akla hayâle gelemeydi. Laurence başka şartlar altında bu lâfa kahkahayla güleceğini düşündü. Ancak şu anda durum normal değildi. Köstebeklerden biri el fenerini uzattı. Laurence, karanlıkları yırtmaya çalışan bu donuk, sarı ışığın gösterdiği yolda döne döne yükselen merdivenlere doğru atıldı. Bernard hemen peşindeydi.

Delikanlı hâlâ:

— «Patricia'nın elinde fener var mıydı? Genç kıızı karanlıkta kalmış olabilir,» diye söyleniyordu. Bu şekilde fikir yürütmeler bir işe yaramadı. Laurence'la Bernard çok geçmeden tekrar gün ışığına çıktılar. Duvarın yıkık olduğu kısma ulaşmış olmalarına rağmen Patricia'dan eser yoktu. Bir ara dehşet içinde birbirlerine baktılar. Patricia nerede olabilirdi?

Hiçbir şeyin farkında olmayan Köstebekler aşağıdan:

— «Ne oldu? Neredeymiş?» Diye bağıryorlardı.

Laurence heyecanını yenmeye çalışarak:

— «Burada yok!» Diye cevap verdi. Dokunsalar ağlayacaktı. Bernard Costanın de durumun garipliği karşısında şaşırmişti. Patricia uçmamıştı ya! Buralarda bir yerde olmalıydı. Delikanlı el fenerini kaptı. Etrafı dikkatle kolaçan ede ede basamakları inmeye koyuldu. Bu sefer Laurence arkada idi. Böylece birkaç basamak indiler.

— «Şuraya bak!»

İki genç âdeta aynı saniyede birlikte bağırmıştı. Duvar da dar bir yarık vardı. Önünde de sahanlık denemeyecek kadar küçük bir boşluk. Bu dar geçit herhalde kubbeli salonlardan birine bağlanıyordu. Laurence, Bertrande Kule-

si'yle buranın aynı mimarî esaslara göre inşa edildiğini hatırladı. Ancak buradaki salon gizli olmadığı gibi yasak da değildi. Olsa olsa ulaşılması güçtü. Dar geçitte yer yer göçükler vardı.

Bernard'la Laurence bu güçlükleri yenip salona varmayı başardılar. Patricia gerçekten oradaydı. Döşeme taşlarının üzerinde boylu boyunca yatıyordu. Etraftan yuvarlandığı anlaşılan birkaç taş Maça Ası'nın yanbaşıda duruyordu.

Laurence büyük heyecanına rağmen soğukkanlılığını korudu. Hemen eğildi ve ablasının nabzını yokladı..

— «Çok şükür, sadece bayılmış!» Diye söylendi. Sonra etrafına bakındı ve «Eğer bir düşme sonucu bayıldıysa öyle olur olmaz yerinden tutarak kaldırmaya çalışmamız hatâ olur,» diye ekledi.

Kötebeklerden biri merdivende belirmişti:

— «Buldunuz mu?» Diye sordu.

— «Evet! Ancak vakit geçirmeyelim. Koş, genişçe bir tahta bul. Patricia'yı sedyeye uzatır gibi o tahtaya yatıracağız. Bu şekilde dışarıya taşımamız kolay olur.»

Laurence'ın bu tâlimatı çok geçmeden yerine getirildi. Sahneden temin edilen geniş bir tahta, sedye yerine geçti. Bernard ve Laurence tarafından dikkatle taşınan bu sedye dışarıya çıkarılıp şatonun iç avlusunda yere bırakıldığında Patricia ağır ağır kendine geliyordu.

Maça Ası çok geçmeden gözlerini açtı. Görünürde belli

bir yarası yoktu. Arkasına dayadığı dirseklerinin üzerine yaslanarak doğrulmaya çalışan genç kızın ilk sözü:

— «Ne oluyor? Neler geçti?» Oldu.

Laurence:

— «Biz de sana aynı şeyi soracaktık!» Diye atıldı. Kupa Ası'nın biraz evvelki sapsarı yüzü değişmiş, hiddetten kıpkırmızı kesilmişti.

Patricia:

— «Hiii! Merdiveni çıkıyordum, enseme sert bir darbe yedim. Sonrasını bilmiyorum.» Diye karşılık verdi.

Bernard derhal ellerini uzatıp genç kızın saçlarını araladı. Kafatasının arka kısmına, ensenin biraz yukarısına rastlayan şiş ve morarma oldukça şiddetli bir darbe yemiş olduğunu ortaya koyuyordu.

Kötebeklerden biri:

— «Taşlardan biri yerinden kayarak, kötü şans eseri oraya rastlayabilir,» diye fikir yürüttü.

Laurence, tümüyle geçersiz bulduğu bu düşünceye cevap vermeye yeltenmedi. Gözlerini iri iri açarak ablasına döndü.

— «Ne? Seni bulduğumuz salona sen kendin gitmemiş miydin?» Diye sordu.

Patricia:

— «Hayır! Sanmıyorum!.. Bak hatırladım: Ben basa-

makları çıkıyordum. Tam o sırada sert bir darbe yedim.» Dedi.

Laurence heyecanlanmıştı:

— «Bu takdirde, birinin seni oraya taşımış veya sürüklemiş olması gerekiyor!» Diye bağırırken mavi gözleri hiddetten büyümüş ve gri renge dönüşmüştü.

Kupa Ası bu şekilde bağırırken Patricia ağır ağır ayağa kalkmıştı. Genç kız, önce kol ve bacaklarını yokladı. Sonuçtan memnundu:

— «Neyse! kırık yokmuş!» Diye mırıldandı.

Tam bu sırada kemerinden sarkan bir bez parçası Köstebeklerden birinin dikkatini çekti. Didier'den başkası olmayan bu delikanlı elini uzatarak Maça Ası'nın üzerindeki bu bezi aldı.

— «Acaba bu ne ki?» Diye söylenerek tetkike girişti.

«Bu» dediği, gri renkli pamuklu bir bez parçasıydı. Üzerine beyaz bir kâğıt iğnelenmişti. Bernard bu kâğıdı kaparak yüksek sesle okudu:

— «Bertrande!»

Hep birden tekrar heyecanlandılar.

Bernard:

— «Durum anlaşılıyor! Siz merdivenleri çıkarken demek ki orada biri daha vardı!» Diye atıldı.

Laurence bu görüşü tasdik etti. Hattâ:

— «Evet! Bu biri denen kişi kaçarken merdivenleri kullanmadı. Çünkü bu sırada Köstebekler aşağıda olduklarından kaçanı mutlaka görürlerdi!» Diyerek bu düşünce tarzını bir adım daha ileri götürdü.

Bernard daha fazla dinleyemedi. Telâşla merdivenlere atıldı. Laurence hemen peşinden izledi. Didier'nin el feneri, ışığının zayıf olmasına rağmen Patricia'yı buldukları salonun yan duvarına rastlayan bir açıklığı aydınlatmaya yetiyordu. Bu deliğin ağzında yüzyıllık bir sarmaşığın kalın dalları vardı. Atik biri bu yoldan rahatça kaçabilirdi. Bernard o tarafa ilerleyip delikten sarkarak aşağı baktı. Sonra:

— «Buranın insanları nedense Tarzan'lığa pek meraklı!» Diye söylendi.

Laurence düşünmeye çalışıyordu. Christophe bir kere daha belli bir anda ortadan çekilmişti. Acaba buradan kaçan o muydu? Elini alnına götürdü. Şiddetli bir baş ağrısı duyuyordu.

Annette'le Kito'nun onları beklediği kampa döndükleri zaman Christophe'un hâlâ ortaya çıkmadığını gördüler. Patricia yediği kuvvetli darbeye rağmen kendini tamamen toplamayı bilmişti.

Güneş batmış, günün son kızılıkları silinmeye başlamıştı. Saat dokuza yaklaşıyordu. As'lar genç Kanada'nının bu şekilde ortadan kaybolması konusunu uzun uzun tartışmışlardı. Sahneye koyucu olması acaba dilediği anda ortadan kaybolmasını izah edecek gizli bir bahane miydi? Sahne oyunları ve ses tekniği hakkında bilgi sâhibi olması sayesinde istediği entrikaları rahatça çevirebilirdi. Diğer taraftan aynı kişinin şatoya gelmesinden sonradır ki bütün olaylar diğer kimselerin oradan uzaklaşmasını zcrlayacak şekilde gelişmişti. Bu tartışma sırasında Laurence dost bildiği Christophe'un aleyhine tek kelime söylemeye bilhassa dikkat etmişti. Ancak diğer As'ların ortaya koyduğu ihtimaller Laurence'ın üzüntüden kendi kendini yemesine yetiyordu.

*

As'lar, uzun ısrarlardan sonra şato avlusunda yakılacak kamp ateşi eğlencelerine katılma iznini koparmışlardı.

Noter Génévrier ile Madam Iréne genç kızların gece vakti dışarıda kalmasına önce karşı çıkmışlar, sonunda razı olmuşlardı.

Yaşlı kadın herşeye rağmen:

— «Geç kalmayın! Siz dönünceye kadar yatmayıp bekleyeceğim!» Diye eklemeyi unutmamıştı. Aslında tarihî şatoda gece vakti geçirilecek birkaç saatin çekinilecek hiç-

bir tarafı olmamalıydı. As'lar orada yaşadıkları maceraların hiçbirini evde anlatmamışlardı. Köstebeklerin bir şey anlatmış olması da imkânsızdı. Bu durumda Madam Irène'in huzursuzluğu acaba hangi nedene dayanıyordu? Yoksa malûm hayâlet hikâyelerine mi inanmaktaydı?

Bertrande Kulesi civarında, çalılıklara yakın bir yerde yakılan kamp ateşine doğru yürürken Laurence, hep yukarıdaki sorulara cevap aramıştı.

Christophe genç kızların gelişini daha uzaktan görmüş ve yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirmişti. Derhal ileriye doğru koşarak onları karşılamaya çıkan genç adamın gözleri parlıyordu.

Laurence, bu hareket karşısında: «*Numaracı!*» Diye homurdandı. Sonra kendi kendini ayıpladı. Öyle ya, kendileri de aynı şekilde numara yaparak bildiklerini saklama yoluna gitmemişler miydi? Kupa Ası bu sonuca ulaşır ulaşmaz delikanlının gülümsemesine karşılık verdi. Bu suretle Christophe'la As'lar neşeli bir hava içinde selâmlaşmış oldular.

Genç Kanada'lı, Patricia'ya dönerek:

— «Tarihî şatonun kulelerinde meçhul bir şekilde bayıliveren bir insan olarak, hiç de fena durumda sayılmazsın!» Diye takıldı.

As'lar, Patricia'yı bayıltan taşın, Christophe tarafından atılıp atılmadığını merak etmekteydiler. Eğer bu taşı atan

kimse Christophe ise, konuya bu şekilde direkt olarak dalması, doğrusu cesaret işiydi. Christophe, genç kızların kuşku dolu bakışlarına aldırmadan sözüne devam etti:

— «Diğerleri, bana herşeyi anlattılar. Bu konuda oldukça şanssız sayılırım. Şu hâle bakın bir kere! Bir kaza vukuunda ben mutlaka ortalarda bulunmuyorum!»

Kito dayanamadı:

— «Pekâlâ! Bu sefer neredeydin?» Diye sordu.

Christophe oralı bile olmadı:

— «Suçlu ayağa kalk!» Diye söylendi. Sonra «Söylemeyeceğim işte. İtirafılarımı ancak suç ortağıma yapacağım!» Diye takıldı.

Bu sırada Laurence'ın kolunu tutmuş ve genç kızı öbür As'lardan uzaklaştırmaya başlamıştı. Herkesin merak ettiği bir konuyu evin büyüklerinden bilhassa saklayan ve bundan büyük zevk duyan yaramaz çocuklara benziyordu. Nitekim yine o yaramaz çocuklar gibi Kupa Ası'nın kulağına eğilerek:

— «Beşinci tabloyu incelemeye başladım. Bu nedenle mobilyalardan bazılarını temin etmeye çalışıyorum.» Diye fısıldadı.

Sonra «kimseye söyleme!» Der gibi işaret parmağını dudaklarına götürdü. As'ları uzaktan selâmladı ve tarihî şatonun kendisine ait küçük köşesine doğru ilerledi.

Laurence geri döndüğünde Patricia hemen sordu:

— «Neredeymiş?»

Laurence:

— «Beşinci tablosuyla uğraşmaya başlamış. Ancak bu tablo hakkında hiçbir bilgim yok. Yâni sizin anlayacağınız, nerede olduğunu ben de bilmiyorum,» diye kestirip attı.

Bunu söylerken rahatsız bir hâli vardı. Delikanlının kendisine yaptığı açıklamanın ikinci cümlesini sakladığının farkındaydı. «*Mobilya temin ediyormuş, hıh!*» Diye düşündü. Açıklamanın bu kısmını neden tekrarlamamıştı? Kara Çete'nin mobilya çaldığını ve bunları Bertrande Kulesi'nde sakladığını artık hep biliyorlardı. Laurence, haklı veya haksız Christophe'u korur duruma düştüğünün farkındaydı. Bu hâl hiç koşuna gitmiyordu.

Birden yumruklarını sıktı, kaşlarını çattı:

— «Madem ki herşeyi bilmek istiyorsunuz, alın bakalım! Mobilya temin etmeye çalışıyormuş! Buna ne buyrulur?» Diye söylendi.

Üç As tek kelime etmeden, kendi aralarında bakıştılar. Bu bakışma Laurence'ı çileden çıkarmaya yetti.

Kupa Ası:

— «Şu anda ne düşündüğünüzü biliyorum! Ancak yanılıyorsunuz! Bu mobilyayı onun çaldığını bir an için düşünsek bile herhalde bunu bana söyleyecek kadar saf değildir.» Diye söylenmeye başladı.

Kito, başını sallayarak:

— «İnsan bu tıyneteyse, hiç belli olmaz!» Diyerek güldü.

As'lar bu şekilde konuşarak ateşin çevresine vardılar. Onların gelişi Köstebekleri mutlu kılmıştı. Köstebeklerin arasında olmakla övünen Didier, genç kızların aralarına katılmasını coşkunlukla karşıladı. Harmonikasını şevkle çalmaya başladı. Bir diğer Köstebek iki elini çırparak:

— «Çabuk! As'larımıza minder getirilsin!» Diye bağırdı.

Bu emir derhal yerine getirildi. Ancak havalı minderler gelinceye kadar As'lar da herkes gibi yere oturmuşlardı.

Patricia:

— «Biz hasta değiliz ki! Öyle sandığınız gibi nazlı da büyümedik, minder gereksiz» dedi.

Annette getirilen minderlere arzulu gözlerle baktı. Ancak Patricia konuşmuş olduğuna göre artık minder istemesi düşünülemezdi. Sinek Ası otların üzerinde daha rahat oturabileceği bir yer bulmak için birkaç kere yer değiştirdi.

Didier'yle diğer Köstebekler yüksek sesle şarkı söylemekteydiler. Bu ses etrafın sessizliği içinde ayrı bir anlam taşıyordu. Kule ve surların kalın çizgisi hâlâ kaybolmamış olan günün son kızılığında romantik bir manzara yaratmaktaydı. Gençlerin meydana getirdiği geniş dairenin tam ortasında büyük bir kamp ateşi vardı. Bir kenara yı-

ğılmış olan odunları çekinerek harcıyorlardı. Bu odunları parayla almışlardı. Bu nedenle daha ziyade çalı çırpı yakmayı tercih ediyorlardı. Üstelik çalı çırpı yakmak daha zevkliydi. Yükselen alevler etrafta hoş bir gölge - ışık oyunu yaratıyordu.

Dakikalar geçtikçe gecenin karanlığı her tarafa yayılmaktaydı. Ufuktaki kıvılcıklar artık görünmez olmuştu. Orta yerdeki ateş şu anda daha canlı görünüyordu. Arka planda kalan tarihî şato, karanlıklar içine gizlenen iri bir gölge gibiydi.

Gençler bir süredir kendilerini romantik havaya kaptırmışlar ve susmuşlardı. Bu sessizliği Maça Ası bozdu.

Patricia:

— «Bu saatte şato çok değişik bir havaya bürünüyor. Öyle bir hava ki onun etkisiyle hayâletlere inanmak insana çok normal bir şeymiş gibi geliyor.» Dedi.

Annette:

— «Öyle!» Diye atıldı. Sonra karanlıkları delmek istemiş gibi etrafına bakındı. Bütün vücudunu hafif bir ürperti kaplamıştı.

Sinek Ası silkindi:

— «Uff!» Diye devam etti. «Ben, bu saatte, buralarda yalnız kalsam çok korkardım! Evet, tam mânasıyla yalnız olmaktan korkardım!»

Kötebekler tarafında hafif bir harmonika sesi yüksel-

di. Ağır ve rahat bir nağme duyuldu. Delikanlılar şarkı söylemekten vazgeçmişlerdi. Herkes kendine göre bir hayâle dalmıştı. Marquis dahi başını öne doğru uzattığı iki ayağına dayamış, yarı yarıya açık tek gözüyle etrafı tetkike girişmişti. Minouche uzandığı köşede keyifli keyifli mırıldanıyor, arada bir gözlerini açarak oynayıp duran yavrularının fazla uzaklaşıp uzaklaşmadığını kontrol ediyordu.

Laurence, hemen yakınında, kuyruğuyla oynayan yavru kediye yakalamak için uzandı. Bu küçük kediden pek hoşlanmıştı.

Marquis, tam bu sırada ayağa fırladı. Bütün kılları dimdik kesilmişti. Sinirli bir homurtu içinde havayı kokluyordu. Bir yabancıнын varlığını hissetmişti.

Kito, oturduğu yerden doğrulurken:

— «Ne gördün? Hani nerede?» Diye köpeğe doğru yürüdü. Gece mehtapsız olmasına rağmen hava açıktı. Parıldayan yıldızlar, tarihî şatonun silüetinin seçilmesine yardımcı oluyorlardı. Marquis sinirli homurdanmasına devam ediyordu.

Patricia bir ara çevresine bakındı, sonra köpeğe döndü:

— «Sâkin ol yavrum! Hiçbir şey yok!» Diye sırtını okşadı.

Tam bu sırada hep birden heyecanla irkildiler, bir şey vardı ve onu hep beraber görmüşlerdi. Köstebeklerden biri kolunu ileri uzattı:

— «İşte! Orada!» Diye bağırdı.

Surların üzerinde devamlı olarak hareket eden bir ışık belirmişti. Aslında bunda bir anormallik olmamalıydı. Tarihi şatonun kalıntıları herkese aitti, isteyen çıkar dolaşır. Ancak Köstebekler şimdiye kadar birçok defa düşmanca hareketle karşılaşmalarından bu işığa kuşkuyla baktılar.

Yerinden ilk fırlayan Didier oldu. Delikanlı:

— «Olup biteni şimdi anlarız,» diyerek bir sıçrayışta ayağa kalkmıştı.

Diğer Köstebekler:

— «Dur! Bizi bekle!» Diye bağırdılar.

Bu telâş, Patricia'nın sert ikazıyla birden duruldu. Maça Ası emir yağdırıyordu:

— «Siz, hemen karşıdaki kuleye! Siz, Köşe Kulesine! Feneri elinde taşıyan her kim ise, mutlaka bu iki kulenin birinden aşağıya inecektir!»

Maça Ası bir ara etrafına bakındı. Merakla kendisini seyreden Laurence'la Annette'e dönüp:

— «Siz, burada kalın!» Diye emretti.

İki As, bu emrin altında, Bertrande Kulesi'nin gözetlenmesinden, şartlar ne olursa olsun vazgeçilmeyeceği anlamının yattığını hissettiler. Kupa ve Sinek As'ları hariç bütün grup karanlıklar içinde koşuşmaya başlamıştı. Marquis, en önde havlayarak ilerliyordu.

Yerinden bile kıpırdamayan Annette, çekingen bir sesle:

— «Christophe nerede acaba?» Diye sordu. Laurence bu soru karşısında kalbinin sıkıştığını hissetti. Tarihî şatoda gelişen her olaydan sonra aynı sorunun tekrarlanması canını sıkıyordu. Genç kız sinirli bir sesle soruyu tekrarladı:

— «Christophe nerede? Evet nerede? Nerede acaba?»

Sonra aksi bir tavırla başını salladı:

— «Pek güzel, ancak ortada bir mesele var. Neden başkası değil de hep Christophe'un nerede olduğu soruluyor. Louancy'de tam üçbin kişi var. Herhangi biri eline bir fener alıp sur duvarlarının üzerine çıkabilir. Buna karşılık biz hep Christophe'u soruyoruz. Neden? Çünkü o genellikle yalnız. Halbuki yalnızlığı belli bir nedene dayanıyor. Bu tarihî şatoyu canlandırmaya, yaşatmaya çalışıyor. Biz ise ondan devamlı olarak şüphe ediyoruz.»

Laurence, bu uzun cevabıyla Christophe'a karşı yapılan haksızlığı kısmen düzelttiğine memnundu. Ancak içinde hâlâ belli bir tatminsizlik hissi vardı. Kendi bile emin değildi. Bu kararsızlık nedeniyle önüne çıkan kim olursa olsun, çatmaya hazırdı.

Bu hâlden kendi de rahatsız oluyordu. Başka bir şey düşünmeye çalıştı. Bertrande Kulesi'ni incelemeye koyuldu. Annette tam bu sırada lâfa karıştı. Genç kız:

— «Bana baksana biraz! Diyelim ki Kara Çete şu anda kuleye girdi ve eşyayı kaçırmaya başladı. Burnumuzun dibinde gelişecek bu olaya karşı elimizden ne gelir?» Diye sordu.

Laurence:

— «Doğru!» Diye cevap verirken Annette'in teklifine uyup jandarmaya haber vermemiş olmanın pişmanlığını duymuştu. Ancak boş pişmanlıklarla geçirecek vakti yoktu. Hem aslında jandarma dahil herkesten şüphe etmeleri şarttı. Jandarma dediğin aynı kasabanın insanı değil miydi? O hâlde şatoyla ilgili bir sürü şey bildikleri muhakkaktı. Bu düşüncelerle kendini topladı:

«Bu kadar sinirli olmam için hiçbir neden yok. Çevre surları üzerindeki yolda ilerleyen bu ışık belki de bizleri oraya çekmek için kurulmuş bir tuzaktır. Hırsızlar böylelikle Bertrande Kulesi'ne rahatça girmeyi planlamışlardır. O hâlde gözümüzü dört açmalıyız!» Diye düşündü.

İki As bir ara ışığın olduğu tarafa baktı. Aynı yönde Marquis'nin havlamaları duyuluyordu. Işık birdenbire ortadan kaybolmuştu. O tarafa giden diğer gençler koyu karanlık nedeniyle seçilemiyordu. Laurence önündeki ateşe döndü. Şu anda şato dahilinde tek ışık kaynağı bu ateşti, sönmesi çok kötü olurdu. Kupa Ası çalı çırpı yığımına yürüdü. Birkaç dakika sonra kamp ateşi canlanmış, yüksek alevler dansetmeye başlamıştı. Çıkan kızıl ışıpta Bertrande

Kulesi belirmişti. Hemen ön kısmında Christophe'un tiyatro sahnesi sepha ve direkleriyle apaçık seçiliyordu.

Laurence, Marquis'nin de orada olmasını istiyordu. Hassas hayvan en ufak harekette havlayarak dâvetsiz misafirleri ortaya çıkarırdı. Ancak şu anda orada olmadığına göre dikkat etmek Kupa As'ına düşüyordu.

Alevlerden saçılan oynak ışık, Bertrande Kulesi duvarlarında dansederken iki As çevreyi gözetlemekle meşguldü. İçlerinden gelen bir ses Kara Çete'nin pek uzaklarda olmadığını söylüyordu. Çete mensupları mutlaka buralarda bir yerde olmalıydı. Christophe ve ekibinin şatoya gelmesinden beri Bertrande Kulesi önünde tutulan bu nöbetin bir an için gevşemesini ve rahatça kuleye girebilmeleri fırsatının doğmasını bekliyor olmalıydılar.

Genç kızlar bu sırada bir gölgenin o tarafa doğru yaklaştığını hissettiler. Kamp ateşinin ışığı bu gölgeyi aydınlattığında gelenin Guérin'lerin genç oğlu olduğu anlaşıldı. Delikanlı bu sefer çekingenliğini yenmesini bilmişti. Nitekim kendinden emin bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

— «Eh! Bu sefer *Grili Kadın*'ı kendi gözlerinizle gördünüz. Herhalde buna da bir itirazınız yoktur!» Dedi.

Laurence güldü:

— «Biz, surlar üzerindeki yolda dolaşan birinin, elinde taşıdığı feneri gördük. Hepsi o kadar!» Diye karşılık verdi.

Genç Guérin bu alaya aldırmadı. Sanki bilmiyormuş gibi bir poz takındı:

— «Söylesenize kuzum! Arkadaşlarınız nereye gittiler?» Diye sordu. Annette sâkindi. Parmağını ileriye doğru uzatan genç kız:

— «Bizim arkadaşlar, sizin hayâleti daha yakından görmek için o tarafa doğru gittiler!» Diye alaya devam etti.

İki As, Guérin'in bu cevaba gülmesini bekliyordu. Halbuki delikanlı birdenbire garip bir şekilde heyecanlandı:

— «Olamaz! Bunlar delirmiş. Hayâlet ortaya çıkınca insanın kaçıp kendini koruması lâzım. Onun geçtiği yerlerde şato zangır zangır titrer ve aşağıya bir sürü taş yuvarlanır!» Diye bağırmaya başladı.

Bu asılsız iddia, ilk anda gülünç gibi gözükmesine rağmen iki As'tan hiçbirisi gülme arzusu duymuyordu. Guérin'in konuşma tonunda tam mânasıyla ciddî bir hava vardı.

Laurence birden anne tarafına ait sülâlesini hatırladı. Bretonyalı olan bu akraba, genç kıza, çocukluğunda daima deniz kazalarına ait masallar anlatmışlardı. Bu masallardan birinde kıyıdakiler ateş yakıp meşaleler sallayarak gemilerin o tarafa gelmelerini sağlıyorlar ve bu ışıklara aldanıp yaklaşan gemiler sığ kayalıklara oturup kazaya uğrayınca koşarak o gemileri soyuyorlardı.

Kupa Ası korku içinde titredi.

— «Tıpkı kazazedeler gibi!» Diye mırıldandı.

Annette'le genç Guérin, Laurence'ın ne demek istediğini anlamamalarına rağmen sormak fırsatını bulamadılar. Başta Marquis olmak üzere gürültücü bir grup ateşin bulunduğu tarafa yaklaşıyordu.

Bu grubun ortasında Didier ile Patricia yürüyordu. İki genç kollarını altın beşik kuracak şekilde birleştirmişlerdi. Köstebeklerin en genci olan Michel bu beşikte taşınıyordu. Michel onüç yaşına rağmen çok uzun boylu bir delikanlıydı. Kendinden bir-iki yaş büyükleri bile en az bir baş boyu farkıyla geçirdi. Genellikle güler yüzlü bir genç olmasına rağmen şu anda yüzünde derin bir acının izleri okunuyordu.

Kupa ve Sinek As'ları olup biteni anlamak için merakla bakıyorlardı. Genç Guérin de aynı merak içindeydi. Patricia onun önünde konuşmayı doğru görmüyordu. Bu nedenle konuyu birkaç kelimeyle geçiştirmeye çalıştı.

Genç kız:

— «Michel düşerek yaralandı, bir kırıktan korkuyorum. Didier ile beraber onu doktora taşıyoruz,» diyerek yürümeye devam etti.

Ancak Guérin kendinden bazı şeylerin saklandığını anlamıştı. Başını iki yana sallayıp güldü:

— «Anladım! Siz de kapana tutuldunuz. Sizi de sür di-

bine, ölüm bacalarının altına çekti. Sonra orada duvarlar zangır zangır titredi... Bir sürü taş aşağıya yuvarlandı...» Dedi.

Laurence ile Annette büyük bir şaşkınlık içindeydiler. Karşılarında duran grubu tetkik ediyorlardı. Bu yüzlerdeki ifade genç Guérin'in söylediklerini onaylar gibiydi. Bunun üzerine kimse konuşmaya cesaret edemedi.

Patricia, başıyla Didier'ye işaret etti. İki genç tekrar yürümeye başladı. Michel bir an evvel doktora ulaşmalıydı. Onlar, tarihî şatonun giriş kulesine ulaşan yolun köşesini henüz dönmüşlerdi ki Guérin heyecanla bağırdı:

— «Orada!»

Aynı zamanda elini uzatmış ve köşe kulesinin üzerinde yeniden beliren hayâleti göstermişti. Bu sefer onu hep birlikte görmek fırsatını buldular. Kule üzerinde rüzgârda uçuşan kocaman bir mantonun içine girmiş gri bir silüet belirmişti. Elindeki feneri sağa sola sallayarak dansediyordu. Köstebekler korku bürümüş gözlerle o tarafa bakıyorlardı. Dehşet içindeydiler. Aynı dehşet ifadesi genç Guérin'in gözlerinde de okunuyordu. Onun yüzünde ayrıca söylediklerinde haklı çıkmış olmanın verdiği haz da vardı.

Laurence bir ara Michel'i düşündü. Yüzündeki ıstırap izlerini hatırladı. Sonra tekrar kuleye döndü. Hayâlet hâlâ oradaydı. Kupa Ası gayri ihtiyarı:

— «Kazazedeler! Kayalıklar!» Diye mırıldandı.

Patricia ile Didier'nin dönüşleri konuya bir aydınlık getirmedi. Sonucu açıklayan Didier oldu.

Delikanlı:

— «Michel'in bir bacağı kırılmış! Doktor derhal cankurtaran arabasını hazırlattı. Sonra bizi geri gönderdi. Arkadaşımız en geç yarım saat sonra hastaneye varmış olur. Ancak tekrar yürüyebilmesi için birkaç hafta lâzımmış.» Dedi.

Patricia bu sırada kamp ateşi çevresinde toplanmış olan gençleri süzüyordu. Hiç kimsenin konuşmaması onu şüphelendirmişti. Birden sesini yükseltip:

— «Ne o? Yeni bir şey mi var?» Diye sordu.

— Guérin:

— «Gördük onu! Hepimiz gördük! Hem de yakından!»
Diye atıldı.

Aynı anda bir ses duyuldu.

— Evet, ben de gördüm!»

Bütün başlar bu yeni gelene döndü. Christophe hemen arkalarında duruyordu. Duyulan heyecan nedeniyle gelişini duyan olmamıştı. Kendisine hiçbir şey sorulmamasına rağmen Christophe nerede olduğunu anlatmaya başladı:

— «Siz Michel'i dışarıya taşıırken ben giriş kuleciklerinde çalışıyordum. Malûm ya festival günü yaklaşıyor...»

Delikanlı birden karşısındakilerin tek kelime etmeden kendisine baktıklarını farkettiler. Belki de dinlemiyorlardı. Durum apaçık meydandaydı. Köstebekler korkuyordu. Bu gerçeği bugüne kadar nasıl görememişti. Öyle ya kendisine inanan ve tâkip eden bu gençleri tehlikenin ortasına atmaya, onların hayatını tehlikeye sokmaya ne hakkı vardı?

Christophe birden silkindi, kararını vermişti:

— «Pek tabii ki korkanlar bu işten vazgeçerek evlerine dönebilirler, onları tutmaya hakkım yok!» Diyerek sözlerini tamamladı.

Laurence birden kaşlarını çatmıştı. Bu teklifi beğenmemişti:

— «Gemi tehlikedeyken onu ilk terkedenler fareler olurmuş!» Diye bağırıyordu.

Bu çıkış, etkisini göstermekte gecikmedi.

Didier:

— «Biz fare değil, Köstebekiz! Öyle değil mi?» Diye rek arkadaşlarına döndü. Bir başkası:

— «Kaldı ki geminin battığı filân yok!» Diye atıldı.

Christophe bu bağıllık nedeniyle duygulanmıştı. Buğulu gözlerini sildikten sonra kısık bir sesle:

— «Sağ olun arkadaşlar!» Diyebildi.

Genç Guérin hayretler içindeydi. Kendini bile bile tehlikeye atan bu insanları anlayamıyordu. Ancak kendisine başka söz düşmeyeceğini anlamış ve:

— «İnşallah ne yaptığınızı biliyorsunuzdur!» Diyerek susmayı tercih etmişti.

Kito, o âna kadar susmuş ve sıranın kendisine gelmesini beklemişti. Hayâlet hikâyelerine aldırmadığı her hâlin den belli oluyordu. Nitekim genç Guérin'in dileğine uygun, kararlı ve emin bir hâli vardı. Devamlı olarak Christophe'u süzüyordu. Birden:

— «Dikmemizi istediğin gri elbiseyi nereye koydun?» Diye sordu.

— «Ben herşeyimi giriş kuleciklerinin hemen yanındaki malzeme odasında saklıyorum,» diye cevap veren genç Kanada'nının sesinde en ufak bir tereddüt ve duraklama yoktu.

Laurence, Kito'nun nereye varmak istediğini anlamıştı:

— «Ben de sizinle geliyorum!» Diye atıldı. Patricia çoktan o tarafa yönelmişti.

Genç kızlar:

— «Çok geçmeden döneriz!» Diyerek durumu açıklamaya çalıştılar.

Christophe, yanında üç As olduğu hâlde giriş kuleciklerine doğru yürümeye başladı.

Birkaç dakika sonra oradaydılar. Delikanlı uzanarak kapıyı açtı.

Laurence:

— «Demek kilitlemiyorsun!» Derken bu işe şaştığını belli etti.

Christophe güldü.

— «Benim Kara Çete'den çekindiğim yok ki. Bakın içerisi sadece kıymetli eşyayla dolu.» Diye cevap verdi.

Bu sırada el fenerinin ışığını odayı dolduran bir sürü eski eşyaya doğru çevirmişti. İçerisi eski masalar, kasalar iskemleler ve bir sürü ıvır zıvırla doluydu. As'lar bu karışıklığın içinde nelerin Christophe'a ait olduğunu, nelelerin ise daha eski çağlardan kaldığını derhal anlamamanın zor olduğunu düşündüler. Delikanlı bir köşede duran eski bir sandığa doğru ilerledi. Büyük bir rahatlıkla kapağını kaldırdı. Ve içine bakınca ânî bir şaşkınlığa düştü.

Kito:

— «Hayâlet kıyafeti yok olmuş! Değil mi?» Derken soru sormaktan ziyade bir olayı açıklar gibiydi. Patricia ile Laurence dahi bu işe pek hayret etmemişlerdi. Christophe'un peşinde buraya gelirken neyle karşılaşacaklarını bilir bir hâlleri vardı.

Kito sandığın içine bir göz attı:

— «Kıyafet yok olmuş ama bize bu parça kalmış,» derken gri renkli bir pamuklu kumaş parçasını dışarıya doğru çekmeye başladı. Parça oldukça uzundu.

Patricia:

— «Bu parça yeni bir hayâlet kıyafeti dikmeye yeter. Ne dersin Christophe, yeniden dikelim mi?» Diye atıldı.

Christophe dalgındı. Çıkan kumaşı yere yaydı. Bir köşesinin kesik olduğunu fark etti.

— «Pek o kadar değil! Baksanıza bir parçası eksik, onu da kesip almışlar.» Diye söylendi.

Kito gülüyordu. Olaylar ağır ağır birbirine bağlanmaktaydı. Genç kız:

— «Zıyanı yok Christophe, o eksik olan parça bizde. Patricia o parçayı kemerine ilişik olarak bize getirdi.» Diyerek gülmesinin nedenini açıkladı.

Christophe şaşkın bir hâlde başını önüne eğdi, bir süre düşündü. Sonra tekrar üç As'a baktı, söyleyeceği şeylere şahit olmalarını ister gibi bir hâli vardı. Sinirli bir sesle konuşmaya başladı:

— «Bu herifler tamamen aptal! Hayâlet oyunu oynamak için bizim kıyafetleri çalmakla bizi korkutacaklarını sanıyorlarsa çok aldanıyorlar!» Dedi.

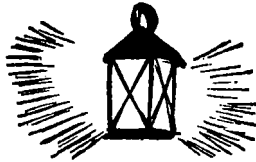
Kito bu sözleri gülerek dinlerken Laurence genç Kanada'lıyı süzmekle meşguldü. Tarihî şatonun hayâleti demek ki Christophe'un festival için hazırladığı kıyafeti çalmıştı. Üstelik bu hayâlet yanında daima bir fener taşımayı âdet edinmişti.

Kupa Ası, Christophe'a ilk defa görmüş gibi bakıyordu. Birden aklından geçeni açıkladı:

— «Şey... Sen el fenerini hep yanında mı taşırsın?» Diye sordu.

— «Aşağı yukarı her zaman!»

Genç adam bu cevabı verirken başka tarafa bakıyordu. Değişik bir konuyu düşünür gibi bir hâli vardı.

Dokuzuncu Bölüm

NOTER GENÉVRIER'İN DÂVETİ

Güzel bir Temmuz gecesi idi. Festival gününe pek az kalmıştı. Şehir meydanına kurulan atlı karıncalar, çarpışan otomobiller, atış yerleri ve seyyar satıcılar Louancy'ye alışılmadık bir hareket getirmişti. Kasabanın iki kahvehanesi müşterilere yetmekten çok uzaktı.

Aynı gece, Noterin malikânesinde, ancak özel günlerde yakılan büyük âvizelerden dışarıya zengin bir ışık

cümbüşü saçılıyordu. Bu ışık bolluğu bahçeyi ve girişi gündüz gibi aydınlatmaktaydı. Hemen giriş kapısının yanındaki Noter tabelasının üzerine dahi özel bir ampul konması unutulmamıştı.

. Kasabalılar, Noter Genévrier'nin festivalin arife gecesi özel bir dâvet verdiğini, hep bilirlerdi. O gece, Madam Irène resmî siyah giysilerin içinde, dâvetlileri daha köşkün avlusunda karşılıyordu. Zarif bir hanım olan Madam Irène, kırılmış saçlarını, kendine en çok yakışan tarzda, sıkıca arkaya doğru taramıştı.

As'lar, oldukça yüklü bir gün geçirmişlerdi. Festival gecesi sahnede gösterilecek canlı tabloların provası yapılmıştı. Bertrande Kulesi'nin önünde defalarca tekrarlanan bu provalarda sonuncusu hariç bütün tablolar başarıyla canlandırılmıştı. Köstebeklerin bütün ısrar ve ricalarına rağmen Christophé beşinci tabloyu hâlâ bir sır olarak saklamakta kararlıydı. O tablo ile ilgili bilinen tek husus bazı hayâlet kıyafetlerinin gerekeceğiydi.

Bütün bu çalışmalar oldukça yorucu sayılırdı. Ancak festival gecesi elde edilecek başarının eksiksiz olması için herkes canla başla didiniyor, kimse yorgunluğu düşünmüyordu. As'lar dâvet gecesi dahi bir şeyler yapma çabası içindeydiler. Çevrenin kalburüstü insanlarıyla bir arada olduklarını biliyorlardı. Ancak bu şartlar altında bile olsa Bertrande Kulesi'ni düşünmekten kendilerini alamıyorlardı. Bütün mesele bu kulenin, avlunun iç kısmın-

dan göz hapsinde bulundurulmasına dayanıyordu. Neyse ki Marquis ile Köstebekler farkında olmadan bu görevi yerine getirmektedirler. Delikanlılar, festival gecesi uygulanacak ve belirli yerlere asılacak programı hazırlamak üzere orada kalmışlardı. Onlar orada bulunduğu sürece *Grili Kadın*'ın gizli odasına ulaşmak için kimse harekete geçmeyi göze alamazdı.

Genç kızlar bu düşüncenin rahatlığı içinde ev sâhipliği görevini yerine getiriyorlardı. Bu işde oldukça başarılı sayılırlardı. Nitekim Kito'yla Patricia şu anda Belediye Reisi Costanin'in sitemlerini büyük bir sabırla dinlemekteydiler. Nakliye İşletmelerinin zengin patronu, birtakım eski taşlar uğruna ihmal edilmeyi ve hiç aranmamış olmayı bir türlü kendine yediremiyordu.

Tecrübeli bir insan olan Costanin kibarlığına uygun sitemler yapmaktaydı:

— «Oğlumun verdiği söze göre bir gün bize de buyuracağınıza inanmıştım. Halbuki sizler kendinizi, birtakım toprak ameleleriyle boş hayâller peşinde koşan bir insanın sözlerine kaptırıp gözükmez oldunuz. O insanların bizler için bir sürü üzüntü kaynağı olduklarını görmek istemediniz.»

Bernard, bu sırada babasının koltuğu arkasında ayakta durmuş ve As'lara çekilen nutku dinlemeye dalmıştı. Birden iki elini havaya kaldırarak: «*Tamam! Aynı şeyi şimdi yeniden anlatacak ve biz de maalesef tekrar dinle-*

mek zorunluğunda kalacağız,» anlamına gelen bir işaret yaptı.

Nitekim Belediye Reisi olan babası, sözünü döndürüp dolaştırmış ve istediği noktaya getirmişti. Costanın tarihî şatonun kapladığı toprakları değerlendirmek amacındaydı. Bu konudaki görüşlerini heyecanla açıklıyordu:

— «Beyler, bizim 12'nci yüzyıldan kalma şeylere ihtiyacımız yoktur. Modern bir site kurmamız şart. Bu yıkıntıları, yılan ve kertenkele yatağı olan bu yerleri silip süpürmek gerekiyor. Validen edindiğim bilgilere göre kasabamızda kimyevî maddeler imâl edecek bir tesis kurulması düşünülmüştü. Pekâlâ, bu takdirde işçileri nereye yerleştireceğiz?»

Belediye Reisi, sözlerinin yarattığı etkiyi ölçmek ister gibi bir süre sustu. Bu sırada Patricia'yı küçümseyen bakışlarla süzüyordu. Genç kız bu ısrarlı bakışlardan rahatsız olmuştu. Kendini suçlu gibi görüyordu. Konuşma tarzına bakılırsa Costanın, kasabalıların nazarında kendini tarihî şatodan daha kuvvetli ve etkili görmekteydi.

Belediye Reisinin bu sözlerine ilk itiraz Karo Ası'ndan geldi. Kito:

— «Bir dakika efendim! Anladığım kadarıyla işçi sitelerine toprak arıyorsunuz. Halbuki bütün civar bomboş arazi hâlinde. Bu durumda tarihî değeri haiz şato topraklarına neden göz diktiğinizi anlamak çok zor,» diye cevap verirken bayağı heyecanlanmıştı.

Onun bu heyecanı Bernard'ı güldürdü. Delikanlı sâkin bir sesle konuşmaya katıldı.

— «Telâş etmeyin canım! Babam seçim kampanyasının provasını yapıyor. Köylülere birtakım tavizler vererek beni de Şehir Meclisine seçtirmeye çalışıyor. Unutmayın ki köylüler daima şatonun korunmasına karşı çıkan adaylara oy verirler. Anlıyorsunuz değil mi?»

Bernard, sözlerinin doğruluğundan emin bir insan gibi konuşuyordu. Nitekim:

— «Babam bu tutumuyla şimdiye kadar başarıya ulaşmıştır. Bu noktayı da unutmamak gerek.» Diyerek cümlesini tamamladı.

Bu sırada yüzünde sinsi bir gülümseme ifadesi belirmişti. Çapkınca başını salladıktan sonra tekrar söze girdi:

— «Kaldı ki babamın, daha ileri hedefleri şimdiden planlaması beni asla şaşırtmayacaktır. Belediye Meclisi, Şehir Meclisi filân derken milletvekilliği yolundaki adımları sırayla attığını görmemeye imkân var mı?»

Oğlunun bu sözleri, Costanın'i çileden çıkarmaya yetmişti. Kibar adam:

— «Yeter artık! Komik duruma düşüyorsun! Kafanı çalıştırıp kendinden bir şeyler ekleseydin Belediye Meclisine çoktan seçilmiş olurdun. Herşeyi ben yapamam ya!» Diyerek oğlunu sert bir şekilde tersledi.

Kito durumu dikkatle izliyordu. Bir ağız münakaşası çıkmak üzereydi. Genç Costanın'ın gözlerinde ânî bir şimşek çakmış ve delikanlı birden olduğu yerde dikilmişti.

Ancak sonuç hiç de Karo Ası'nın umduğu gibi çıkmadı. Bernard kendine hâkim olmasını bilmiş ve eski sâkin hâline dönmüştü. Saygılı ve itaatkâr bir evlâdın ses tonuyla konuşmasına rağmen cevabında gizli bir iğneleme seziliyordu:

— «Sevgili babacığım, size bu ek zahmeti yüklediğim için üzgünüm. İşlerinizin tüm sorumluluğunu bizzat taşımayı siz arzuladınız. Bu işte büyük başarı sağladığınız muhakkak. Söylendiğine göre çok zenginmişsiniz. Bana gelince ben, Costanın Firmasının lüks eşyasından biriyim.

Bu durumda beni olduğum gibi kabul etmelisiniz. Hiçbir işe yaramayan, sevimli bir yaratık!»

Costanın:

— «Sevimli ha! Hiç olmazsa sana faydalı olabilecek insanlara karşı sevimli olaydın. Halbuki...» Diye içini çekti. Sonra Kito'yla Patricia'ya doğru döndü:

— «Halbuki onun hoşlandığı insanlar hep yabancılar. Louancy'ye yaz tatili için gelenler! Onlar için kendini feda etmeye hazır. Ne yaptığını bilmiyor ki! Meselâ yüz kilometre uzaktaki sosyeteye karışmak için can atıyor. Neye yarar? O insanlar buranın Belediye seçimlerinde oy atamadıktan sonra benim gözümde hiçbir işe yaramazlar!» Diyerek sözlerini tamamladı.

Costanın'ın kızması için karşısında aksi fikri savunan birinin bulunması şart değildi. Nitekim konuştuğça ses tonunu yükseltiyor ve kızgınlığının arttığını belli ediyordu. Bernard, babasının bu hâline alışmıştı. Bu nedenle hiç karşılık vermeden babasının konuşması bitinceye kadar dinledi. Sonra gülerek:

— «Aman babacığım! Baksana, yabancıların hoşuna gitmek konusunda bile her zaman başarılı olamıyorum.» Dedi. «As'ları ele alalım... Bu zarif hanımların hizmetinde olmak için herşeyimi ortaya serdim. Halbuki onlar al-dırış bile etmediler!»

Bernard, bunları söylerken o kadar sevimli bir poz takınmıştı ki Kito ister istemez gülümsedi ve söze karıştı:

— «Doğru! Hattâ suçumuz bununla bitmiyor. Rakip tarafı tutmamız işin cabası. Öyle ki bize kalsa şatoyu «*Tarihî Eser*» diye ilân etmekte bir dakika gecikmezdik!»

Costanın bu haddini bilmez kızı nasıl susturacağını iyi bilirdi. Ancak Kito, Noter Genévrier'nin yeğeniydi. Note-ri gücendirmek, Belediye Reisinin işine gelmiyordu. Bu nedenle Kito'nun çıkışını cevapsız bıraktı. Omuzlarını silkmekle yetindi.

Kito, Baba Costanın'ın bu çekingen hâlini gözden kaçırmadı. Hattâ büsbütün cesaretlenerek konuşma fırsatını değerlendirdi:

— «Yarın gece yapılacak gösteriler bizi ümitli kılıyor. Öyle ki gerçekleri yanlış görenleri aydınlatacak ve bizi yanlış tanımlarını önleyeceğiz. Sonuçta epey taraftar toplayacağımıza inanıyorum.»

Karo Ası, bu cümleleri söylerken umumî heyete hesap veren bir Genel Müdür havasını takınmıştı. Gayet ciddi bir hâli vardı. Onun bu tutumu Patricia'yı zorla güldürdü.

Maça Ası, tatlı bir safiyetle konuya girdi.

— «Sayın bayım! Herhalde siz de bu gösterileri izleyerek bizi şerefendirirsiniz. Nitekim ilk iki sırada yerler tamamen tutuldu. Şehir Meclisi tam kadroyla geliyormuş!»

Kito:

— «Sayın Belediye Reisimiz elbette gelecekler!» Diye atıldı.

Bernard Costanın keyiflenmişti:

— «Bu toplantıda Paris sosyetesinin kaymak takımı da olacakmış. Hani şu '*Hiçbir işe yaramayan*' ve tatillerini buralarda geçiren insanlar var ya!»

Baba Costanın atılarak oğlunun sözlerini yarıda kesti:

— «Evet! Köşklerinin yolunmasına karşı hiçbir tedbir almayıp da, eşya taşındıktan sonra buraya gelen ve sıcak günlerini değerlendirmek isteyen insanlar!» Diye takıldı.

Karo ve Maça As'ları, Belediye Reisinden, bu espriyi beklemedikleri için şaşırmışlardı. Beriki devam etti:

— «Evet! Pek tabii, ben de orada olacağım!»

Elinde kokteyl mezeleri dolu bir tepsiyle o tarafa yaklaşan Laurence, Belediye Reisinin son cümlesini duyunca cevabı yaptırdı.

— «Buyurun tabii! Esasen yalnız kalmayacaksınız. Şatoya karşı çıkan kim varsa, hepsi orada olacak. Hèrié'ler damatları, Guérin'ler ve diğerleri. Hepsi yerlerini ayırttılar. Aslında gösterilere sempati duyduklarından değil... Bilâkis, düşmanlıklarından geliyorlar. Halbuki biz gösteriler sonunda onların düşüncelerini değiştirmeyi ümit ediyoruz.»

Patricia, bu konuşmayı onaylar gibi söze katıldı:

— «Ümit ederiz pek tabii! O gece Köstebekler, rugby-ciler, herkes el ele. Bir tek amaç uğruna, Louancy'ye hiz-

met için birleştiler. Belki de bu sebepten bu kadar yakışıklı bir senyörümüz var!»

Maça Ası cümlesinin burasında duraklayarak Bernard'a gülümsedi. Delikanlı bu iltifata memnun olmuştu, gözlerinin içi gülüyordu.

Kito, konuşma sırasının kendisine geldiğinin farkındaydı. Genç kız:

— «Evet herkes birleşti. Hattâ sizin Grégoire bile yarın gece için görev aldı. Senyörümüzün silâhlarını taşıyacak. Bir başka görevi de Roy de Carbay'ın hizmetinde uşak rolü oynamak. Yâni Christophe'un hizmetinde olacak.» Diye konuyu tamamladı.

Üç As'ın birbirini destekleyici konuşmalarını o âna kadar sessizce dinleyen Baba Costanın birden dikleşti. Eski sert tavrını takındı.

— «Kim dediniz? Christophe mu? şu ukalâ palyaço mu? Bana baksanıza siz! Tarihî şatonuz pek yakında onun tepesine yıkılacaktır. Benim zamanımda gençler öyle herşeye burunlarını sokmazlardı. İşler de pek tabiî daha iyi yürürdü!» Diye söylendi.

Dâvet, Belediye Reisinin bu tür sert çıkışlarına rağmen neşeli bir hava içinde geçiyordu. Noter Genévrier gecenin en hareketli ânında kadehini kaldırdı. İleri yaşa varmış bekâr bir insan için genç ve güzel dört kızı evinde misafir etmek Tanrının bağışlayacağı en büyük lütuftu.

Gen vri r beklenen yıllık konuşmasının sonunu:

— «Bize neşe getiren ve evimize canlılık veren Maça, Kupa, Karo ve Sinek As'larına teşekkür etmeyi bir borç bilirim,» diye tamamladı.

Christophe tam bu sırada salona girmişti. Onun kısmen çekingen bir hâlde eşikte duraladığını gören Noter, kadehini bu sefer delikanlıya doğru uzattı.

— «Diğer taraftan denizler aşarak buraya gelen ve bizim tarihî taşlara can vermeye çalışan bu sanatk r gence de teşekkür etmek istiyorum!» Diyerek Christophe'u karşıladı.

Genç adam bu türlü parlak cümlelere alışık değildi. Sıkılğan bir selâmla Notere karşılık vermeye çalıştı.

Bu konuşma, dâvetlilerin uzun alkışlarıyla son buldu. Herkes kendi havasına dönerken Christophe, As'ların yanına geldi. Delikanlıyı dikkatle süzen Laurence bir şeyler hissetmişti.

Kupa Ası:

— «Ne o? Kötü bir haber mi var?» Diye atıldı.

Bir arada bulundukları son birkaç gün içinde delikanlıyı yeterince tetkik fırsatını bulmuş ve haberlerin iyi veya kötü olduklarını peşinen tahmin etmeyi öğrenmişti. Nitekim bu sefer de öyle oldu.

Delikanlı:

— «Bir şey yok! Yâni, şey... Az daha tam zamanında yetişiyordum. Fakat sonunda kaçırdım!» Diye kekeleydi.

As'lar hiçbir şey anlamamışlardı. Christophe, Laurence'a döndü:

— «Hayâlet elbisesinin çalınmasından sonra ne kadar tedbir aldığımı sen de biliyorsun. Hattâ malzemelerin durduğu oda kapısına asma kilidi bizzat ben taktım. Buna rağmen içim rahat etmiyordu. Bu akşam hava karardıktan sonra Marquis ile beraber en az üç kere şatoya gidip durumu kontrol ettim.

Son gittiğimde kilidi kırılmış ve kapıyı ardına kadar açık buldum. Elbiseler yerinde yoktu...»

Annette birden heyecanlandı.

— «Eyvah! Bu çok fena, gösteri yarın. Onları tekrar diyecek vakit yok ki... Şimdi ne yapacağız?» Diye söylendi.

Christophe, rahatlatıcı bir gülümsemeyle Sinek Ası'na karşılık verdi:

— «Durun, telâş etmeyin! Ben tam hırsızlık ânında oraya gitmiştim! Marquis etrafı kokladıktan sonra derhal ileriye atıldı. Ben de peşinden izledim. Nitekim çalınanlar, yüz metre ilerde yerde duruyordu. Hırsız, köpeğin tâkibinden kurtulamayacağını anlayınca yükünü bırakıp kaçmayı tercih etmiş. Bu şekilde hepsini tekrar bulmuş oldum.»

Bu sözler dinleyenlere rahat bir nefes aldırmişti. Köstebekler ekibinin karşılaştığı zorlukları her seferinde memnulukla karşılayan Costanın dahi bu kez diğer dâvetlilere uysun diye genel havaya katıldı. Çalınanların bulunmasından memnun olduğunu uzun uzun anlatmaya koyuldu:

— «Bakın, bütün uğraşmalarınızı gülünç bulduğumu inkâr edecek değilim. Ancak size bu şekilde hücum etmek ve eşyanızı çaldırmaya çalışmak aslında ancak aptal insanların işi. Böyle bir yola tenezzül etmeyeceğimi bilirsiniz...»

Bıraksalar devam edecekti. Bernard atılarak babasının ölümlesini tamamladı. Ciddî bir ses tonuyla konuşuyordu:

— «Bu olay, tıpkı bugün herkesin ağzında dolaşan hayâlet dansına benziyor. Çalınmış bir hayâlet elbisesini giyerek surlara çıkmak ve orada anlamsız bir dansa kalkışmak ancak çok saf adamların harcı. Neymiş, elinde fener de varmış! Bu tür soytarılıkla ancak çocuklar veya bâtil itikatları olan saf insanlar korkutulur. Sizler değil.»

Christophe, birden Bernard'a döndü. Yüzünde sert bir anlam vardı.

— «Bir dakika! Bizim Köstebekler daha çocuk sayılırlar. Onların korktuğunu herkes biliyor. Bu çocukların el emeği olmasa pek bir şey beceremeyeceğimiz de ortada. Bu nedenle hayâletin anlamsız dansından hiç hoşlanmadığımı tekrarlamak istiyorum.» Dedi.

Noterin dâvetlileri kısa bir süre sonra Costanın'lerin merkezde bulunduğu tartışmalar grubunun etrafını çevirmişlerdi. Konu artık herkesi ilgilendirir olmuştu. As'lar tarihî şatoya ait kalıntılar üzerinde bu kadar geniş bir ilgi uyandırmış olmak nedeniyle ayrı memnuniyet duymaktaydılar.

Genç kızlar doğacak ilginin bu kadar büyük olabileceğini düşünmemişlerdi. Kara Çete konusu tamamen ikinci planda kalmıştı. Düşmanın çevredeki köşkleri soyan Kara Çete mensupları olması veya inşaat için gerekli taşları şatodan temin eden köylüler olması şu anda farketmemekteydi. Bütün mesele bir gün sonra tertip edilecek gös-

teriler sonucunda tarihî şatonun lehine bir zafere ulaşmaya dayanıyordu.

Christophe bir ara saatine baktı:

— «Köstebeklerden biri şu anda şato önünde nöbet tutuyor. Onu değiştirme zamanı geldi. Malzeme depomuzu devamlı şürette kontrol altında tutmaya mecburum.» Dedi.

As'lar, gerektiği takdirde bu nöbeti seve seve tutacaklarını düşündüler. Delikanlının uzaklaşmasını takdirle izliyorlardı. Şüpheler o âna kadar birçok defa Christophe üzerine toplanmış olmasına rağmen genç kızlar bunu çoktan unutmuşlardı.

Noterin dâveti son bulduğunda As'lar yorgunluktan derhal odalarına çekildiler. Maça ve Kupa As'ları yatmadan evvel kısa bir görüşme yapmayı faydalı bulmuşlardı. Patricia bir konuda kızkardeşinin düşüncesini merak ediyordu. Bu nedenle bekletmeden sordu:

— «Yarın gece, gösteriler sırasında, Kara Çete elemanlarının kalabalığa karışarak Bertrande Kulesi'ne girmek isteyenleri hiç aklına geldi mi?»

Laurence:

— «Geldi elbet!» Derken omuzlarını silkti. Sonra düğünccelerini açıklamaya koyuldu:

— «Bana sorarsan elimizde tek imkân var. Biz dördümüz de tabloları yer aldığımıza göre Bertrande Kulesi'ne

ni gözetlemeye devam etmemiz imkânsız. Bu durumda Köstebeklerden birine güvenmeye mecburuz. Aklıma «*Didier*» geldi. Oyunda ikinci derece bir rolü var. Yokluğunu kimse farketmez.» Dedi.

Patricia tereddüt etmekteydi. O âna kadar başarı şanslarını mutlak bir gizliliğe bağlamışlardı. Didier'ye nasıl güvenebilirlerdi?

Maça Ası bu noktayı kızkardeşine hatırlatınca Laurence birden sinirlendi. O kadarını o da biliyordu. Didier'ye bütün sırlarını açmaları şart mıydı? Bu sinirle derhal karşılık verdi:

— «Bertrande Kulesi'ni gözetlemekten vazgeçemeyiz. Didier'ye söyleyeceklerimiz sınırlı olur. Meselâ şato düşmanlarının oyun sırasında içeriye kayarak bir kötülük etmelerinden korktuğumuzu anlatırız. Bertrande Kulesi esasen tablolarımızın fonunu meydana getiriyor. Orada yapılacak bir kötülüğün gösteriyi bozmasından çekindiğimizi anlatırız, olur biter!»

Laurence anlattıkça keyifleniyordu. Birden yüzü güldü. Belli ki yeni bir çâre bulmuştu. Genç kız:

— «Hem Didier dostumuz, baykuş taklidinde fevkalâde başarılıdır. Bu durumda Bertrande Kulesi'nin önündeki sık çalılığa sokulan ve kuleye yaklaşmaya çalışan birini gördüğü takdirde baykuş gibi öterek bize haber vermesini de isteyebiliriz. Bu şekilde görevi daha zevkli duruma döneceğinden o da memnun kalacaktır.» Diye bu çâreyi açıkladı.

Louancy Senyörü, elinde mikrofon, sahnenin ortasında duruyordu.

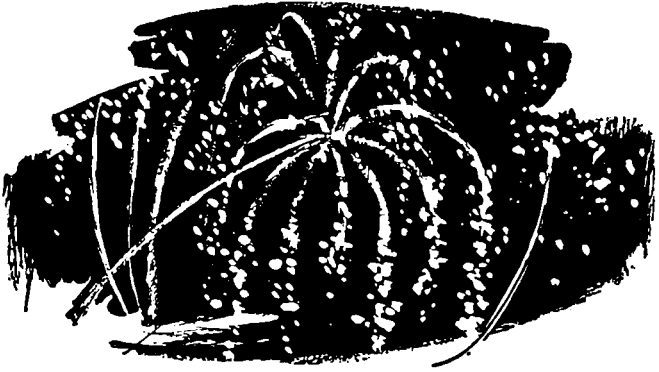
Patricia, kızkardeşini haklı görmekteydi. Hazırlanan bu tuzak sâyesinde avın yakalanma şansı artıyordu. Derhal yakalanmasa bile hiç olmazsa kimliği belli olacaktı.

Laurence birden içini çekti:

— «İşlerin düşündüğümüz şekilde yürümesi biraz da şans, ama asla imkânsız değil. Meselâ bizim aşağı yukarı herşeyi bildiğimiz Kara Çete'nin meçhulü. Üstelik onlar, gizli odalarının pek emniyetli olduğuna inanıyorlar. İsteseler kış mevsiminin gelmesini bekleyebilirler. O zaman malları rahatça kaçıracaklardır. Yâni yarın tehlikeyi göze alarak harekete geçmeleri için özel şartlar gerek,» dedi.

Yarın... Evet yarın, çok şeyler olacağa benziyordu. İki As bu düşüncenin heyecanı ile birbirlerine cesaret vermeye çalıştılar. Büyük gün gelip çatmıştı. Hazırlıklı olmaya mecburdular.

Onuncu Bölüm

TARİHİ ŞATONUN CANLANIŞI

Louancy'de yılın en önemli pazarı yaşıyordu. Bayram heyecanı, çatapat sesleri, atlı karıncalardan yükselen müzik sesleri, Lunapark'ta çarpışan otomobiller köşesi bugüne ayrı bir neşe katmaktaydı.

Gün boyunca kasabanın merkezini dolduran geniş kalabalık ağır ağır şatonun yolunu tutmuştu. Tarihî şatonun, Bertrande dışındaki bütün kuleleri elektrik ampulle-

riyle donanmıştı. Bu ampuller günün son ışıklarıyla grileşen gök yüzü altında, yıldızlarla donanmış bir şato silüeti meydana getirmekteydiler.

Noter Genévrier gecenin eksiksiz olması için büyük maddî yardımda bulunmuş, babasının bütün muhalefetine rağmen Bernard da bu yardımlara katılmıştı. Gençler şehir meydanında devam eden eğlencelerin tadını çıkarmaya çalışırken orta yaşlılar, civardan gelmiş olan dâvetliler ve varlıklı toprak sâhipleri şatoya doğru yönelmişlerdi.

Dâvetliler şato avlusuna adım attıkları andan itibaren değişik bir havayla karşılaştılar. Şövalye adayı delikanlılar, soylu giysileri içinde gençler ve kızlar, uşak kılığına girmiş görevliler, dâvetlilerin hizmetine koşmuşlardı. Ortaçağ'a uygun makyajları ve giysileri içinde her köşeye yetişmeye çalışan Laurence ile Kito, misafirlere sandalye ve sıraların bulunduğu yere kadar refakat ediyorlardı. Dame Bertrande de Louancy'yi canlandıran Annette ıslıl ıslıl parlayan tuvaleti ve süsleri içinde şâhane bir kadın havasındaydı. Kısa ve kabarık kollu bir buluzla yine aynı tipte bir şort giymiş olan Patricia herkese yetişme çabası içindeydi. Grégoire, Louancy Senyörünün silâh hocası rolünü, özel giysisi içinde başarıyla canlandırıyordu. Buna rağmen ayağına giydiği tozlukları yerde sürümesine bakanlar, genç adamın sıkılmış olduğunu anlamakta zorluk çekmezlerdi.

Arkasına fon olarak Bertrande Kulesi'ni almış olan

sahne, seyirci sıralarının önünde azametle yükselmekteydi. İki projektörün kuvvetli ışığı henüz kapalı duran kadife perdeleri aydınlatıyor, seyirciler bu perdelerin arkasında ne gibi sürprizler olabileceğini tahmine çalışıyorlardı. Sahne çatısının tam ortasına yerleştirilmiş olan büyük bir Louancy Senyörü arması o gece için soylu kişilerin tekrar önem kazandığını göstermekteydi.

Sahnenin iki tarafına yerleştirilmiş olan hoparlörler tarihî enstrümanlarla çalınmış olan müzik parçalarını etrafa yayıyorlardı. Tam orta yerde ince sapının üzerinde takılı duran mikrofona, oyunu yönetecek olanın gelmesini bekler gibiydi.

Seyircilere ayrılan bütün koltuk ve sıralar dolmuştu. İlk sırada Noter Genévrier'nin hemen yanında oturan Belediye Reisi Costanın, amatör sanatçılar tarafından hazırlanmış bu oyuna karşı iyi niyetli olduğunu göstermek çabası içindeydi. Belediye Meclisi üyeleriyle eşleri, Hérié'ler, Guérin'ler ve Louancy'nin tüm ileri gelenleri yerlerini almışlardı. Yazı geçirmek için civardaki köşklere gelmiş olan varlıklı aileler şatoya girerken özel otolarını köşkün girişinde bırakmışlardı. Oyunu seyretmek uğruna hiç de rahat sayılmayacak okul sıralarına oturmayı kabullenmişlerdi. Hanımlar gecenin serin olma ihtimaline karşı ince mantolarını yanlarına almışlardı. Kasaba gençliği dahi şehir merkezindeki balodan ayrılarak şatoya gelmeyi tercih etmişti. Bu tercihte merak kadar şeytanlık arzusu da rol oynuyordu.

Tam bu sırada, şato avlusunun giriş kapısının yönünde bir şamata koptu. Israrla çalan klakson sesleri ortalığı velveleye verdi. Sonra üç büyük otobüsün asma köprüden geçerek avluya girdiği görüldü. Otobüsler dar yolda zorlukla ilerleyerek seyirci sıralarının arkasına doğru geldiler. Bir-iki manevradan sonra en son sıranın tam arkasına park ederek durdular.

Gelenleri karşılama görevini yüklenmiş olan genç şövalye, içine düştüğü şaşkınlık nedeniyle kıpırdamadan duruyordu. Tam bu sırada ilk otobüsün hoparlöründen tanıdık bir ses yükseldi. Kanada'lı lehçesiyle konuşan bu genç, Christophe'dan başkası değildi.

— «Tarihî şatonun dostlarıyla tüm Louancy'lilere Kanada'dan selâmlar getirdik. Bundan dört yüzyıl önce, Pernety ailesi oraya göç ettiği sırada, biz de anavatanda soyumuzun bir kısmını bırakmıştık. Tarihî şatonun canlandırılması için tertip edilen bu gece vesilesiyle eski vatanımıza kısa bir gezi yapmaya karar verdik. Bu amaçla tam iki yıl önce *Louancy Dostları* diye bir dernek kurmuştuk. Aramızda soyu Costanın'lere, Hérié'lere, Guérin'lere dayananlar var. Atalarımıza ait bu değerli toprakların, bu eşsiz emanetlerin yaşatılmasını arzuluyoruz. Yüzyıllar boyu aşınmış ve kısmen yıkılmış bu hazinenin canlandırılması için gerekli masrafı karşılamak üzere aramızda yeteri kadar yardım fonu topladık. Yaşasın tarihî şato!»

Hoparlördeki ses sustuğunda dâvetlilerin arasında git-

tikçe hızlanan bir mırıldanma başlamıştı. Tam bu sırada ön sıradan birinin boğazını yırtarcasına bağırduğu duyuldu:

— «Yaşasın Kanada'lılar! Yaşasın denizaşırı dost ve kardeşlerimiz!» Diye bağırان ve alkışlayan bu kişi Belediye Başkanından başkası değildi.

Aynı sırada uzun trompetlerden yayılan madenî bir ses duyuldu. Bu ses hoparlörler sayesinde yükseltilerek bütün çevreye yayılmaktaydı. Soylu kişi rolündeki bir delikanlı tüylü şapkasını başına geçirdi. Sonra da yerlere kadar eğilerek dâvetlileri selâmladı. Diğer bütün oyuncular Ortaçağ giysileri içinde aynı hareketi tekrarladılar.

Louancy'yi Sevenler Kulübü'nün üyeleri bu gösteriyi otobüslerindeki rahat koltuklarından izliyorlardı. Christophe'un yönetmenliğindeki gösteriler başlamıştı.

Mavi perdeler açıldığında trompetler sustu. Sahne boştu. Beyaz örtülü uzun bir masanın arkasında derebeylik çağına ait bir burç ve bu burcun iç salonu görölüyordu. Masa hâriç bütün bu görünüş göz alıcı panolarla sağlanmıştı.

Gösterilere ait ilk izlenim pek olumlu sayılmazdı. Seyircilerin arasında alaylı bir mırıltı dolaşırken bir-iki ıslık sesi duyuldu. Duruma bakılırsa ilk sonuç hiç de başarılı değildi.

Birden genç bir akrobatın sahneye sıçradığı görüldü. Akrobaside tecrübeli bir hâli vardı. Havada takla attıktan

sonra tekrar dikiliyor ve bu taklalarını sırayla tekrarlıyordu. Genç akrobat bu şekilde takla ata ata kendini mikrofonun önünde buldu ve

— «Sayın soylular, saygıdeğer hanımefendiler...» Diye söze başladı.

Bu genç akrobat, Patricia'dan başkası değildi. Genç kız, kendisini teşvik eden alkışların durulmasını beklemek mecburiyetinde kaldığından cümlesini tamamlayamıyordu. Bir ara tekrar söze girdi:

— «Saygı değer soylular, hanımefendiler, beyefendiler... Louancy Şatosu sizleri ağırlamakla mutludur. Şen-

liğimiz başlamak üzeredir. Eskiden olduğu gibi bugün de büyük kulenin iç avlusu bir kere daha şenlenecektir. Dikkat!» Diyerek sözlerini tamamladı.

Trompetler, yeniden çalmaya başladıkları sırada projektörlerden biri ortalığı aydınlattı. Aynı projektör seyirci sıralarını taradı, şato avlusunu baştan başa katetti ve dip tarafta duran büyük bir çadırın üzerinde karar kıldı.

Soylu Louancy Senyörü, kolunda soylu hanımıyla beraber bu süslü çadırdan çıktı. Kendilerine diğer soylular refakat ediyordu. Zengin giysileri içindeki kortej seyirci sıralarının arasından sahneye doğru ilerlerken projektörün kuvvetli ışığı da kendilerini izlemekteydi.

Bu sırada diğer projektörler sahneyi aydınlatıyordu. Patricia hâlâ sahnedeydi. Akrobatlığının yanında saz şairliği de vardı. Maça Ası kurdelelerle süslü gitarını kapmış ve Ortaçağ şairlerini kışkandıracak kadar lirik bir melodi çalmaya koyulmuştu. Genç kızın gitar çalmaktaki ustalığı nedeniyle lüt ve rebek gibi Ortaçağ sazlarının bulunmayışı kimsenin dikkatini çekmemişti.

Maça Ası gitar çalmaya devam ederek anlatmaktaydı:

— «İşte sayın Baron Philippe de Louancy. Bakın bize doğru geliyor. Ne kadar azametli! Ne kadar kibirli! Kendisine nankörlük etmeye kalkışanın vay hâline. Dame Bertrande da onun hemen yanında. Elini eşinin eli üzerine koymuş. Güzel, zarif, kibar, hassas Dame Bertrande! Bakın o da ilerliyor, çevresine tebessümler yağdırıyor!»

Patricia bir süre nefes almak için sustu. Bu sırada gitarını daha hızlı çalmaktaydı. Sonra aynı sâkin konuşmasıyla devam etti:

— «Civardaki malikânelerden tüm soylular, şövalyeler ve soylu aile çocukları buraya koşmuşlar. Bakın onlar da törene katılmış, Louancy Senyörü'ne özel hizmetlerini sunmaya gelmişler. İşte Dame Laurence, işte Dame Catherine, işte diğerleri. Hepsi Louancy Senyörü ve soylu eşine refakat ediyorlar.»

Gitardan yükselen üç kuvvetli nağme bu cümleyi tamamladı. Genç takdimci bir eliyle gitarını tutarken diğer eliyle mikrofonu kavramış ve sağa sola doğru birkaç adım atarak sahneyi boşaltmıştı. Başta Louancy Senyörü olmak üzere törene katılan tüm soylular sahnenin önünde duran dört basamağı çıkmışlar, sahneyi geçerek masanın arka tarafındaki yerlerini almışlardı.

Baron Philippe de Louancy ile Dame Bertrande tam orta yerde duruyordu. Onların oturmaları üzerine diğer soylular da oturdular. Herkes yerini alınca Philippe de Louancy eliyle bir işaret yaptı.

Genç akrobat - takdimci bu işaret üzerine gitar ve mikrofonu olduğu yerde bırakarak masaya doğru ilerledi. Kollarını göğsüne kavuşturdu ve tam orta yere gelince saygıyla eğilerek soyluları selâmladı.

Patricia, eski çağlarda akrobatların ne gibi numaralar

yaparak efendilerini eğlendirdiğini bilmiyordu. Bu nedenle 20'nci yüzyıla ait bir gösteri sunmaya başladı.

Bu gösteri, modern dansla atletik hareketlerin birleşmesinden meydana geliyordu. Tarihî bir dekorda yapılan bu gösteri 20'nci yüzyıla ait seyirciler tarafından pek beğenilmişti. Yükselen alkışlar dinmek bilmiyordu. Birden boru ve davul sesleri bu alkışları bastırdı. Birinci tablo sona ermişti.

İkinci tablonun takdimi yine Patricia'ya aitti. Genç kız kapalı perdelerin önüne çıkarak konuşmaya başladı:

— «Dinleyin! Dikkat! Sayın baylar, bayanlar! Hepiniz soylu şövalyenin takdis edilme törenine davetlisiniz. Aday, askerî görevini başarıyla bitirmiştir. Silâhları debdebeli bir törenle kendisine verilecek ve şövalyeliği kutlanacaktır.»

Maça Ası konuştuğu sırada arkasındaki perde ağır ağır açılmıştı. Genç kız, gitarına birkaç kere dokundu, sonra yan dönerek sahneyi dolduranlara yöneldi. Christophe tam ortada, ayakta duruyordu. Çevresi yaver ve uşaklarla sarılmıştı.

Patricia birden ciddi bir takdimci havasına büründü. Olayları açıklamaya koyuldu:

— «İşte genç ve yakışıklı yaver Christophe. Giydiği zırhı kendine yakıştırmayı bilmiş. Orta yerdeki halının üzerinde dimdik bekliyor. Şu çevresindekilere bakın! Nasıl da hayran hayran onu seyrediyorlar. İşte sağdıçlardan

biri pelerinini omuzuna geçiriyor, diğeri ise mahmuzlarını takmaya çalışıyor...»

Bu sırada Louancy Senyörü genç yavere doğru ilerlemiş ve kılıcı taşıyan deri kayışı çaprazlama göğsüne asmıştı. Uşaklardan biri aynı anda kayışın tokasını sıkma-la meşguldü. Şövalyeliğin takdis töreni devam ederken Patricia seyirci sıralarına doğru döndü, sahneyle ilk sıra arasında kalan boşluğu işaret ederek tekrar anlatmaya başladı:

— «Şimdi de şövalyenin atı getirilecek.»

Güzel takdimci gitarına henüz dokunmuştu ki Grégoi-

re'in, yularından tutarak getirdiği gri kısrak göründü. Gitarın neşeli nağmeleri devam ederken Christophe bir sıçrayışta ata binmişti.

Patricia hâlâ anlatıyordu:

— «İşte genç şövalye atına atladı. Ayaklarını üzenkiye geçirdi. Altın kakmalı kalkanını koluna taktı. İşte mızrağını da kaptı. Meydanın dibine hedef konmuş.»

Gerçekten de avlunun karşı tarafına bir direğin ucunda sallanan hedef mankeni kendisine yönelen mızrağı bekler gibiydi. Christophe mızrağını öne uzatarak atını mahmuzladı. Az sonra mızrak hedefini bulmuş, manken ilk yarayı almıştı. Christophe'un geri dönüşü de aynı derecede başarılı oldu. Mızrak darbesi bu sefer de boşa gitmemişti.

Seyirciler genç şövalyenin bu başarısını alkışlarken Grégoire koştu. Atın yularından kavrayıp arkaya doğru uzaklaştırdı. Perdeler ikinci tablonun sonunu göstermek üzere kapanırken ara başlamış oluyordu.

Büfe şekline sokulmuş hangar genişliğindeki yerde davetlilere meşrubat ve sandöviç yetiştirmeye çalışan Simon Berteil geceye uymuş ve tarihî giysilere bürünmüştü. Yardımcıları da onun gibi giyinmişlerdi.

Hérié Baba, onun bu hâlini yarı alay, yarı ciddî kutladı. Simon kendini çâresizlik içinde göstermek istiyordu:

— «Ne yaparsınız? Ya uymalı, ya da çekip gitmeli!

Ben uymayı tercih ettim. Kaldı ki açık konuşalım, şatomuzun kendine göre bir havası da var...»

Bu sırada hoparlörlerden eski çağlara ait müzikler yayılmaktaydı. Çevre surları sıra sıra ampullerle bezenmiş durumdaydı. Projektörlerin keskin ışığı bu duvarları yalayıp geçiyordu. Gecenin karanlığı içinde birden aydınlanan tarihî taşlar, yeni gibi görünüyordular.

Trompet sesleri iç avluya dağılan dâvetlileri tekrar yerlerine döndürdü. Perdeler açıldığında fonda duran ince tülün aynı yerde olduğu görüldü. Tarihî ziyafet salonu aynen muhafaza edilmişti. Patricia akrobatik hareketlerini tekrarlamaktaydı. Tek fark uzun masanın artık ortada bulunmayışındaydı. Sahnedeki hanımlar koltuklara yerleşmişlerdi. Süs ve giysileri Ortaçağ havasını tamamlıyordu. Uşak ve kâhyalar arada bir danseden adımlarla sahneden geçiyorlardı.

Bu tablo bir süre böyle devam ettikten sonra Patricia sahnenin ortasına doğru yürüdü. Mikrofonun karşısında ki yerini aldı. Genç kız:

— «Yüzyıllar, tarihî olayları efsane hâline dönüştürmekte,» diye söze başladı. Gerekli ilgiyi uyandırdığını farkedince devam etti:

— «İşte, tarihî şatoya ait bir olayı gözlerinize seriyorum. Ancak bunu size ben değil, Louancy efsanesinin en renkli, en canlı ve en çok ilgi uyandıran kişisi anlatacak. ‘*Roy de Carbay*’ karşınızda!»

Maça Ası bu sözleri söylerken elini ileri uzatmış ve sahneye doğru ilerleyen Christophe'u göstermişti. Delikanlı uşakların yardımıyla ilerlemekteydi. Bir önceki tabloda kendine takılan kılıç takımı üzerinde değildi.

Patricia tekrar mikrofona eğildi, dikkatleri bu noktaya çekti:

— «Evet, genç soylu Christophe'un biraz evvel şövalye olarak takdis edildiğini lütfen unutalım. Kendisi bu tabloda henüz genç bir şövalye adayı durumundadır. Louancy'deki diğer adayların en büyüğü ve en tecrübelisi...»

Maça Ası bu açıklamaları yaparken Louancy Senyörü ayağa kalkmış ve bir işareti üzerine sahnedeki tüm oyuncular seremoni düzenine girmişlerdi. Christophe, soylu senyörün ve sayın eşinin önünde dimdik ayakta duruyordu.

Louancy Senyörü'nün bir hareketi üzerine iki uşak içeriye girdi. Ellerindeki tepside bu törene ait gerekli aksesuarı taşımaktaydılar. Patricia bu sırada, elindeki parşömeni açarak çok ciddî bir ifadeyle okumaya koyuldu:

— «Bugün, ruhanî dairenin en büyük, en becerikli uşağının taltif törenini izleyeceğiz. Becerikliliğinin karşılığı olarak sayın Senyörümüz tarafından başına yapraklardan yapılma bir taç yerleştirilecek. Bu tâcın iki tarafında tavşan kulakları bulunacak. Tüm uşaklar o andan itibaren onun emrinde olacaklar. Elinde hükümdar asası

yerine beyaz bir değnek taşıyacak. Bir adam, bir taburenin üzerine çıkarak şöyle konuşacak...»

Maça Ası elindeki parşömeni okuduğu sırada Christophe'la yardımcıları mimiklerle sahneyi canlandırmaktaydılar. Nitekim Köstebeklerden biri Patricia'nın bulunduğu yere doğru bir tabure sürdü, üzerine çıkarak konuşmaya başladı:

— «Duyduk duymadık demeyin! Roy de Carbay'ın her dediğine '*Doğru söylüyor*' diye karşılık vermeye mecburuz. Buna uymayanlar derhal dört frank ceza ödeyecek. Ayrıca kilise sobasını temizlemek ve papazın tereyağını çırpma gibi angaryalar da ona yüklenecek!..»

Dinleyiciler arasından:

— «Doğru söylüyor!» Diye bir ses yükseldi. Bağırان küçük bir yaramazdı. Diğer seyirciler:

— «Şişşt!» Diyerek bu yaramazı derhal susturdular. Herkes, kendini tarihî şatonun, başarılı oyununun havasına kaptırmıştı.

Uşak rolündeki Köstebek, çıkmış bulunduğu taburenin üzerinden konuşmasına devam etti:

— «Evet! Roy de Carbay'a karşı işlenecek her suçun cezası verilecektir. En hafif ceza göle atılmaktır...»

Bu sırada Christophe büyük bir ciddiyetle Roy de Carbay hâline dönüşmekteydi. Yapraklardan yapılma tâcı ve tavşan kulakları takılan genç adam elinde taşıdığı beyaz

değneği hükümdar asası gibi yere vura vura sahnenin ortasına yürüdü, takdimciyi yana iterek onun yerine geçti.

Giydiği aksesuarın oldukça komik görünüşüne rağmen bu tablonun geri kalan kısmında sahneye tek başına hâkim olacağı anlaşıyordu. Nitekim Roy de Carbay rolünü benimsemiş olan genç adam kolunu ileriye uzattı. Diğer soylularla tüm uşaklar bu güçlü kişinin önünde diz çöktüler, ellerini kavuşturarak itaat ve bağlılık gösterisinde bulundular. Nitekim mikrofona yaklaşmasında bile ayrı bir hava vardı.

— «Zaman, Louancy üzerinden akıp gidiyor. O günler çok geride kaldı. Ancak Roy de Carbay'ın arzusu tarihe malolmuş o trajedinin tekrar yaşanmasıdır. Roy de Carbay'ın gücü herşeye yeterlidir...» Diyerek söze başlayan genç adam bu sırada hemen arkasındaki tabloda yer alan sanatçıları göstermekteydi.

Bu oyuncular, Christophe'un sözleri üzerine, birden mermer gibi hareketsiz durmaya başlamışlar, âdeta donmuşlardı.

Roy de Carbay konuşmasına devam ediyordu:

— «Evet, bu oyuncular şimdi sizin huzurunuzda, tarihî bir dramı tekrar canlandıracaklar. Bu şekilde tarihî şatonun ruhunu temizlemiş ve bu güzel yeri birtakım hayâletlerden kurtarmış olacağımıza inanıyoruz!..»

Perde kapanmış ve mavi kadifelerin önünde sadece Roy de Carbay kalmıştı. Genç adamın asası elindeydi. Proje-

tör ışığı sadece onun bulunduğı noktayı parlak bir şekilde aydınlatıyordu. Diğer bütün noktalar zifirî bir karanlığa gömülmüştü. Öyle ki genç sahneye koyucunun sesi, sanki doğrudan doğruya şatonun sinelerinden yükselir gibi duyuluyordu.

— «Efendilerimiz Guéselin'ler, savaşmak üzere Auvergne'e gittikleri sırada Breton'ların hücum edeceklerini kimse düşünmemişti. İşte Bretagne Dükü bu sırada bir ihanet sonucu Louancy'yi ele geçirmeye muvaffak oldu.»

Christophe susmuş, trompetlerin sesi yükselmışti. Ortalıkta büyük yargılamanın başlayacağını belirten ağır bir hava vardı. Perde açıldığında Christophe birden ortalıktan silindi. Sahne, loş bir ışık altında belli belirsiz görölüyordu. Zayıf bir mavi ışık ancak bazı siluetlerin seçilebilmesine yeterliydi. Bu ışık ağır ağır kuvvetleniyor, sahne de heykel gibi hareketsiz duran oyuncular gittikçe belirliyeniyordu. Biri hariç, hepsinin yüzü seyircilere dönüktü. Genç ve güzel Bertrande de Louancy, üzerine âdeta yığıldığı arkalıksız sandalyede, saçları omuzlarına dökülmüş, utancından yüzünü ellerinin arkasına gizlemiş olduğu hâlde seyircilere sırtını dönmüştü. Karanlıkların arasından Christophe'un sesi duyuldu:

— «Dame Bertrande'a lânet olsun! Senyörümüz burada yokken Fransa'nın kapısı sayılacak bu şatonun anahatarını düşmana veren kişiye lânet olsun!»

Christophe coşmuştu:

— «Bretagne Dükü Gaultier hiç kuşkusuz kuvvetli ve yakışıklıydı. Dame Bertrande onu henüz tecrübesiz bir şövalye iken sevmişti. İşte bu aşk yüzünden şato kapıları gizlice açıldı. Düşman zorlanmadan içeriye girdi. Dame Bertrande bu şekilde efendisine ihanet eden bir nankör olmuştu. Baron Philippe de Louancy geri dönüp şatosunu tekrar ele geçirince bu ihanetin karşısında çılgına döndü. Soylu baronun yüzü artık asık ve kararlıydı. Diğer şövalyeler, soylular, savaşı ve uşaklar çok üzgündüler...»

Christophe bir süre sustu, sonra heyecanlı ve yüksek bir sesle konuşmasını tamamladı:

— «Louancy'nin güçlü senyörleri kendi topraklarının üzerinde yaşayanların hayatına da hükmederler. Adâlet uğruna affeder veya ölüm cezasına çarptırırlar. Hain Dame Bertrande'in çarptırılacağı cezayı herkes merakla beklemektedir. Senyör acaba Dame Bertrande'a ceza verebilecek midir?»

Tam bu sırada, trompetler dünyanın sonunu ilân eder gibi büyük bir gürültü içinde çalınmaya başlandı. Perde kapandı. Projektörler söndü. Kuleler ve sur duvarlarını süsleyen elektrik ampulleri donanımı aynı anda karardı.

Annette, karanlıklar arasında kendine uzanan bir eli hissetti. Christophe kısık bir sesle:

— «Sen burada kal,» diye kulağına fısıldadı.

Seyircilerin gerilen sinirleri ağır ağır gevşemekteydi. Birden genel bir hayret ifadesini belirten:

— «Oh!» Sesleri duyuldu.

Yukarıda, kulelerden birinin üzerinde çalgın bir ışık dansetmeye başlamıştı. Göz kırpar gibi bir belirip, bir kısılan bu ışığın etrafında gri renkli uzun bir tülün de dalgalandığı belli oluyordu.

Onbirinci Bölüm

BEŞİNCİ TABLO

Tarihî şatonun üzerine çöken ânî sessizliğin ikinci tablodan sonra verilen arayla hiçbir ilgisi yoktu. Bu sessizlik daha ziyade bir beklemeyi andırıyordu. Kışiler, kısmen korkunun da karıştığı bir merakla bekliyorlardı. Üç As seyircilerin arasına girmişti. Hiç kimse onlar kadar endişeli olamazdı. Christophe'un sırrı işte bu tabloda çözülecekti. Genç sahneye koyucu beşinci tablosunu

şimdiye kadar herkesten gizlemiş, tam hazırlıklarını tek başına yürütmüştü.

Şu anda kule üzerindeki ışık, herhalde Christophe'un görevlendirdiği becerikli Köstebeklerden biri tarafından yakılmış olmalıydı. Hayâleti temsil eden bu ışık aynı anda surların üzerinde ilerlemeye başlamıştı. Tam bu sırada projektörlerden birinin keskin ışığı sur duvarının üzerindeki hayâleti yakalayarak tâkibe girişti. Bu tâkip köşe kulelerinden birine kadar sürdü. Hayâlet birden yok olmuş, projektör ışığı boş duvarları hiçbir sonuç almadan taramaya başlamıştı.

Kalabalığın arasından biri ânî olarak:

— «İşte orada, yukarıda!» Diye bağırdı. Hayâletin elindeki ışık arada bir parlayıp sönüyor, dikkatleri o tarafa çekiyordu. Boşluğa doğru uzanan siluet, rüzgârda dalgalanan bir tülü ileriye savurmaktaydı. Yüzlerce tanığın önünde tabiatüstü bir olay gerçekleşmekteydi. «*Hayâlet*» aşağı yukarı her yerde hâzır ve nâzırdı. Köşe kulesinden kale burcunun tepesine bir anda ulaşmak, insan gücünün çok üzerindeydi. Seyirciler bunun aynı kimse olmadığını, bir diğer oyuncunun burcun tepesinde durarak elindeki lambayı yakıp, tülü savurduğunu nedense düşünemiyorlardı. Onların bu ihmali gösteriye ayrı bir heyecan katıyordu.

Çevreyi kolaçan eden projektör ışığı bir ara avlunun üzerine düştü, heyecandan sararmış yüzleri yaladı geçti.

Işık kale burcuna doğru yükselirken nöbetçi kulesinin bulunduğu noktada grilere bürünmüş birini yakaladı. Bu kimse görülmüş olmanın verdiği korkuyla ânî olarak haykırıyordu.

Aynı anda Bertrande Kulesi'nin bulunduğu taraftan yükselen bir ses yüzyılların sessizliğine bürünmüş iri taşları sanki dile getirmek ister gibi etrafa yayılıyordu:

— «Buradayım! Bretagne Dükü Gaultier!»

Sinyal aynı tonda devam ediyordu:

— «Huu! Huu! Huu!»

Seyirciler içine düştükleri dehşet yüzünden baykuş sesini duyacak hâlde değildiler. Üç As, sessizce yerlerinden kalktı. Etrafın karanlık olması oradan kolayca uzaklaşmalarına yardım ediyordu. Aynı karanlık biraz önce Kara Çete mensuplarının da işine yaramıştı.

Genç kızlar koşar adımlarla çadırlara doğru ilerlediler. Burada, yere oturarak oyunu seyre dalmış birkaç delikanlı görmüşlerdi. Patricia daha uzaktan bu gençleri yardıma çağırdı:

— «Hey Köstebekler! Çabuk kalkın! Size ihtiyacımız var!»

Maça Ası'nın bu çağrısı üzerine gençler derhal ayağa fırladılar. Etraf yeteri kadar alarma geçirilmiş sayılırdı. Genç kızlar telâş etmekte haklıydılar. Herhangi bir kimsenin gizli bölmeye girmeye çalışması, olsa olsa Hazine

Dairesine geçip kapıyı açma amacıyla izah edilebilirdi. O hâlde terkedilmiş yolun üzerinde gizli kapağın açılmasını bekleyenler de olmalıydı. Kara Çete'nin bir kısmını herhalde eski yolda bulacaklardı.

As'ların görevlendirdikleri Didier, Bertrande Kulesi'nin girişindeki gözcülük görevini başarıyla yapmıştı. Patricia, delikanlının bulunduğu noktayı terketmemiş olmasını diledi.

«Zavallı Didier! Üstelik tehlikeden tamamen habersiz! Allah vere de kuleye girenin peşine takılmasa!» Diye düşündü.

Kito, birden yanındaki sarışın delikanlıya döndü:

— «Sen doğru jandarmaya koş. Onların şato dışındaki terkedilmiş yola gelmelerini temin et. Hani Bertrande Kulesi'nin eteği dibinden geçen eski yol var ya... İşte oraya! Haydi koş, sonra anlatırız.» Diyerek Patricia'nın biraz önceki düşüncelerini sezinlediğini ortaya koydu

Bu sırada, Laurence, Marquis'nin ipini çözmekle meşguldü. Gösteri sırasında kimseyi korkutmasın diye hayvanı önceden bağlamışlardı. Marquis serbest kalınca neşeyle mırıldanmaya, koşup sıçramaya koyuldu. Canı oyun oynamak istiyordu.

Laurence:

— «Hayır Marquis! Sâkin ol! Buraya gel!» Diye bağı-

rınca akıllı hayvan derhal sesini kesti. Kuyruğu havada, burnu yerde Laurence'ın yanına geldi.

Kito birden heyecanlanmış ve yanında duran Patricia'nın kolunu sıkımişti. Genç kız:

— «Bu Annette'in sesi,» diye mırıldanmaktaydı.

Maça Ası:

— «Elbette, Dame Bertrande rolünü devam ettiriyor,» derken çok daha sâkindi.

Laurence:

— «Bu durumda Annette'in söyleyeceği her sözün peşinen sufle edilmesi gerek. Christophe'un dışında beşinci

tabloyu bilen başka kimse yok ki,» diye söze karıştı. Kupa Ası'nın gözlerinde biraz sonra olup bitecekleri peşinen tahmin etmeye çalışan bir ışık parlıyordu. Genç kız birden tepeden turnağa ürperdiğini hissetti.

Korkmuş olmalıydı. Aralarına karıştırdıkları bu seyirci kalabalığının önünde biraz sonra gelişecek olayların tehlikesini önceden sezinlemiş gibi bir hâli vardı. Christophe, büründüğü sihirbaz rolünde henüz acemi sayılırdı. Nasıl sonuçlanacağını kendisinin de bilmediği birtakım olayları başlatması işten bile değildi.

Nitekim gecenin karanlığında yükselen Roy de Carbay'ın sesi biraz önce bağırması olan Dame Bertrande'ın sesini bastırırken, karanlığın koynunda hafif bir mavi ışık belirmektedir. Sahnede hiçbir şey görülmüyordu. Herkes, herşey yok olmuştu. Bu tabloda yer alacak gösteri büyük olacağı benzerdi. Meselâ olaylar sanki gecenin karanlığından değil, geçmiş yüzyılların koynundan çıkmış gibi geliştirmektedir.

Evet, olaylar Bertrande Kulesi'nden doğup, belirleniyordu. Artık sahne fonuna yerleştirilen bir bez değil, doğrudan doğruya Bertrande Kulesi söz konusuydu. Bu kulenin yüzyıllık taşlarına gömülü sırlar ağır ağır meydana çıkıyordu. Acaba seyirci sıralarında heyecanla oturan bu kalabalığın arasında *Grili Kadın*'ın gizli bölmesinden haberdar olan herhangi bir kimse var mıydı?

Laurence, gözleriyle gördüğü bu hüznü dolu bölmenin

beşinci tabloda yer alması karşısında fevkalâde heyecanlanmıştı. Bu sırada Christophe, mikrofonun güçlendirdiği sesiyle etrafa seslendi:

— «Louancy Senyörü, sonunda hain Dame Bertrande hakkında kararını açıkladı.»

Delikanlı bir-iki yutkunup bu kararı tekrarlamaya koyuldu:

— «Kulenin en gizli bölmesine kapatılacak olan Dame Bertrande, burada yüzyıllar boyu kalacak! Şatoda taş taş üstünde kalmayınca kadar!.. Louancy, Fransız topraklarına ait olduğu sürece bu ceza devam edecek!»

Hoparlörler susmuştu. Genç sahneye koyucunun sesi gecenin sessizliği içinde yankılanıyordu:

— «Kulenin en gizli bölmesine...»

Seyirciler, bir ara kuleyi meydana getiren taşların, birdenbire açıldığını sandılar. Başlangıçta çok zayıf olan ışık gittikçe güçlenmekteydi. Sahnede biraz önce sözü edilen dört bir tarafı duvarla kapalı gizli bölme canlandırılıyordu.

İlk anda, soluk mavi olan ışık, şu anda yeşile dönüşmüştü. Dame Bertrande rolünü canlandıran Annette, üzerinde iki keçinin boynuz boynuza geldiği yüksek arkalıklılı bir sandalyede oturmaktaydı. Devamlı olarak önüne bakan genç kızın üzerinde gri bir elbise vardı. Yüzünde ışık oyunları sonucu meydana gelen soluk bir ifade sezili-

yordu. Önünde duran masada birtakım tabak ve çanaklar yer alıyordu. Aynı masa üzerinde, Laurence'ın bir eşini kuledaki gizli bölmede gördüğü üç kollu şamdan da vardı. Şamdanlara mum yerine aynı biçimdeki elektrik ampulleri yerleştirilmişti. Bunların hep birden yanması biraz önceki soluk yeşilliğin, ortadan kalkması ve tüm sahnenin parlak bir sarı ışığa boğulmasıyla sonuçlandı.

Laurence birden üzüntüyle iç geçirdi. Korktuğu şey nihayet başına gelmişti. Kara Çete mensupları da şu anda herhalde sahneye bakmakla meşguldüler. Ve bu kişiler, çok iyi tanıdıkları gizli bölmenin sahnede aynen yaratılması karşısında acaba ne düşünecekler, nasıl davranacaklardı?

Annette'in oturduğu keçili koltuk, gizli bölmeden alınmaydı. Bu tabaklar, üç kollu şamdan hep aynı yerden gelmişlerdi. Kara Çete bunları görmekle Hazine Dairesine geçmeye yarayan gizli bölmenin keşfedilmiş olduğunu derhal anlayacaktı. Bu takdirde Kara Çete olarak derhal harekete geçmeye mecburdu. Aksi takdirde aynı yolu bir daha kullanıp çalınmış eşyanın depo edildiği Hazine Dairesine girme şansları büsbütün ortadan kalkacaktı.

Kupa Ası, Kara Çete'nin derhal harekete geçeceğinden o kadar emindi ki Roy de Carbay'ın susuşunu tâkip eden büyük sessizliğin içinde birden yükselen baykuş sesi karşısında en ufak bir hayrete düşmedi.

Bu ses, Didier ile kararlaştırdıkları özel haberleşme sinyali idi.

Kito:

— «Onu da alıyor musun?» Diye sordu.

Laurence:

— «Kaç kişi olduklarını bilmiyoruz. Bakarsın yardıma ihtiyacımız olur. Hem kuleye giren haydut, Didier'yi peşinen hareketsiz duruma sokmuş olabilir. Bu takdirde delikanlının bize yardım etmesine imkân yok,» derken umduğunun aksine fevkalâde sâkindi.

Gençler hem konuşuyor, hem çıkış kapısına doğru koşuyorlardı. Amaçları ana yola çıkmak ve oradan eski yola sapmaktı. Bu şekilde şatonun çevresini dolaşarak Bertrande Kulesi'nin gizli asma kapısına ulaşmak istiyorlardı. Patricia, bildiği birkaç judo numarasını uygulama fırsatı çıktığı için çok sevinçliydi.

Kito rahatlamıştı. Genç kız:

«Herşeye rağmen şu anda yedi kişiyiz. Kaldı ki jandarmalar da peşimizden yetişecek,» diye düşünüyordu. Gençler devamlı koşuyorlardı. Costanın Nakliyat İşletmesi'ne ait binalar çoktan geride kalmıştı. Dört Köstebek hiç konuşmadan iki As'ın peşinden koşuyordu. Yedi gencin gecenin karanlığında tarihî giysiler içinde koştuğunu görecekti herhangi bir yabancı, kendini Ortaçağ'da sanırdı.

Bertrande Kulesi'nin dibine vardıklarında birden şa-

şırdılar. Etraf fevkalâde sâkin ve sessizdi. Acaba Didier kendilerini boş yere mi telâşlandırmıştı? Taşlı yol, duvar dibinde uzanıyordu. Üzerinde herhangi bir hareket olmadığı gibi karşı taraftaki çalılıklarda da herhangi bir hışırtı duyulmuyordu. Bu durumda acaba ne yapmaları gerekti?

İlk tedbir olarak çalılıkların arkasına gizlenip beklemeyi uygun buldular. Patricia, Köstebeklere niçin burada olduklarını anlatmaya çalışıyordu ki gecenin sessizliği içinde yükselen madenî bir ses duyular.

Küçük grubun gözleri karanlığa alışmıştı. Marquis boy-lu boyunca yere uzanmış ve kulaklarını dikmişti. Üç As'la dört Köstebek nefes bile almadan kalın iplerin taşıdığı asma kapının ağır ağır açılışını izlediler. Kapı nihayet açılmış ve yerden bir metre kadar yüksekte kalmıştı.

Gençler bu asma kapıdan kimin çıkacağını merakla beklerken yolun öbür tarafından gelen bir kamyon sesiyle irkildiler. Süratle gelen kamyon tam kulenin dibinde yavaşlamış ve bir-iki manevradan sonra geri geri giderek kasasının arkasını asma kapının ucuna dayamıştı. Direksiyondaki kimsenin, çalınan eşyanın yüklenip boşaltıldığı bu yeri çok iyi tanıdığı yaptığı seri manevralardan anlaşıyordu.

Asma kapının ucuyla kamyonun kasası birbirlerine tam uyuyorlardı. Asma kapı hafif bir eğimle kasayla birleşmişti. Laurence'ın Hazine Dairesinde görüp tanıdığı eş-

ya bu eğimli köprüden kolayca kaydırılıp, teker teker kamyonu yerleştirilecekti.

Kamyon şoförü bu yüklemeye yardım etmek üzere aşağı atladığında pusudaki gençler duydukları büyük hayret karşısında bağırmamak için dudaklarını ısırıyorlar. Laurence, ne yapacağını şaşırmıştı. Hemen yanındaki ele uzanan Kupa Ası, bu eli olanca gücüyle sıkışmış ve bağırarak için kendini zor tutmuştu.

Önce elbise dolabını, sonra koltukları aşağıya doğru iten kuledeki adamlar, onları kamyonu yerleştiren ikinci adam süratle hareket ediyorlardı. Gürültü çıkarmaktan çekinmedikleri belli oluyordu. Bu yoldan hiç kimse geçmezdi ki! Esasen bu gece, herkes şatodaki gösteriye koşmuştu.

Kito bir ara arkadaşlarını dürttü:

— «Yerimizden kıpırdamayalım! Nasılsa jandarmalar gelecek!» Diye mırıldandı.

Patricia:

— «Çekinecek bir şey yok. Köpek hariç yedi kişiyiz. Nasılsa baş ederiz!» Diyerek arkadaşlarına cesaret verdi.

Kito:

— «Hattâ sekiz,» diye atıldı. Sonra ilâve etti «Didier'i unutmayalım. O da bizden ve şu anda kulenin çıkışında bekliyor. Kapıyı açan adam onu tekrar kapamaya mecbur olduğuna göre çâresiz aynı yerden çıkacak!»

Kito bu düşüncesinde haklıydı. Asma kapı gerisin geriye yükselmeye başlamıştı. Yükleme bitmiş olmalıydı. Şoför direksiyona atlamak üzereydi.

Jandarmalar henüz görünürde yoktu. Laurence birden düştüğü hatâyı farkettti. Öyle ya jandarmalar şu anda şato avlusundaki gösterileri izliyorlardı. Bu durumda jandarmaya haber vermekle görevlendirdikleri Köstebeği ters yöne yollamışlardı.

Patricia birden:

— «Hazır mısınız?» Diye bağırdı. As'larla Köstebekler bir anda yola fırladılar. En önde Marquis koşuyordu.

*

Şato avlusunda, gösteri başarıyla devam etmekteydi. Roy de Carbay rolünü oynayan Christophe derinden gelen sesiyle seyircileri etkisi altına almıştı. Yeşil bir ışıkla aydınlanan *Grili Kadın*'ın odası ilgiyle izleniyordu. Christophe anlatmaktaydı:

— «Ve bu şekilde sonradan kendi adını alacak kulenin içinde taş duvarların arasında ömür boyu kalmaya mahkûm edilen Dame Bertrande elleri altın bir zincire bağlı olarak şu gördüğünüz masa başında ömrünü tüketmiştir!.. *Grili Kadın*'ın hapsedildiği gizli bölme bundan iki yüzyıl önce tesadüfen bulunmuş, fakat bu yer sonra tekrar bilinmez olmuştur. Efsane gereğince zavallı *Grili*

Kadın bazı geceler şatoyu çevreleyen sur duvarlarının üzerinde gezinmektedir...»

Delikanlı bu açıklamayı yaparken projektörün ışığı surları yalamaya başlamıştı. Tülünü dalgalandırarak danseden hayâlet bu sırada birkaç kere belirerek kaybolmuş ve Christophe'un sözlerini canlı gösteri hâlinde kuvvetlendirmişti.

Roy de Carbay birden sesini yükseltti:

— «Ancak eski çağlar çoktan geçti. Şu anda tarihe mal olmuş soylulara ve onların sayın eşlerine değil, doğrudan doğruya sizlere hitâp ediyorum. Bretagne bugün Fransız toprakları içindedir. Siz Louancy sâkinleri, siz Kanada'dan gelmiş olanlar, hepinizi hayâletin ölümünü ve şatonun dirilişini izlemek üzere buraya toplamış bulunuyorum...»

Tam bu sırada sahnede canlandırılan gizli bölme bembeyaz bir ışıqla doldu. Soluk yeşil ışık arada kaynamış, gözükmez olmuştu. *Grili Kadın* ayağa kalkınca uzun tuvaleti, akseden kuvvetli ışığın altında kumru tüyleri gibi değişik pırıltılara bürünmüştü. *Grili Kadın*'ın her iki kolunda kopmuş bulunan bir altın zincirin halkaları sallanıyordu. Genç kadın ayağa kalkmış ve kollarını hücrenin tavanına doğru uzatmıştı. Bu hâliyle kurtuluşunu haykırmak istiyordu. *Grili Kadın*:

— «Gaultier de Bretagne! Buradayım!» Diye bağırdı.

ğı sırada gök gürültüsünü andıran bir gürültü duyuldu ve tüm ışıklar söndü.

Sahne görülmez olmuştu. Karanlığa ağır ağır alışan gözler gecenin loşluğunda beliren Bertrande Kulesi'ni sezime başlamışlardı. Kule surlarından birinde uzun bir inilti duyuldu. Grilere bürünmüş bir hayâlet elindeki feneri aşağı doğru delice sallamaktaydı.

Kırmızı renkli bir projektör bu hayâleti olduğu yerde yakaladı. Hayâlet acı bir çığlık kopardı. Sonra kırmızı ışıktaki, aşağıya doğru dalgalanarak süzülen bir tülenden başka bir şey görülmez oldu.

Roy de Carbay'ın sesi tam bu anda yükseldi:

— «Hayâlet öldü! Yaşasın şatomuz!»

Aynı sesin alkışlar arasında:

— «Surlar,» diye bağırıldığı duyuldu. Şato duvarları birdenbire ateşlenen rengârenk fişeklerle donandı. Ses bu sefer:

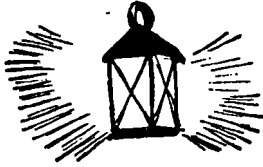
— «Köşe kuleleri! Mazgallar! Kale girişi!» Diye tekrarladı. Sayılan bu yerler de sırayla ateşlenen fişekler sâyesinde aydınlandılar.

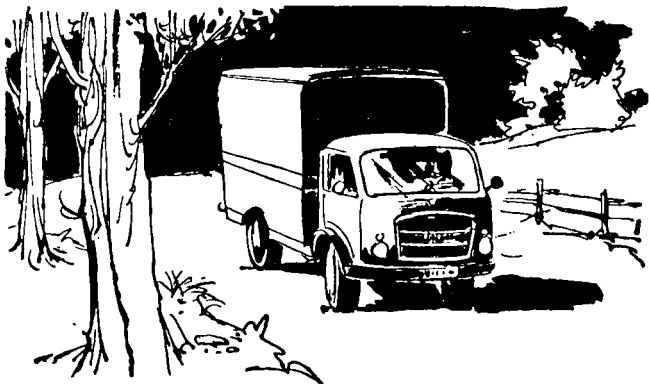
— «Bertrande Kulesi!»

Oraya çıkarak fişek yerleştirmek imkânsızdı. Geçiş yasak olduğundan buna kimse cesaret edemezdi. Ancak tüm projektörler bir anda kuleye yöneldiler. Öyle ki Bertrande

**Kulesi bu ıııklı tablonun en aydınlık köşesi hâlinde belir-
lirdi.**

**Seyircilerin hayreti kısa zamanda hayranlığa dönüş-
müştü. Gerçekten başarılı olan bu tablo tüm dâvetliler ta-
rafından candan alkışlanmaktaydı.**

Onikinci Bölüm

BEKLENMEYEN SONUÇ

Korna çala çala giriş kapısından içeriye dalan bir kamyon bu alkışları birden yarıda kesti. Bütün başlar o tarafa döndü. Kamyonun çıkardığı büyük gürültü tüm seyircilerin protestosuyla karşılaştı.

Şato düşmanları, yaratılmış olan olumlu havayı bozmak için bu yola başvurmuş olabilirlerdi. Ancak hayâlet ölmüş ve şato kurtulmuştu. Ne yapılsa boşunaydı. Şato düşmanları bozguna uğradıklarını kabul etmeliydiler.

Nitekim sağdan soldan:

— «Dışarı!»

— «Şunları dışarı atalım!» Sesleri yükseliyordu. Ancak kamyon, topluluğun tam ortasına doğru ilerlemeye devam etti. Sahnenin tam önüne gelerek durdu. Sahnede kapalı perdelerin önünde duran Roy de Carbay tek başına etrafına bakınmaktaydı. Delikanlı heyecandan ne yaptığını farketmeden iki eliyle mikrofonun incecik çubuğuna yapışmıştı.

Şoför mahallindeki kapının açılarak Patricia'nın aşağıya atlaması gürültülerin bir anda kesilmesine sebep oldu. Güzel elbisesi yer yer kirlenmiş ve yırtılmıştı. Genç kız tek kelime etmeden sahneye atlamış ve kamyonu doğru eğilmişti. Oradan kendisine bir şeyin uzatıldığı görüldü. Aynı anda Laurence da kamyonun inmiş ve sahneye atlayarak Roy de Carbay rolündeki Christophe'un yanında ayakta durmuştu. Onun da elinde bir şey vardı.

İki As birden kollarını havaya kaldırarak, ellerinde tuttukları şeyleri seyircilere doğru çevirdiler. Kito bu sırada kamyonun arkasından kendine uzatılan mermer bir büstü sahnenin zemini üzerine yerleştirmekle meşguldü.

Tüm seyirciler hayretten donakalmışlardı. Birden ikinci sıradan yükselen neşeli bir haykırış duyuldu:

— «Bu tablo benim, Watteau bana ait!»

Bunu başka haykırışlar izledi:

— «Van Gogh! Van Gogh'um bulundu!»

Büyük sürpriz bu kadarla kalmadı. Köstebeklerden biri sahne perdesini açtı. Tablo ve mermer büst masa üzerine yerleştirildi. Kamyonun arkasından dört Köstebeğin zorlukla taşıdığı XV. Louis stilinde bir koltuk indirildi. Diğer mobilyalar onu tâkip ettiler. Bu sırada iri bir köpek kamyonun çevresinde sıçrayarak koşuyor, neşe içinde havlıyordu.

Bütün bu insanlar Ortaçağ'dan çıkmışa benziyorlardı. Şu şartla ki senyörlerin, soylu hanımların ve uşakların tarihî giysileri yer yer yırtılmış, bozulmuştu. Ortaçağ'dan gelen bu kimseler oldukça kavgacı insanlar olsa gerekti:

Bernard Costanın sürüklenerek sahneye getirildiğinde genç adamın biraz önceki rolü Louancy Senyörlüğü ile hiçbir ilgisinin kalmamış olduğu anlaşıldı. Neşe içinde gülümseyen Patricia birden mikrofonu yakaladı:

— «Sayın bayanlar, baylar! Bütün bu gördükleriniz tarihî şato için tertiplenen bu unutulmaz gecenin beklenmeyen sonunu teşkil ediyor!..» Maça Ası konuşmasına devam ederken Kito, Laurence'ın kolunu dürttü:

— «Didier nerede?» Diye sordu.

Didier, Bertrande Kulesi'nin girişinde tehlikeli bir rakiple tek başına kalmıştı. Patricia, Laurence ve Kito, dört Köstebeğin de yardımıyla kamyonu hücum ettiklerinde son derece şaşırtıcı zorluklarla karşı karşıya kalmış-

lar, Didier'yi bir an için unutmuşlardı. Dört Köstebek'in yardımına rağmen Bernard Costanin'in ele geçirilmesi hiç de kolay olmamıştı. Can havliyle kurtulmaya çalışan genç adam, As'ların başına gerçek bir belâ kesilmişti.

Ancak Köstebeklerle As'lar bire karşı yedi kişi olmak üzere mücadele ederlerken, genç Didier gerçek bir zorbaya karşı tek başına kalmıştı. Bu zorba tarihî şatonun üzerinde terör havası estirmek için hayâlet rolü oynamaktan çekinmemiş, Simon'un düşüşünü bizzat uygulamış, Christophe'un kamyonetini ateşe vermiş, Bernard Costanin'inde yardımıyla ölüm bacalarının altında Annette'i yaralamış, kule merdivenlerinde Patricia'ya hücum ederek bayıltmış ve bütün bu suçları işlerken kılı bile kıpırdamamıştı.

Laurence, birden tepeden tırnağa titredi. Didier işte böyle bir zorbayla tek başına kalmıştı. Kupa Ası kararını vermekte gecikmedi:

— «Ben oraya gidiyorum!» Diyerek ileriye atıldı.

Kupa Ası'nın bu cümlesini duyan Köstebekler:

— «Biz de varız!» Diyerek Laurence'ın peşine takıldılar. Kupa Ası doğrudan doğruya Bertrande Kulesi'nin girişini kapayan çalılıklara doğru koşuyordu. Başta Marquis, arkada Köstebekler olmak üzere küçük bir grup genç kızın arkasındaydı. Çalılıklara dalmadan önce, mikrofonda hâlâ konuşmakta olan Patricia'nın sözleri kulaklarına takıldı:

— «İşte karşınızda sayın Bernard Costanın, sabık Louancy Senyörü! Yaz mevsimlerinde dâvetli olduğu ve kışın boş kalan köşkler hakkında herkesten fazla bilgi sâhibi olan bu şık beyimiz iki seneden beri bu yerleri rahatça soymaktaydı!»

Çalılıklara dalan gençler bundan sonraki sözleri duyamamışlar, buna mukabil seyircilerin yuhalamalarını farketmişlerdi. Bertrande Kulesi'ne çevrili projektörler hâlâ aynı yere dönük olduklarından kule dibine, yakın çevreyi görmeye yetecek kadar ışık sızıyordu. Bu ışık kolaylıkla ilerlemelerine yarıyordu.

Kavganın gürültüsünü ilk olarak Laurence duydu. Ku-
pa Ası gördüğü sahne karşısında donup kalmıştı. Kule'nin
dibinde Grégoire'la Didier büyük bir mücadeleye giriş-
mişlerdi. Didier alta düşmüş, Grégoire üstüne çıkmıştı.
Koca zorba, elindeki iri taşı rakibinin başına vurmaya ça-
lıyor. Didier gittikçe zayıflayan gücüyle buna karşı koy-
maya çabalıyordu.

Genç kız birden kendini topladı:

— «Dayan, Didier! Yetiştik!» Diye bağırdı. Zorba bu
sesin geldiği tarafa döndüğünde, bütün grup kule dibine
varmış oluyordu. Didier kurtulmuştu.

*

Daha ayrıntılı açıklamalar bekleyen meraklı bir dinle-
yici topluluğu karşısında Patricia hâlâ konuşmaktaydı:

— «İşte bu adam ve süt kardeşi olarak tanınan Gré-
goire, Kara Çete'yi meydana getiren iki soyguncudur. Ba-
balarına ait işletmeden sağlanan bir kamyon ise çalınan
eşyanın taşınması işine yarıyor. Kule duvarlarının içinde
gizli bir bölüme saklanan çalınmış eşya en uygun satış
ânının doğmasına kadar tehlikesizce bekliyordu. Bilindi-
ği üzere bazı antikacılarla amatör koleksiyoncular nâdir
eşyayı alırken nereden geldiklerini sormayı nedense gerek-
siz bulurlar. Kara Çete işte böyle bir fırsat bekliyordu.»

Patricia, sözlerinin burasında Roy de Carbay'a döndü.

Biraz önce gördüklerinin karşısında tamamen sersemlemiş olan Christophe, verilen açıklamalardan sonra yavaş yavaş durumu kavramaya başlamıştı.

Patricia birden diz çöktü ve beşinci tablonun devamı oynanıyormuş gibi konuştu:

— «Sayın efendimiz Roy de Carbay. Güçlü Louancy Baronunu soygunla itham ediyor ve bu konuda adâletinize sığınıyorum!»

As'ların büyük başarısından sonra Patricia'nın bu ince esprisi tüm sempatilerin genç kızların üzerinde toplanmasıyla sonuçlandı. Gerçekten de imkânsız gibi görünen bir iş başarılmış ve suçlular yakalanmıştı. Christophe, Maça Ası'nın başlattığı oyuna katılmakta gecikmedi:

— «Ben, güçlü Roy de Carbay olarak Costanin efendi soygun suçuyla mahkûm ediyorum. Ayrıca yıllar boyu çaldıklarını iade etmeye de mahkûm ediyorum!»

Bu karar, avlunun değişik köşelerinden yükselen:

— «Bravo!» sesleriyle karşılandı. Kara Çete tarafından soyularak canı yanan kimseler diğer seyircilerden daha yüksek sesle bağırıyorlardı.

İlk sırada oturmakta olan Belediye Başkanı Costanin bu sırada hayretten iskemlesine yığılıp kalmıştı. İkide birde:

— «Olamaz! İmkân yok!» Diye kendi kendine tekrar-

lıyor ve kızaran yüzünü çevresinden saklamaya çalışıyor-
du.

Buna rağmen, bu sonucun imkân dahilinde olduğunu o da kabullenmek zorunda kalmıştı. Üstelik oğlunun bu davranışı karşısında kendi sorumluluğunu da görmeye başlamıştı. Öyle ya, yetişkin evlâdını tüm işlerin dışında bırakıp, koca delikanlıya küçük bir harçlık vermekle onu bu türlü kirli işlere âdeta kendi sürüklemişti. Yapacak hiçbir işi olmayan Bernard böyle bir soygun imkânı çıkınca faydalanmakta sakınca görmemişti.

Belediye Başkanı Costanin devamlı olarak kendini suç-
luyordu. Ne kadar da saftı. Oğlunun harcadığı bol para-
nın nereden geldiğini sorduğunda Bernard, sahil gazino-
sunda oyun oynayarak kazandığını söylemiş ve koca Bele-
diye Reisini bu apaçık yalanla aldatmıştı.

Seyirciler, gözlerinin önünde cereyan eden bu sahne-
lerin gerçek anlamını henüz kavrayamadan avlunun giriş
kapısında büyük bir gürültü duyuldu. Bağırışmalar ve
köpek havlamaları arasında çıkan kargaşalıkta hiçbir şey
anlaşılmıyordu. Gürültü yaklaştıkça mahiyeti aydınlandı:

As'larla Köstebekler, kısıkvrak yakaladıkları Grégoire'ı
sürükleyerek sahnenin önüne getiriyorlardı. Koca adam,
işe yaramayacağını bile bile debelenmekte ısrar ediyordu.
Bernard Costanin'in suç ortağı da ortaya çıkarılıp yaka-
lanmıştı.

Patricia, gürültülerin dinmesini bekledi. Sonra tekrar mikrofona uzandı:

— «Roy de Carbay'ın adâletine tekrar sığınırım. Efendisiyle beraber bu uşağı da soygunla itham ediyor ve cezalandırılmasını dileyorum!»

Christophe, Maça Ası'nın bu esprisine de aynen karşılık verdi:

— «Uşak Grégoire! Sen de efendinle beraber soygun suçundan mahkûm edildin!»

Bu sırada Bernard, oyun için giymiş olduğu baron giysileri içinde evvelce çaldığı bir koltukta eli kolu bağlı oturmaktaydı. Yüzü fevkalâde asık ve hiddetliydi. Çâresiz olduğunu görüyor ve bu nedenle büsbütün kızıyordu. Bir ara Patricia'ya döndü. Hakaret ederek hıncını almayı denedi:

— «Rezil palyaçolar! Şüpheleri üzerimizden uzaklaştırma zorunluğu olmasa sizin gibi aptallarla bir arada olmaktan zevk duyacağımı mı sanıyordunuz?» Diye konuştu.

Küçük sarışın Köstebek, jandarmaları nihayet bulabilmişti. Emniyet kuvvetlerinin gelişi o âna kadar macera gözüyle bakılan olayların gerçek yüzünü açığa vurdu. Patricia, Bernard ve suç ortağının kendilerine savurduğu hakaretleri duymuyordu. Genç kızın akli biraz evvel kullandığı kamyonu takılmıştı: «*Allah vere de jandarmalar ehliyetimi sormasalar!*» Diye düşünüyordu.

Neyse ki jandarmaların ehliyetten önce meşgul olacakları önemli konular vardı. Maça Ası, babasının kendisine araba kullanmayı öğretmiş olması dolayısıyla gurur duyuyordu. Rüştünün henüz ispatlamamışsa bundan ne çıkar-
dı? Hem soyguncuları yakalamak gibi bir hizmetinden sonra kısa bir süre ehliyetsiz araba kullanmasını herhalde mazur görürlerdi!

Evet, herşey bitmişti. Kara Çete sorunu, o günkü festivalle beraber son bulmuş oluyordu. Roy de Carbay'ın adâleti yerine gerçek adâlet uygulanacak ve suçlular cezalanacaktı.

Trompetlerin sesi bir kez daha duyuldu. Sahnenin kapalı duran perdeleri açıldı ve Bernarde de Louancy rolündeki Annette göründü. Genç kız üzerindeki gri kıyafeti çıkarmış ve pırıl pırıl ışıldayan beyaz tuvaletiyle sahneye çıkmıştı. Christophe ile el ele tutuşarak seyircileri selâmlayan bu çift, o gün oyuna katılanlar arasında giysileri kirlenip yırtılmayan tek oyunculardı.

Christophe, Roy de Carbay olarak oyunun son cümlesini söylemek üzere mikrofona yanaştı:

— «Bernarde de Louancy! Aşk yüzünden gözleri karan güzel, siz cezanızı çekerek suçunuzun karşılığını gördünüz. Zalim senyör de suçunun cezasını çekmeli. Derhal götürülsün!» Diye son emrini verdi.

Köstebekler'le Simon'un adamları derhal koşuştular.

Çalmış olduğu koltuğa iplerle bağlı Bernard'ı koltuğuyla beraber kaldırarak jandarmalara teslim ettiler.

*

Genç kızlar büyük heyecanlarla dolu geçen bu geceden sonra eve döndüklerinde Noter Genévrier onları gerçek kahramanlar gibi karşıladı. Yaşlı adam:

— «Yaşasın As'lar! Büyük bir zafer kazandınız!» Diye bağırıyordu.

Genç kızlar bu tebriklere gülerek karşılık verdiler. Bu başarının asıl öneminin ertesi gün kavranacağını biliyorlardı. Nitekim Costanin bu soygunlarda zarar gören herkesin, bu zararlarını tazmin edeceğini bildirmişti. Malılarına tekrar kavuşan ve zararlarının karşılığını gören herkes As'lara karşı minnettarlık hissi duyuyordu.

Bu sırada genç kızlar başardıkları işten ziyade Christophe'un temize çıkması ve şatonun kurtulması nedeniyle gurur duyuyorlardı.

Laurence:

— «Christophe'un suçsuz olduğundan eminim!» Diye bağırırken mutluluğu yüzünden okunuyordu.

Kito:

— «Orası böyle, ancak Simon da suçsuzdu. Bernard Costanin ikisinin arasındaki rekabeti kendi çıkarı uğru-

na körüklemiş ve her ikisini de şüpheli durumuna sokmuştu. Bu şekilde tarihî şatonun üzerinde bir esrar ve terör havası estiriyor, çevre halkını korkutarak şatodan uzak durmalarını sağlıyordu. Nitekim hayâlet rolünü de herhalde Grégoire oynamaktaydı.» Diye karşılık verdi.

Laurence da o fikirdeydi. Genç kız:

— «Elbette!» Diye atıldı. «Bizim geldiğimiz gece Bertrand Kulesi'nin duvarları üzerinde Simon'la dövüşen de o olmalıydı.»

Annette birden lâfa karıştı:

— «Pek tabii, Simon ışıklı reklâmını kontrol için yukarıya çıkmıştı. Yukarıda Grégoire'la karşılaştı. Christophe sanarak dövuştü!» Dedi.

Laurence:

— «Grégoire'la mı yoksa hayâletle mi karşılaştığını artık kendi bilir,» diye ekledi.

As'lar, Laurence'ın bu cümlesini tebessümle karşıladılar. Yaşanılan bu kadar heyecanlı olaydan sonra hayâletin mevcut olabileceği ihtimalini ileri sürmek ancak Laurence kadar geniş hayâl kaabiliyeti olanlara mahsustu.

S O N

Bizim dört As, tatillerini Kito'nun amcası Noter Genévrier'nin yanında geçirmek üzere Louancy'ye gelmişti.

Güneşin batışını seyretmek üzere kasanın ünlü şatosuna doğru gittiklerinde beklenmedik bazı olaylarla karşılaşırılar. Bu olaylar Kare As grubunun detektiflik damarlarına dokunur.

Böylece bu olayların sırrını çözmeye kalkarlar. «Bertrande Kulesi» nde görülen hayâlet'in peşine takılırlar. Amaçları hiç inanmadıkları bu hayâlet'in kimliğini meydana çıkarmaktır.

Kendilerini birçok sürpriz beklemektedir. Ama As'lar, başladıkları işi öyle yarıda bırakacak insanlardan değildir. El attıkları işi sonuna kadar götürmek isterler.

Bakalım bu sefer de bu olayların esrarını çözebilecekler mi? Bunun cevabını öğrenebilmek için bu çok heyecanlı kitabı okumanızı tavsiye ederiz.

